

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DOĞUM GÜNÜ

KOCİ SUZUKİ

... NİHAYET DOĞUM ANI GELDİĞİNDE,
SANCILAR ARASINDA "KÖTÜLÜK
TOHUMU" NUN NE OLDUĞUNUN FARKINA
VARIR. ÖLÜMÜNÜN YAKLAŞTIĞININ DA...

KÖTÜLÜĞÜN SIRRI ÇÖZÜLÜYOR

HALKA
SARMAL
DÜĞÜM
DOĞUM GÜNÜ

HALKA

KOCİ SUZUKİ

ISBN 978-975-991-765-4

DOĞAN
KİTAP

11 YTL

Sertifika No: 1105-34-002002

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranley.org>

Doğum Günü

DOĞUM GÜNÜ

Orijinal adı: *Basudei*

© Koci SUZUKI, 1991

Yazan: Koci Suzuki

Japonca aslından çeviren: H. Can Erkin

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

1. baskı / temmuz 2008 / ISBN 978-975-991-764-7

Sertifika no: 1105-34-002002

Kapak tasarımı: Bahar Giray

Baskı: Altan Basım Ltd. / Yüzyıl Mahallesi

Matbaacılar Sitesi 222/A 34200 Bağcılar - İSTANBUL

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 246 52 07 / 542 Faks (212) 246 44 44

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr /

satis@dogankitap.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Doğum Günü

Koci Suzuki

Çeviren: H. Can Erkin

I. bölüm

Gökyüzündeki tabut

Bilinci tam olarak yerine gelmeden önce de, kadının gözleri gökyüzünün manzarasını hayal meyal algılıyordu. Manzara aslında dar bir çerçeve içerisindeydi. Bir çukurun dibinde yatmış da, yukarıdaki dikdörtgen pencereden gökyüzüne bakıyor gibiydi. Mavi gökyüzünün bulunduğu kısım dışında tamamen siyahla kaplanmıştı. Başlangıçta kadın o görüntünün ne anlama geldiğini çıkaramadı. Şu an nerede olduğunu kestiremiyordu.

Uykudan uyanıp, henüz rüya ile gerçeğin birbirine karıştığı, zihnin allak bullak olduğu anı yaşıyordu.

Dört tarafı beton duvarlarla çevrelenmişti, sırtının altında da aynı maddenin sertliğini hissediyordu. Yukarıdaki gökyüzünün çerçevesi yuvarlak olsa bir kuyunun dibinde olduğunu söyleyebilirdi ama şekline bakılırsa yüksekliği birkaç metreye ulaşan dikdörtgen bir çukurun içerisindeydi.

Güneş ışıklarını doğrudan göremiyordu. Havanın teninde bıraktığı serin dokunuşlardan, sabahın erken saatleri olduğunu kestirebiliyordu. Arada sırada, kargaların çok yakından gelen tuhaf seslerini duyabiliyordu. Nerede oldukları anlaşılmıyor, kanat da çırpıyorlardı, yalnızca sesleri o dar mekânı dolduruyordu.

Kargaların sesinin kesildiğini fark ettiği anda, bir geminin düdük sesi kulaklarına ulaştı. Denize yakın bir yerlerde olmalıydı. Hafif bir deniz kokusu burnuna ulaşıyordu. Tokyo Körfezi'ne bakan bir binanın çatısı. Kadın nerede olduğunu giderek kavramaya başlamıştı.

Çenesini kaldırıp yukarı baktığında, iki paslı borunun başının üzerinden geçtiğini fark etti. İki taraftaki duvarlar arasında sıkışıp kalmıştı, omuzlarını ya da kollarını bile oynatamayacak kadar dar bir yerdeydi. Betonun çatlakları arasından, diken gibi duran demir çubuk uçları fırlamıştı. Çarpacak olsa canını acıtacakmış gibi duran o demir dikenler, zaten dar olan mekânı daha darmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Sırtüstü, kollarını ve bacaklarını dümdüz uzatıp yatmaktan başka çare yok gibiydi.

Vücudunu sabitleyerek başını kaldırıp ayakuçlarına baktı. Göz yanılsamasıydı demek; az önce demir çubukların ucu gibi görünen şeyler, gelen hafif rüzgârla salınıyor gibiydi. Dikkatini iyice vererek bakınca, demir çubuk değil de, bornoz kuşağına benzer bir şey olduğunu anladı. Yukarıdaki ucunun nereye bağlı olduğunu göremiyordu. Ancak diğer ucu ayaklarının bulunduğu yere kadar iniyordu.

... *Örümcek ipliği.*

“Örümcek İpliği” ünlü bir romanın da adıydı. O adın aklına gelmesiyle birlikte, gözlerinin önünde cehennem manzarası canlandı, tüyleri diken diken oldu.

Oraya nasıl geldiğini bir türlü anımsayamıyordu. Belleği etrafa saçılan tuğla kırıkları gibi darmadağın olmuştu. Anımsamaya çalışsa bile, o kırık parçalar anlamlı bir desen haline gelmiyor, olaylar arasında

neden-sonuç ilişkisi kuramıyordu.

... *Burası neresi? Ben neden buradayım?*

Belleğinde bazı kısımların eksik olduğu açıktı ama o eksik kısımların büyüklüğünü kestiremiyordu.

İçinden kendi adını söyledi.

... *Mai Takano.*

Yanlış olmadığını sanıyordu. Mai Takano adlı bir kadın olduğu muhtemelen doğrudur. Ancak, yine de bir tuhaflık vardı. Sanki bir yabancı içine girmiş de, onun esiri olmuş gibiydi. Hissettiği bedenin kendine ait olduğundan bile emin değildi.

Ardından yaşını, adresini, o ana kadarki özgeçmişini, bilincini tam olarak toparlamasını sağlayacak verileri tek tek aklından geçirdi.

... *Yirmi iki yaşındayım, üniversite öğrencisiyim. Edebiyat fakültesinde okuyorum, fakülteden mezun olunca felsefe bölümünde yüksek lisansa devam edeceğim.*

Aniden, ayağına bir acı saplandı. Hayır, kendine geldikten sonra ayağındaki acının farkına ilk kez vardı.

Mai Takano korka korka başını kaldırıp ayağına bakmaya çalıştı. Şaşakaldı. Ayaklarını göremiyordu.

Görüş alanını kaplayan kütlenin ne olduğunu anlamayınca, başta gözlerini kısarak bakmaya çalıştıysa da, nihayet o kütlenin kendi şişkin karnı olduğunu fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı; şaşkınlık içerisinde şişkin karnına bakmaya başladı.

Eşofman üstünü penye eteğinin içine soktuğu yerde karnı iyice şişkinleşmişti. Mai Takano ayağındaki acıyı unutup, eliyle usulca karnına dokundu. Karnının içerisindeki yabancı bir şeyden çok, karnına dokunduğu eline tuhaf bir şeymiş hissi veriyordu. Karnının

derisini gererek, içerisini tamamen kaplamıştı. Anımsadığı kadarıyla, o ana kadar tığ gibi bir vücudu vardı. Göğüsleri de pek iri değildi, beli ise kadınlar arasında ortalamanın altı incelikteydi.

Korku hissetmediğı gibi, yılgınlığa da kapılmamıştı. Şaşkınlığı geçtikten sonra, bir süre boş gözlerle baktığı karnını elleriyle ovalamaya devam etti. İçinde bulunduğu durumu kavrayamadığı gibi, içinde hangi duygunun güçlenmesi gerektiğini de bilemiyordu.

Sanki bir yabancıymış gibi, soğuk gözlerle kendi vücuduna baktı. Düşünce yeteneğı donmuş gibiydi, kafasının içini beyaz bir sis tabakası kaplamıştı sanki. Sanki başka birine aitmiş hissine kapılmasına neden olan, görüş alanını kaplayan şişkin karın. Her haliyle doğumun hemen öncesinde olduğu belli oluyordu. Hamile sözcüğü ilk kez aklından geçti.

Böylelikle, Mai Takano zihninde kopuk kopuk görüntüler canlandırmaya başladı. Neden orada olduğunu sezgileriyle anlamıştı. Her şeyin başı o video kasetti.

... İzlediğim için.

İçinden kötü şeyler olacakmış hissine kapılmasına rağmen izlemiş olmasıydı esas sorun.

Mai Takano, artık video kasedi cihaza yerleştirip oynat tuşuna bastığı anda parmağında oluşan hissi bile tüm berraklığıyla anımsıyordu.

2

 ideo kasedi bulmasında da, görüntüleri izlemesinde de, olayların akışı etkili olmuştu. Tesadüf

olarak düşünmüştü ama birinin perde gerisinde ipleri oynatıp oynatmadığını Mai Takano'nun bilmesine imkân yoktu. Göremediği bir gücün varlığına karşı duyduğu aşırı korkudan sıradan tesadüfler olduğuna kendini inandırmaya çalışıyordu. Belki de gerçeği öğrenmekten bile kaçmıştı.

Bir video kasedin Ryuci Takayama'nın ölümüyle ilişkili olduğunu, onun arkadaşı Asakava'dan öylesine duymuştu. Fakat, somut olarak o video kasedin etken olduğunu kimse söylememişti. Mai kendi aklınca, inanılmaz ölçüde korkunç görüntüler izledi diye uğradığı şoktan öldüğü gibi uçuk bir varsayıma ulaşmıştı. İnsanın ölümüne neden olabilecek bir video kaset başka nasıl açıklanabilirdi ki?

Öyle olmasa Asakava'nın söyledikleri de anlamsız hale geliyordu. Takayama'nın ölüm anına telefonun bir ucunda tanık olan Mai'ye şöyle demişti Asakava:

“Ryuci sana gerçekten hiçbir şey söylemedi değil mi? Söz gelişi, bir video kasediyle ilgili bir şeyler...”

Her haliyle, bir video kasedin Takayama'nın ölümüyle ilgili olduğu anlamına gelen sözlerdi.

Sonuçta, Mai inanmamıştı. İşte o yüzden de, pervasızca video kasedi izlemişti.

Üniversitede mantık dersleri veren Ryuci Takayama, aylık bir dergide makale dizisi yayımlıyordu ve müsveddelerini temize çekme işini öğrencisi Mai yapıyordu. Ryuci'nin el yazısı okunamayacak ölçüde kötü olduğundan, bu yazıya alışmış insanlar dışında anlaşılabilmesi imkânsızdı ve Mai fedakârlıktan ziyade, hocasının makalelerini ilk okuyan kişi olma şerefine erişmenin cazibesıyla, müsveddeleri temize çekme

işine kendisi gönüllü olmuştu.

Ancak, dizi makalelerin sonuncusunu kaleme almayı tamamladığı bir anda Ryuci Takayama aniden ölmüştü. Cesedin otopsisini yapan adli tabip Mitsuo Ando'ya göre, kalbini çevreleyen şahdamarların tıkanması sonucu ani kalp yetmezliğinden ölmüştü ama birçok kuşkulu nokta vardı. Ryuci'nin arkadaşı Asakava ise, bir video kasedi izlemesinin ölümün doğrudan sebebi olduğunu ima eden anlamsız laflar etmişti. Ryuci'nin ölümünü çevreleyen sis perdesi bir hayli yoğundu.

Yazı dizisinden sorumlu editöre son makaleyi teslim etmeden önce, Mai müsveddenin bazı sayfalarının eksik olduğunun farkına vardı. Bir yılda tamamlanan yazı dizisinin son makalesinde birkaç sayfa eksikti.

Ryuci'nin odasını köşe bucak aradığı halde bulamayınca, Mai son bir umut, Ryuci'nin Sagami Ono'daki ailesinin evine bakmaya karar verdi. Ölümünden hemen sonra, Ryuci'nin odasındaki eşyaların tamamı ailesinin evine taşınmıştı. Eksik sayfaları bulabileceği başka bir yer aklına gelmiyordu.

Ryuci'nin annesine durumu izah ederek izin alan Mai, evlerine gittiğinde ikinci kattaki odaya alındı. İlkokuldan üniversite ikinci sınıfa kadar Ryuci'nin çalışma odası olarak kullandığı odaydı. Mai'nin odayı serbestçe aramasına izin verilmişti.

Kitaplar, giysiler, elektronik aygıtlar, küçük eşyalar... İki göz odadan ibaret apartman dairesindeki her şey mukavva kolilere konarak, karmakarışık istif edilmişti. Aradığı yalnızca birkaç sayfa yazıydı, her yerde olabilirdi. Uzun sürebileceğini tahmin eden Mai yele-

ğini çıkartarak aramaya koyulmuştu.

Aramaya başladıktan bir süre sonra, yalnızca birkaç sayfa bir yazıyı bulmanın neredeyse imkânsız olduğunu farkına varmıştı. Ancak, eksik kısımları nasıl tamamlayacağına dair aklına bir çözüm gelmediğinden, aramayı sürdürmekten başka çaresi de yoktu ama...

Vücudundan gücün çekilip gidişini belirginleştirircesine, sırtı kamburlaşmaya başladığında, hatları yuvarlaklaşan sırtına yöneltilen bakışları hisseder gibi olmuştu. Bir şeylerin kendisine baktığına dair hisleri gittikçe güçleniyordu.

Lise yıllarında, sanat derslerine giren öğretmenlerinin isteği üzerine, Mai bir kez yağlıboya resim için modellik yapmıştı. Elbette giysileri üzerindeydi ama öğretmenin bakışlarının giysilerinden geçip tenine, oradan da kemiklerine kadar ulaştığı hissine kapılmış, utanarak kendini kötü hissetmiş, biraz da heyecanlanmıştı. Sonradan, ressamların portre çizerken, modelin kafatası yapısına baktıklarını duyduğunda, Mai kendi sezgilerinin doğruluğunu öğrenmişti.

... Sanat öğretmenin bakışları, herhalde kalça kemiklerimin yapısını bile algılamıştı.

İşte, o an hissettiği kadar güçlü bakışlar, az önce-sinden beri sırtına saplanıp kalmıştı. Tenini aşarak etinden geçmeye, kemiklerine ulaşmaya çalışan keskin bakışlar...

Mai daha fazla direnemeyerek arkasına dönmüştü. Tam arkasında, üzerine pembe yelegini koyduğu siyah bir cisim duruyordu. İşe koyulmadan önce çıkardığı yelegini, farkında olmadan o şeyin üstüne bırakmıştı.

Yeleğini kaldırdığında gördüğü şey, siyah kasalı bir video cihazıydı. Fişi takılı değildi ama küçük kırmızı güç düğmesi keskin ışıklar saçıyordu. Mai'nin aklına Asakava'nın sözleri gelmişti.

“Ryuci, sana gerçekten hiçbir şey söylemedi değil mi? Sözgelışı, bir video kasediyle ilgili bir şeyler...”

Mai sanki birilerinin sözüne uyar gibi açma tuşuna basıvermişti.

3

Kendisinin orada isteyerek bulunmadığına inancı gittikçe güçleniyordu. Tesadüf olmadığı gibi, kendi iradesine bağlı bir durum da değildi.

Şöyle bir düşününce, şu an bulunduğu binanın çatısındaki oyğun şekli, video kasedin dikdörtgen şeklini andırıyordu. Hayır, video kasedi koymak için kullanılan kutu demek daha doğru olur.

Binanın yapısı itibarıyla, bulunduğu oyğun ne işe yaradığı belirsizdi. Atık su çukuru ya da havalandırma boşluğu. Yüksek binaların inşası, Mai'nin pek bilgi sahibi olmadığı bir alandı. Betonun altından gelen motor gürültülerinden, asansörün varlığı anlaşılıyordu. Makine dairesinin hemen yakınında bir yerde olduğu kesindi.

Hava iyice aydınlanmıştı. Beyaza çalan gökyüzü açılmış, mavisi daha da koyulaşmıştı. Işıklar, o devasa video kaset kutusu içerisinde sürekli hareket halindeydi.

Mai, Ryuci'nin evinde video kasedi cihazdan çıkarışını anımsadı. Fişini prize takıp çalıştırarak, çıkartma

tuşuna basmıştı. Bir şakırtıyla birlikte dışarı fırlayan video kaset, sırttan bir dudaktan dışarı çıkan dili andırıyordu.

Dokunduğu anda kapıldığı hisler... Sert bir madde olmasına rağmen, nedense ılık bir hali vardı. Yeni çalıştırdığı halde, kaset sanki canlıymış gibi ılıktı.

Kasedin sırt kısmında başlığı yazılıydı.

“Lisa Minelli, Frank Sinatra, Sammy Davis Jr., 1989.”

Kargacık burgacık bir el yazısıydı. Etiketle yazılanların, içinde ne olduğunu açıklamadığı belliydi. O kasette, canlı müzik konseri gibi bir şey kayıtlı olamazdı. Etiket öylece kalmış ama içine başka bir şey kaydedilmiş olmalıydı.

Mai şu an, o kasedi izlemiş olmaktan ziyade, Ryu-ci'nin ailesinin evinden gizlice çıkardığına pişmandı. Neden olduğu gibi bırakmamıştı acaba? Makalenin eksik sayfalarını bulmaya gittiğine göre, o tuhaf kasedi olduğu gibi bırakması çok daha iyi olurdu. Video kasedi yanına aldığı andan itibaren, bir an gelip de o kasedi izlemesi, kaderinin bir parçası olmuştu.

Güneş ışınları oyuğun duvarın üzerinde yavaş yavaş inip Mai'nin yüzüne vurmaya başladı. Güneş tam tepeye ulaşmıştı.

Zaman çok hızlı akıyordu. Sanki kesik kesik ilerliyordu. Az önce kendine geldiğinde sabahın erken saatleriydi. Oysa şimdi, oyuğun dibine güneş ışıkları vurmaya başladığına bakılırsa, saat öğlene yaklaşmış olmalıydı.

Sol kolunu fersizce kaldırdı. Kolunda saati yoktu, güneş ışıklarının açısına göre saati tahmin etmekten

başka çaresi yoktu. Belleğinden blok halde parçalar kopmaya başlamış gibiydi. Başka türlü, zamanın kopuk kopuk ilerlemesini açıklamak mümkün değildi. Uyuşma ve bayılmalar belleğini kısım kısım kaplıyordu. Kendine geldikten sonra, birkaç saati geçmişe ait belleğini hayal meyal de olsa anımsamaya çalışarak amaçsızca geçirmiş olmalıydı.

Yapması gereken şey ortadaydı.

... Buradan nasıl çıkacağımı düşünmek gerek.

Oradan kurtulamazsa, yavaş yavaş yaklaşan ölüm, benliğini kemirmeye başlayacaktı.

... Normal düşünme yeteneğimi yitirdim mi acaba?

Koşullar düşünüldüğünde, daha fazla korkmalı, kötümserliğe kapılmalıydı ama içinde kendini başka biriymiş gibi izleyen bir benlik daha var gibiydi. Mai, bilincinin zayıflama ve çöküş şekline bakarak, benliğinin artık koşulları yeterince algılayamaz hale geldiğinden endişelenmeye başlamıştı.

Hiçbir nedeni olmadığı halde, Mai'nin zihninde aniden bir kuyunun dibinde çürüyüp giden güzel bir kız canlandı. Zihinde canlanan görüntüler hep bir etkene bağlı olarak ortaya çıkarlar ama Mai o görüntünün kaynağını anlayabilecek durumda değildi. Hayır, belki de kokuydu. Bir yerlerden küflenmiş mandalina kokusu geliyor ve hayal gücünü tahrik ediyordu. Kızın silueti gerçek bir görüntü gibi Mai'nin üstüne yüklenip daha sonra da kayboluverdi.

Kız sanki gerçekten oradaymış gibiydi.

Mai çevresine kulak kesildi. Yalnız başına olmak korkutucuydu. Kim olursa olsun, yanında birilerinin olmasını istiyordu.

Güvenebileceği tek şey kulaklarıydı. Yakınlarda bir yerlerden bir ayak sesi duyabilmek için Mai sessizce bekledi. Güçsüzlüğüne öfkelenmeye başlamıştı.

... Oturup kurtarılmayı beklemek.

Yalnızca oturup beklemek gibi pasif tavırları oldum olası sevmezdi.

Yukarıdan sallanan kuşak, aşağıdaki dünyaya bağlanan bir yaşam ipliğini andırıyordu. Birkaç bornoz kuşağı uç uca eklenmiş olmalıydı; aşağıdan bakınca yuvarlak düğüm yerlerinden birini görebiliyordu... Acaba yukarıdan sallanan o kuşağın anlamı neydi?.. Kuşak bir yılan gibi düşünülecek olursa, düğüm yeri yılanın başını andırıyordu.

Kendi ağırlığını kaldırmaya biraz ince gelecek gibi duruyordu ama oradan kurtulmak istiyorsa başka güvenebileceği bir şey yoktu. Ayak uçlarının biraz yukarısında, kuşağın ucu hafif hafif salınıyordu.

Mai kendini zorlayarak belinden yukarısını doğrultup, vücudunu ne kadar hareket ettirebileceğini denemeyi aklına getirdi. Ancak, belinden yukarısını doğrultmuş olmanın etkisiyle duvara çarptığı sol ayağına saplanan şiddetli acı, girişimini buruk bir çığlıkla sonuçlandırdı. Yalnızca burkulmuş muydu, yoksa kırık mıydı acaba? Şiddetli acıyı hissetmesi, bilincinin yerinde olduğunun en önemli kanıtıydı ve biraz cesaretlenmesini sağladı.

Vücudundan boşalan soğuk ter arasında, Mai acıya katlanıyordu. Kendi gücüyle kurtulmak bir yana, oyun dibinde hareket etmeyi bile beceremiyordu.

... Yardım çağırmalıyım.

Mai düşünce gücünü zorluyordu. Dışarıdaki insan-

ların kendisinin orada olduğunu anlamasını acaba nasıl sağlayabilirdi?

“İmdat! Yardım edin!”

Bağırmaı denedi. Gökyüzünde kaybolup giden sesi, hiç kimsenin kulağına ulaşmamış gibiydi. Birileri çatıya çıkmadığı müddetçe, bağırmasının hiçbir anlamı yoktu.

Mai aklına başka bir yol getirmeye çalıştı. Çatıya kimse gelmiyorsa, zorla da olsa dikkatlerini çekecek bir şeyler yapmalıydı.

Sözgelişi yukarıdan bir şeyler düşecek olursa, aşağıdan geçenler başlarını kaldırıp yukarıya bakabilirdi.

... Atacak bir şeyler yok mu acaba?

Ellerini uzatıp başının arkasını yokladığında iki üç beton parçası eline geldi. Birini kavrayarak büyüklüğüne baktı. Başparmağının ucu büyüklüğündeydi. Ufalanmaya yüz tutmuş beton parçası, yanlışlıkla birinin başına gelse bile yaralanmasına yol açmayacakmış gibi duruyordu.

Ortaokul yıllarını atletizm takımında orta mesafe koşucusu olarak geçiren Mai, vücudunun çevikliği konusunda kendine güvenirdi. Beyzbol topunu en uzağa fırlatma konusunda, sınıfın birincisi, en kötü ihtimalle ikincisi durumundaydı. Ancak, sırtüstü uzanmış bir haldeyken fırlatmayı hiç denememişti. Fırlatma yolu olarak, başından ayaklarına doğru bir yay çizecek şekilde fırlatmaktan başka yol yok gibiydi ve fırlatabileceği tek bir yön vardı. Fırlattığı beton parçası, oyuktan dışarıya çıktıktan sonra, çatının kalan mesafesini de geçerek aşağı düşmedikçe, girişimi başarısızlığa uğramış olacaktı.

Güneş ışıkları batıya doğru yatmaya başlamıştı. Gündüz saatlerinde, mümkün olduğunca aşağıdan bi-

rilerinin geçme olasılığı yüksekken denemeliydi. Mai sağ elinde tuttuğu parağı fırlattı. Gz açıp kapayınca kadar sessizce gökyüzünde kaybolup gitti.

Görebildiği dünyanın o kadar dar oluğu, Mai'yi şaşırtıyordu. İnce uzun dikdörtgen şekilli gökyüzü, dünyasının tamamıydı. Bulunduğu yerin aşağıdaki dünyaya bağlı olduğundan kuşkulanmasına yol açıyordu. O kuşkusunu destekleyecek şekilde, beton parçası hiçbir ses çıkartmadan kaybolup gitmişti.

Eliyle etrafı yoklayarak yakaladığı bir sonraki şey, bir karış kadar uzunluğunda bir demir boru parçasıydı. Az nceki beton kırığından daha uzağa atılabilecek büyüklük ve ağırlıktaydı. Ancak, bir insana denk gelmesi durumunda bir hayli ağır bir yaralanmaya yol açacağı da kesindi.

Talihsizlik eseri bir insana çarpması ihtimalini düşünerek, hem o çarpmanın etkisini azaltacak, hem de kendisinden bir iz anlamına gelecek bir şeyler bağlamayı geçirdi aklından.

Mai, elini cebine sokarak o iş için kullanabileceği bir kumaş parçası aradı.

Bir mendil, ya da başka bir şey. Boru parçasına bağlayarak atarsa, yalnızca yukarıdan kopup da düşmüş olduğunun sanılması ihtimalini azaltmış olurdu.

Cebinde mendil yoktu. Eşofmanını ya da eteğini yırtarak bir parça çıkartması mümkün değildi. Neyi kullanabileceğini düşünmek için gözlerini kapatan Mai'nin aklına iyi bir fikir geldi. Boru parçasına dolanarak düşme ihtimali en düşük şey... Uygun büyüklük. Daha fazla dikkat çekecek bir şey olamazdı. Klotunu çıkartıp, boru parçasına dolayacaktı.

Mai yavaş yavaş eteğini sıyrıp, kalça kemiklerinin yanına dokundu. Elastik külotunun yan bağı oralarda bir yerlerde olmalıydı. Ancak, tırnakları yalnızca teni ni tırmalıyor, bir türlü külotun bağını bulamıyordu.

... *Olamaz! Altımda külotum bile yok!*

Normalde, böyle bir şey yapması asla söz konusu değildi. Hayatında bir kez bile iç çamaşırları olmadan evden dışarı çıkmamıştı.

Zorla kaldırdığı başını sağa sola oynatarak apış arasına bakmaya çalışsa da, şişkin karnı yüzünden göremedi. Eliyle yoklamaktan başka çaresi yoktu. Sonra, altında külotunun olmadığını anladığı anda, eli karnının içerisinde bir şeylerin kımıldadığını hissetti.

Bebekten başka bir şey olamazdı. Henüz bakire olduğunu anımsayınca, Mai'nin benliği tekrar kendinden uzaklaşır gibi oldu. Neden külot giymediği sorusu, bir anda karnındaki şeyin ne olduğu sorusuyla yer değiştirivermişti.

Sıyırdığı eteğinin aşağısında karnının bir kısmı gözüküyordu. İçeriden gelen basınçla, karnı tamamen farklı bir şekle girmişti.

Mai yıllar önce gördüğü bir film sahnesini anımsayınca, içinde bulunduğu durumu da düşünerek, tüyle ri ürperdi.

4

Belleği onu yanıltıyor olamazdı. Doğruluğundan emin olmak için düşünmeye zaman harcamak bile saçma olurdu.

Eskiden, yalnızca bir kez kendini erkek arkadaşının ellerine bırakmak istediği olmuştu. Şimdi de vücudu aynen o anki halindeydi. Ellerini ve ayaklarını düz uzatmış, sırtüstü yatma pozisyonu. Yer, erkek arkadaşının evindeki tek kişilik yataktı... Uzun uzun konuşmalar sonunda, olacakları göze almıştı.

Aynı üniversitede yine edebiyat fakültesinde öğrenci olan erkek arkadaşının adı Sugiyama'ydı. Beyaz tenli, ince kemikli, yüz hatları düzgün bir gençti. Boyu Mai'den biraz daha uzundu ve insanların aklında yakışıklı bir genç olarak yer etmişti. Dış görünüşleri açısından, Mai'yle uyumlu bir çift oluşturuyorlardı.

Oğlanın Mai'yi çeken tarafı dış görünüşü değil, bilimsel açıdan kendini yetiştirmiş olmasıydı. Hemen her konuda bilgi sahibiydi ve neredeyse her soruyu yanıtlayabiliyordu. Soru sormayı keyifli kılacak ölçüde ilginç yanıtlar vermesi, onunla konuşmayı daha da eğlenceli hale getiriyordu.

Edebiyat konusunda da bir hayli bilgiliydi, yıldız falı ve Yunan mitolojisi gibi konulardan öyküler anlatır, karşısındaki kadının saatlerce sıkılmadan kendisine eşlik etmesini sağlardı. Lise yıllarında, kendisini fazlasıyla spor etkinliklerine kaptıran Mai, üniversiteye girdikten sonra kendini tamamen bilimsel çalışmaya verme kararı alan Mai, Sugiyama'nın dehası ve kadınlara yakın duruşunun cazibesine kapılmadan edememişti.

Ortaokul ve lise yıllarını atletizm sporcusu olarak geçiren Mai, Sugiyama'yı sevgili olarak seçmesi karşısında, eskiden beri tanıdığı arkadaşlarının sorularıyla karşı karşıya kalmıştı.

... *Aa, sen sporcu tipli erkeklerden hoşlanmaz mıydın?*

Soruların içeriği genelde bu noktada yoğunlaşıyordu. Ancak, fizik ve karakterin hangisini seçeceği sorulsa, Mai hiç tereddüt etmeden dehanın göstergesi olan karaktere öncelik verirdi. Elbette, her ikisini de kendinde barındıran bir erkekten daha ötesi olamazdı. Mai, Ryuci Takayama'yla tanışana kadar, hiç öyle bir erkekle karşılaşmamıştı.

Atletizm takımındayken, kendisinden daha kıdemli erkek takım arkadaşlarının çıkma teklif ettiği olmuştu. Deneyimsiz çocuklardı ve doğrudan konuya girdikleri olmamıştı ama bir masanın iki tarafında birlikte olmakla bile, karşıdan gelen ağır erkek kokusu ve cinsel iştah sinyallerinin kokusunun aşırılığından ürküp, çoğunlukla sırtına gereksiz bir yük almış gibi hissetmişti.

Orta cins tarzı çekicilik... Bu aynı zamanda rahatlık demekti. Üzerine yüklenen erkeğin cinsel iştahını doğrudan kesmeye çalışması, yatıştırarak konuyu başka taraflara çekmesi gerekmediğinden, bir şekilde kendini daha rahat hissediyordu.

Sugiyama'nın evinde, birleşecek gibi olduklarında, o an sanki bir tören gibi başlamıştı. Karşılıklı olarak birbirlerinin niyetinden emin olarak planlanmış bir eylem. Mai o sırada bakireliğini kaybetmek konusunda hiçbir tereddüde düşmemişti.

Onun söylediklerine uyarak yatağa yatmış, gözlerini sımsıkı yummuştu. Yaşadığı gerginlik yüzünden kol ve bacaklarını kasıp, vücudunda paralel hale getirdiği andaki hali, şu an oyuğun içindeki halini çok andırıyordu. Sugiyama, Mai'nin gerginliğini azaltmak için herhangi bir çaba göstermemişti. Bu bir yana, sanki o

kaskatı kesilmiş halinden zevk alıyormuş gibiydi.

Sugiyama, Mai'nin giysilerini bir bir çıkartmış, teni iyice ortaya çıkmıştı. Mai o sırada bir an gözüne ilişen kendi tenini çok net anımsıyordu. Öpüşmelerin, okşamaların kesinlikle yer almadığı, soyan ve soyulan kişinin rollerinin net olarak belirlendiği sevişme öncesi töreni bile, tecrübesiz Mai'ye hiç tuhaf gelmemişti.

Yalnızca sutyeni ve külotuyla kaldığında olmuştu olanlar. Ters bir hareketiyle sutyeni yukarı sıyrılmış ve Mai'nin küçük memeleri açıkta kalıvermişti. Zaten küçük olan memeleri, bir de sırtüstü yattığından iyice dümdüzmüş gibi duruyordu. Mai göğüslerinin Sugiyama'nın gözüne nasıl görüldüğünü kendi zihninde çok net olarak canlandırabilmişti. Küçüklüğüne rağmen meme başları büyüktü ve herhalde havaya dikilmiş olmalıydı. Belki de o görüntüyü zihninde canlandırmış olduğu için, o an belleğinde çok daha güçlü bir yer edinmişti.

Mai yirmi, otuz saniye kadar sutyeni yukarı sıyrılınca açıkta kalan memeleriyle o halde kalmıştı. Düzleşmiş göğüslerinin uluorta açığa çıktığı, kendini sefilce hissettiği anlardı. O halini hareketsizce izleyen Sugiyama'nın bakışlarını tüm keskinliğiyle hissettiği anda, tek bir yöne doğru ilerleyen rüzgârın yönü bir anda değişivermişti. Mai havanın değiştiğini anlayarak huzursuz olmuştu.

... Ne bekliyorsun ya? Elini çabuk tutsana!

Ancak, bir an önce daha ileri aşamalara geçmek isteyen Mai'nin beklentilerini boşa çıkaracak şekilde, Sugiyama elini uzatıp, sutyeni aşağı indirerek memelerini kapatmıştı.

Mai, bedenine dokunan elleri hissettiği anda gözlerini açtıysa da, sutyenin eski yerine tekrar dönüşüne inanamaz gözlerle bakmıştı. Sonra da, az öncesinin tam tersi sıralamayla giysilerini giydirmeye başlamıştı. Bir kez olsun öpücüklerinin dokunuşunu vücudunda hissedemedi, aslında doyasıya yaşamak istediği an sonra ermişti.

Mai gözleriyle Sugiyama'ya sormuştu.

... *Neden?*

Sugiyama dudaklarını Mai'nin kulağına yaklaştırarak yanıtlamıştı.

“Daha ileriye gitmek istemiyorum.”

Karşısındaki sanki başka biriydi. Her zamanki Sugiyama olsa, neden yarıda kestiğine güzel bir neden uydurarak Mai'nin gönlünü alırdı. Ancak, neden belirtmeden, yalnızca “İstemiyorum” demişti.

Sanki Mai'nin zihni beyaz bir sis tabakasıyla kaplanmış, hiçbir şeye anlam veremez hale gelmişti. Mahcupiyet duygusu tüm benliğini kaplamıştı. İnsanlığı çalınmış da, yalnızca evcilik oynarken giysileri çıkartılıp tekrar giydirilen bir oyuncak bebek haline getirilmiş gibiydi.

O anı yaşamaya birlikte karar verdikleri halde, Sugiyama neden yarıda kesmiş ve U dönüşü yapmıştı acaba? Kendi vücudunda o cazibe olmadığı için mi? Sözcüklerle ifade edemedikçe, içindeki olumsuz kuşuklar büyümüş de büyümüştü. Sugiyama'nın isteğinin sönmesine neden olan şeyin ne olduğunu anlayamayan Mai derin bir hayal kırıklığı yaşamıştı.

... *Memelerim küçük olduğu için mi?*

Mai sorunun yanıtını kendisi bulmaya çalışmıştı.

Eğer sorun buysa, soyunmasına hiç gerek yoktu. Elbiseslerinin üzerinden de bir ölçü anlaşılabilirdi.

Nedensizce kalbi kırılmış haliyle, Mai için Sugiyama'nın evinden çıkıp kendi evine dönmekten başka çare kalmamıştı. O gün olanlar yüzünden Mai'yle Sugiyama arasındaki ilişki de sona ermişti.

Daha sonra da erkek arkadaşları birçok kez onunla birlikte olmak istediye de, o son çizgiyi asla geçmemişti. Anımsadıkça, o bir dakikayı geçmeyen süre, içinde bir korku yumağı haline geliyordu. Kendini, çıplak bedeninin üzerine basılıp geçilmiş gibi hissettiren utanç dalgası. Bir kez daha aynı duyguları yaşamaktansa, ömrünü bakire olarak tamamlamayı seçmişti.

Kesinlikle doğruydu. Belleğinin onu yanıltma ihtimalini aklına getirmesine hiç gerek yoktu. O hâlâ bakireydi.

... *Neden hamileyim?*

Sebe-sonuç ilişkisi... Sebe olduğu için sonuç ortaya çıkar. Doğrudan bir sebep olarak aklına gelen tek şey, o video kasedi izlemiş olmasıydı.

Sonra aklına net bir sebep daha geldi.

... *Video kasedi izlediğim gün, yumurta bırakma günümdeydim.*

Aybaşı tarihi de, vücudunun derecesi de her şeyi ortaya koyuyordu. Yumurta bırakma günü... Video kaset... İki unsurun üst üste gelmesiyle, şu an içinde bulunduğu duruma düşmüştü.

Güneş ışınlarıyla gölgede kalan kısım arasındaki çizgi, duvarın iç tarafında yükselmeye başladı. Güneş batıya doğru yatıp, o dikdörtgen gökyüzü gitgide ka-

ranlığın hükmü altına girmeye başladı.

Mai, Sugiyama'nın yaptığı gibi, bedeniyle alay eden bakışları yine üzerinde hissediyordu. Bakışlar oyuğun dışından gelmiyordu. Bakışların kaynağı vücudunun içindeydi. Galiba, karnında taşıdığı şey, sürekli bakarak gözlemliyordu.

Sanki bu düşüncelerini anlamış gibi, karnının içindeki şey hafifçe kımıldadı.

5

Sonuçta, Ryuci Takayama'nın eşyalarını ne kadar karıştırdıysa da, eksik sayfaları bulamamıştı. Sorumlu editöre söz verdiği tarihe de bir gün kalmıştı. Ertesi gün öğleden sonrasına kadar, yazı dizisini tamamlayan son makaleyi teslim etmesi gerekiyordu.

Gecenin de geç saatleriydi. Mai tek odadan oluşan apartman dairesine kapanıp, yerde oturarak sehpanın üzerine serdiği müsveddelerin karşısında kara kara düşünüyordu. Odanın genişliği ancak on metrekaresiydi. Masa ve sandalye yerine, çalışırken geniş sehpasını ve yer koltuğunu kullanıyordu. Elini uzattığında ulaşabileceği mesafede kitaplığı vardı. Kitapların arasına 35 ekran televizyonunu yerleştirmişti.

Müsveddeleri nasıl tamamlayacağını düşünürken, Mai sık sık başını kaldırıp iç geçiriyordu. Temize çekmekte sorun yoktu ama bir de eksik kısımları tamamlaması gerekiyordu.

O ana kadar, Mai'nin aklında hep o eksik sayfaları kendisinin tamamlaması gerektiği vardı. Bir önceki

makale ile son makale arasında kopukluk olduğu açıktı. O kopuk kısmı tamamlamaya çalıştıysa da, bir türlü istediği gibi ilerleyemeyince iyice karamsarlığa kapılmıştı.

Ancak, bir an aklına, eklemek yerine silmeyi getiri-verdi.

... Ne ekleyeceğimi bilemediğim için yazamıyorum.

Eklemekle karşılaştırıldığında, silmek daha kolaydı. Üstelik, Ryuci'nin anlatımını bozması gibi bir tehlike de kalmayacaktı.

Ne yapacağına karar verdiğinde Mai'nin içi rahatlamıştı. Sabaha kadar bir şekilde ortaya çıkarabileceğinden emindi.

Sanki o boşluğu kollarmış gibi, video kaset gözüne ilişmişti. Kayıp sayfaları bulamayınca, onun yerine yanında getirdiği kaset, televizyonun üzerinde öylesine duruyordu. Biraz sıkıntı dağıtmak için o kasedi izlese bile, temize çekme işini zamanında yetiştirmesine engel olmazdı.

Şimdi düşününce, Mai ustaca hazırlanan o tuzağın içerisine kendi isteğiyle düşmüştü. Kimin hazırladığı belli olmayan bir tuzak... Mai, gözleriyle göremediği bir varlığın oyununa gelmişti.

Oturduğu yerden doğallıkla elini uzatan Mai video kasedi televizyonun üzerinden aldı. "Lisa Minelli, Frank Sinatra, Sammy Davis Jr., 1989."

Muhafaza kabı bile olmayan, sıradan bir kaset.

Etiketdeki yazıdan bile, kasedin Ryuci'ye ait olmadığı rahatlıkla anlaşılıyordu. Üçüncü bir kişi tarafından kopyası çıkartılarak bir şekilde Ryuci'nin evine girmiş, sonra da döne dolaşa Mai'nin önüne gelmişti.

Sanki video kaset izlemesi için onu çekiyor gibiydi.

Mai uzanıp, kasedi video cihazına yerleştirdi. Güç fonksiyonu otomatik olarak açıldı. Kanalı videoya ayarlayarak, oynat tuşuna bastı.

Oynat tuşuna bastığı anda, sezgileri onu durdurması için uyarılmıştı.

... *Henüz geç değil. At gitsin böyle bir şeyi.*

Ancak, sezgilerinden kaynaklanarak içinden gelen o ses, videodan gelen parazit sesinin gölgesinde kalmıştı.

İçindeki merakı yenemiyordu. Parazit sesiyle birlikte, ekran karmaşık bir hal aldı ve sonra da, her yer siyaha boyanmış gibi bir görüntü ekranı kapladı. Artık, geri dönüşü yoktu. Başına gelecekleri göze alıp, oturuşunu düzeltti. Video kaset, izleyeni kendine bağlayacak kadar güçlü bir enerji yayıyordu.

... *Sonuna kadar izle. Kayıp seni yutar.*

Kalın, kargacık burgacık çizgiler, yazı haline gelecek tehdit savurmuştu. Yanıp sönen noktalardan, gerçekte var olması mümkün olmayacak suni bir ışık saçılıyordu. Gözlerini rahatsız etmesi gerekirdi ama bakışlarını bir türlü ayıramıyordu.

Kopuk kopuk sahneler birbirine eklenmişti, anlam bütünlüğü yoktu. Ancak her bir sahnenin etki gücü yeterince şiddetliydi. Görüntülerin, bünyesine etki yapmaya başladığını düşündürtecek ölçüde güçlü bir etki.

Kırmızı renk ilk kez belirir belirmez, kızgın lavlar haline gelip, bir bakışta patlayan bir yanardağ olduğu anlaşılan dağın zirvesinden aşağı doğru akmaya başladı. Gecenin karanlık gökyüzüne fırlayan ateş parçaları, tam anlamıyla doğal bir görüntüydü.

Bir sonraki sahnede beyaz zemin üzerine siyahla yazılmış “Yama” (dağ) sözcüğü göründü; kaybolur kaybolmaz da, kurşun bir kabın içerisinde yuvarlanan iki zar belirdi.

Daha sonraki sahnede nihayet ilk kez bir insan göründü. Yaşlı bir kadın hasır zemin üzerine oturmuş, karşıya doğru bir şeyler söylüyordu. Ağır bir şiveyle konuştuğundan ne dediği belli olmuyordu. Öğüt verir gibi bir hali vardı.

Yeni doğmuş bir bebeğin sesi geldi. Bebeğin vücudu gitgide irileşiyordu. Mai, ekrandaki bebeği sanki kendi kolları arasında tuttuğu yanılgısına kapılmıştı. Avuç içleri karın içi sıvısına bulanmış o tene dokunuyordu. Islaktı, avuçlarından kayıp gidiyor gibiydi. Mai gayri ihtiyari ellerini bacaklarının arasına kıştırıvermişti.

Aynı anda bebek kayboldu; “Yalancı” “Düzenbaz” diye, bir kalabalıktan yükseldiği belli olan bir uğultu başladı. Dama tahtası üzerinde dizilmiş gibi, yüzlerce surat bir aradaydı. Dikkatle bakınca her birinin takındığı ifade suçlayıcı bakışlar taşıyordu. Suratların sayısı gitgide artarak, sayısız noktacıklar haline gelip, tüm ekranı kapladı.

Kararan ekranın ortasında “Sada” sözcüğü belirdi.

Aniden, bir adamın yüzü ekranda görünüyordu... Çok hızlı bir değişimdi. Adam nefes nefeseydi, yüzü boncuk boncuk terlerle kaplanmıştı. Arkasında, ağaçlar yükseliyordu.

Atletli adamın omuzları terden parlıyordu. Güneşten aşırı yanmış derisi yer yer soyulmaya başlamıştı. Arkasındaki manzara, adamın hali, mevsimin yaz olduğunu anlatıyordu. Adamın bakışlarında öldürme

hırsı vardı. Ağzı doğal hatlarını kaybetmiş, salya sarkıtan adam, bir an başını yukarı kaldırıp ekrandan kayboldu. Daha sonra tekrar görüldüğünde, adamın omuz başında eti kopmuş, kanlar akıyordu. Ekranın üzerine sıçrayan iri kan damlaları...

Yine nereden geldiği belirsiz bir bebek sesi. Kulak zarına değil de, doğrudan vücut hücrelerine ulaşır gibi, iç tırmalayıcı bir ağlama sesi. Mai'ye az önce bebeğe gerçekten dokunmuş gibi hissettiğini anımsatmıştı.

Ekranın ortasında aydınlık yuvarlak bir delik belirdi. Zifiri karanlığın dibinden, tam tepede dolunayı izlermiş gibi bir görüntüydü. Sonra, dolunaydan yumruk büyüklüğünde taşlar yağmaya başladı.

... Kuyunun dibinden yukarıya bakıyormuş.

Mai o dolunay sahnesini gördüğü anda, durumu net olarak kavramıştı. Belki de, sezgileri harekete geçerek başına gelecekleri önceden bildirmeye çalışmıştı. Dolunayın aslında bir kuyu ağzı olduğunu o kadar erken anlamasına imkân yoktu. Son olarak, ekranda yine bir yazı belirdi.

“Bu görüntüleri izleyen kişinin kaderi, bir hafta sonra bu saatte ölmektir. Ölmek istemiyorsan şimdi söylenecekleri gerçekleştir. Şöyle ki...”

Orada ekran değişerek, tamamen farklı bir görüntü belirdi. Televizyonda sık sık çıkan türden bir sivri-sinek kovucu tütsü reklamı sahneyi bölmüştü. Ölüm-cül kaderden kurtuluş yönteminin anlatıldığı kısım silinerek, üzerine reklam kaydedilmişti.

Mai eli titreye titreye cihazın durdurma tuşuna basmıştı.

Çenesi zangır zangır titriyordu, bir şeyler konuş-

maya çalışsa bile hiçbir ses çıkartamayacağı kesindi. Zaten, geceyarısı tek odalık apartman dairesinde konuşabileceği birisi de yoktu...

İzleyen kişinin bir hafta sonra ölmesine yol açacak bir video kasedin varlığı inandırıcı bir hal almaya başlamıştı.

Evet, Asakava gerçekten de, Ryuci Takayama'nın ölümüne ilişkin olarak öyle demişti.

“Ryuci, sana gerçekten hiçbir şey söylemedi değil mi? Sözgelisi, bir video kasediyle ilgili bir şeyler...”

Video kaset Ryuci Takayama'nın eşyaları arasındaydı. Ryuci bu görüntüleri izlediği için, tam bir hafta sonra gizemli bir şekilde ölmüştü.

Görüntüleri gerçekten izlememiş biri olsa, böyle bir şeye asla inanmazdı. İnsanın hücrelerine kadar işleyen anormal gerçeklik, hiçbir sahnede zayıflamıyordu.

İçinde bir his yükseliyordu. Video cihazının karşısında, afallamış halde kalan Mai, aniden midesi bulanmaya başlayınca banyoya koşturdu.

... *Asla izlememeliydim.*

Pişman olmak için artık çok geçti. Kendi iradesiyle izlemiş olmaktan ziyade, başka birinin iradesine kapı olarak izlemiş gibiydi.

Mai parmağını boğazına daldırarak, midesinde hiçbir şey kalmayana kadar kusmaya devam etmişti. O an vücudunun içindeki her şeyi dışarı atmak arzusuydu... Sanki yabancı bir şey gelmiş, vücudunun içine yerleşmişti.

Kusmuklarıyla birlikte gözyaşları da akmaya başla-

dı. Klozetin önünde dizlerinin üzerine çökmüş, güçlkle nefes alıyordu.

Bir süre yavaş yavaş çöküşünü yaşayan Mai, daha sonra bilincini kaybetmişti.

Görüntüleri izledikten sonra, ne yaptığını anımsayamadığı anlar çoğalmıştı. Bir hafta süresince meydana gelen olayları, belirli bir sıra dahilinde eksiksiz olarak anımsamayı beceremiyordu. Bilinci yerine geldiğinde, saatler geçmiş oluyor, neredede olduğunu bile fark edemiyordu. Sanki bir şey benliğini ele geçirmişti.

... Benliğim ele geçirilmiş durumdayım.

Sözcüklerle ifade edebilmesini tuhaf bulmuştu. Bedeninin başka bir şeyin kontrolü altına girdiğini, Mai yavaş yavaş kavramaya başlamıştı.

Video kasedi izledikten sonra Mai'nin vücuduna giren şey, emin adımlarla büyümüştü. Yumurta bırakma gününde izlemiş olması, o şeyin vücuduna girmesini kolaylaştırmış mıydı acaba? Yoksa, o videoyu izleyen herkes aynı şekilde mi ölüyordu?

Mai, rahmindeki yumurtaya saldıran binlerce spermi hayalinde canlandırdı. Cinsel eğitim kitabında gördüğü çarpıcı şemalar. Video kasedi izlemiş olması nedeniyle ortaya çıkan virüs şeklindeki mikroskobik canlılar, yumurtalığına hücum mu etmişti acaba? Başka türlü, bakire olduğu halde hamile kalışını açıklayamazdı.

Karnının içerisinde bir canlı taşıdığına şüphesi yoktu. Rahminin içerisinde her geçen saniye biraz daha büyüyen, kollarını ve bacaklarını oynatarak karnını davul derisi gibi geren bir canlı.

6

Yukarıdan sallanan kuşağın ucu, hafifçe kırarak yukarı kaldırdığı dizlerinin ucuna değince gıdıklandı. Kuşağın boyu gündüz gördüğünden biraz daha uzun gibiydi.

... Bu kuşağı, kim, ne amaçla sallandırmış acaba?

Kendi kendine sormasına bile gerek yoktu. Mai, kuşağın diğer ucunu çatıyı çevreleyen parmaklıklara bağlayışını hayal meyal anımsıyordu. Yüksek ışık altında çekilmiş fotoğraflar, bilincinde kopuk kopuk canlanıyor, karanlığın içerisinde kendisini sanki başka biriymiş gibi görüyordu. Parmaklarının hareketlerini bile algılamıştı ama kesinlikle bir başkasının iradesi altında, kuşağı oraya bağlayan Mai'nin kendisiydi. Bir an kendini koyverecek olsa oracığa yığılıp kalacakmış gibi, elleri ve ayakları zangır zangır titrediği halde, Mai yine de anlam veremediği bir sorumluluk duygusuyla, bilinci uyuşmuş bir halde, kuşağı oraya bağlamıştı.

Kuşak odadan çıkarken de yanındaydı. Kuşakla birlikte yanına bir şey daha almıştı ama ne olduğu belleğinin karanlıklarında yitip gitmişti. Neydi acaba? Evet, naylon bir poşete koymuştu. Yumuşakça bir şey olduğunu anımsıyordu yalnızca.

Video kasedi izledikten sonra, her geçen saniye karnının içinde biraz daha büyüyen canlı, bir andan itibaren bedenini etkilemeye başlamıştı. Geceyarısı bir an bilinci kendine dönüp de kulak kesildiğinde, karnındaki canlının kalp atışlarını bile duyabilmişti. Karnı yalnızca dört beş gün içerisinde doğum öncesi büyüklüğüne gelecek kadar şişkinleşmiş, büyüyen

meme uçlarından anne sütü sızmaya başlamıştı.

Neden öyle bir binanın çatısındaki bir oyuktaydı? Mai artık kesin olarak anlamıştı.

... *Doğması için.*

Mai karnının içindeki şeyin kendi çocuğu olduğuna bir nebze bile inanmıyordu. İnsan olup olmadığından bile kuşkuluydu.

... *Bir canavar.*

Hayır, bir canlı olduğunu bile düşünemiyordu.

Bu yabancı şeyi, insanların gözünden uzak bir yerde doğurması gerektiği şeklinde bir sorumluluk hissi. Nereden kaynaklandığı belli olmayan, ancak, reddedilemeyen bir sorumluluk hissi. Bunun için Mai, “ipek-böceği kozası” işlevini yerine getirmeye kabullenerek eyleme geçmişti.

Tam yirmi dört saat önce, gecenin aynı saatlerinde, Mai külotunu çıkartıp atmış, kimselere görünmemeye dikkat ederek dairesinden çıkmış, depoların sıralandığı caddeye gelip, bu binanın çatısına çıkmıştı. Gece olunca dışarıda kimseciklerin kalmadığı, arabaların bile nadiren geçtiği sahil yolundaki eski bir binaydı.

İkinci kata yerleştirilen demir parmaklıkları aşarak, acil çıkış merdivenlerinden çatıya kadar tırmanmış, sonra da duvara yerleştirilen demir çubuk merdivenleri kullanarak makine odasının üst kısmına ulaşmıştı. Orada deniz tarafında, sanki gökyüzünde bir tabut gibi salınan havalandırma boşluğu vardı.

Kelebeğin kozasından çıkabilmesi için en uygun yerdi. Ruhun kabuğunu atmak için en uygun yer. Orası Mai'nin apartmanından pek de uzak değildi ve

insanların gözlerinden de uzaktı.

Mai aşağıya sallandığı kuşağa tutunarak aşağı inmeye çalışırken düşmüş ve ayak bileğini burkmuştu.

... *Şimdi saat kaç acaba?*

Gündüz olsa, güneş ışıklarının değişimine göre saati tahmin etmesi mümkündü. Ancak, güneş battıktan sonra birkaç saat geçip de geceyarısı olunca, yıldızların pırlıltısı bile yardımcı olmuyordu. Saati anlamasını sağlayabilecek hiçbir şey yoktu.

Odasından ayrıldıktan sonra, herhalde yirmi dört saat kadar geçmiş olmalıydı.

Bir an, Mai'nin yüreğini bir hüznün dalgası kapladı. Orada bulunduğu yirmi dört saat boyunca, çoğunlukla bilinci bir yerlere uçup gitmişti, bilincini koruyabildiği süre iki üç saati geçmiyordu. Şaşkınlık ve korku, nereden kaynaklandığını anlamadığı tuhaf hisler birçok kez üzerine çullanmıştı ama ilk kez hüzne kapılıyordu.

Mai'nin bedeni o anın yaklaşmaya başladığını anlamış olmalıydı.

Kalkmaya çalışsa bile doğrulamıyor, ses çıkarmaya çalıştığında boğazı tıkanıp kalıyordu. Bunlar dışında, karnının içindeki hareketlilik gitgide şiddetleniyordu. İçeriden gelen baskı, o şeyin yaşam gücünün iyice arttığını gösteriyordu.

Yaşam gücü yer değiştirmeye başlamıştı. O ana kadar yaşadığı yirmi iki yıl aklına geldikçe, içini bir acı kaplıyordu. Ne olduğunu bilemediği bir şey vücudunu ele geçirmiş ve yalnızca doğurması için vücudu kullanılıyorsa, durumunu açıklayabilecek tek sözcük “zavallı” idi.

Mai akan gözyaşlarının anlamını biliyordu. Yaşamını bir hiçe dönüştüren şeye karşı duyduğu korku, içindeki üzüntüyü iyice yüzeye çıkartmıştı.

Kasımın ortaları... Son günler bir hayli ılık geçmişti ama yine de gece olunca ayaz bastırıyordu. Betonun soğukluğu sırtından kemiklerine ulaşıyor, üzüntüsünü iyice artırıyor. Nereden sızıyorsa, duvarın üzerinde bir kısmı ince bir su tabakası kaplamıştı. Islak, nemli dokunuş, duygularını iyice şiddetlendirmişti.

Mai hıçkırdı.

... Yardım edin! Kurtarın beni!

İçinden geçirdiği sözcükler sese dönüşmedi. Doğum sancılarının başladığının farkına varınca, sanki denizin kulakları sağır edercesine gürlemesi gibi, üzüntü ve üşüme, duygularının tamamını bir kenara savuruverdi. Deniz kokusu ağırlaşmış gibiydi. Herhalde med zamanına denk gelmişti.

Küçükken annesinin söyledikleri geldi aklına.

... Sen med zamanı doğdun küçüğüm.

İnsan kendini doğanın ritmine bıraktığı sürece, med zamanı doğar, cezir zamanında ölür, demişti annesi.

Doğum ve ölüm. İkisi bir arada oluşacakmış hissi iyice güçlenmişti. Öyleyse, med zamanına mı, yoksa cezir zamanına mı denk gelecekti? Yerçekiminin değişimleri, kesinlikle doğum ve ölümü etkiliyordu.

Doğum sancısı bir nebze dinince, üzerine yüklenen dalganın şiddeti biraz hafifledi. Belirli bir ritm üzerine yerleştirilmiş bir melodi duyuluyordu sanki. Gemilerin düdüğü ve uzaklardan gelen klakson sesleri etkin bir şekilde kendini hissettiriyordu. Gecenin karan-

lıındaki sesler, kat kat olarak melodi haline mi geliyordu acaba? Yoksa, binanın bir odasında çalınan müziğin sesi oraya kadar ulaşıyor muydu? Ya da...

Mai, müziği gerçekten duyup duymadığını fkrk edebilecek durumda değildi. Gaipen gelen sesleri ve gerçek sesleri ayırt edebilmesine imkân yoktu. Yalnızca, dinledikçe sakinleşiyordu.

O mistik melodiyle vücudundaki ağrılar hafiflemiş, tuhaf hislere kapılmıştı. Ne olduğunu anlayamadığı müziğin kaynağını çıkarsamıştı. Sonra da öyle bir şeyin mümkün olamayacağı düşüncesiyle, başını kaldırıp karnına baktı.

... Kim o, orada şarkı söyleyen?

Mai hayalinde, karnının içerisindeki canlının annesinin sancılarını hafifletmek için şarkı söyleyişini hayalinde canlandırdı. Karın öz sıvısıyla dolu zifiri karanlık rahim, Mai'nin o an içinde bulunduğu ortama benziyordu. Karanlık karın içerisinde, o yumuşak şarkıyı söyleyen şey, bir süre sonra başını dünyaya çıkaracaktı.

Şarkıyı söyleyen genç bir kadındı. Hemen yakından gelen sesler olduğu gibi, ayakuçlarından bir yerlerden dolaşarak gelen sesler de vardı. Sesin sahibi, bir an şarkı söylemeye ara vererek, ince, kısık sesiyle konuşmaya başladı.

Daha önce bir kez ölmüş genç bir kadının sesiydi. Kadın net olarak şöyle söylemişti:

... Ben daha önce bir kez, bir kuyunun dibinde ölmüştüm.

Kadın adının Sadako Yamamura olduğunu söyleyip, kısaca o ana kadar geçen süreci anlattı.

İnanmaması için hiçbir neden yoktu. Video kasetteki görüntülerin kamerayla çekilmediğini, Sadako Yamamura'nın beş duyusu aracılığıyla, düşünce gücünün tepkimesiyle kaydedildiğini söylüyordu ses. Doğal olarak inanmıştı. Video görüntülerini izlerken, o tanımadığı Sadako Yamamura adlı kadının duyuları ile Mai'nin duyuları tamamen birbirine kenetlenmişti. Bebeğin o canlı görüntüsü, Mai'nin zihninde bir belirip bir kayboluyordu.

Rahim ağzı iyice açılmıştı. Orada yalnızlığı içerisinde, Mai doğum sancılarının ritmine uydurarak ıkındı. Doğum sancılarını takip eden inlemeleri, o daracık yerde yankılanıp kulağına ulaşıyordu. Sanki kendi sesi değildi; içinde yarattığı yabancılığı bir türlü silemiyordu.

İlk baştaki haliyle karşılaştırıldığında doğum sancıları azalmış, o ölçüde de vücudunda bir yaşamın doğuşu için ortaya çıkan enerji daha da yoğunlaşarak, rahim ağzındaki genişleme ve daralmalar artmıştı.

Mai'nin zihninde dev bir dalga kıyıyı dövmeye devam ediyordu. O dalganın ritmine ayak uydurarak nefes alıyor, ıkınıyor, bağırma isteğini bastırarak bütün gücünü belinden aşağısına veriyordu.

O an mutlaka, ay yeryüzünün çevresinde turunu tamamlamış, med saatleri yaklaşmış olmalıydı.

Mai aniden daha öncekilerden çok daha şiddetli bir doğum sancısı hissetti. Karnının alt tarafındaki enerji iyice yoğunlaşmış, bir kütle halinde dışarı çıkmaya çalışıyordu. Mai çaresizce kollarını uzattı. Tutunabileceği herhangi bir şey aradı.

... *Doğuyor!*

Sezgileri doğum anını bildirdiğinde, Mai'nin bilinci kendinden uzaklaşmıştı.

7

Bilincini yitirmiş halde kaldığı süre iki üç dakikayı geçmemiş olmalıydı. Bilinci netleştikçe, Mai'nin gözleri bacaklarının arasında hıtır hıtır sesler çıkartarak kımıldayan küçük bir gölgeyi yakaladı.

Bebek hiç ses çıkartmadan rahminden çıkmış, debelenerek belinden üstünü doğrultmaya çalışıyordu. Kollarını beceriyle kullanarak yüzmeye çalışır gibi bir hali vardı. Doğum sonrası ağlamasını beraberinde getirmeyen sessiz hareketler... Bu çok daha öncesinden beri bilincinin gelişmiş olduğunu gösteriyordu.

Mai annelik sevincini ya da coşkusunu hiç hissedemiyordu. Nihayet doğmuş olduğu gerçeği, vücudunda bir rahatlık dalgası haline gelmişti. Vücudundaki yabancıyı dışarı atmış olmak o rahatlamayı sağlamış olmalıydı.

Gözleri alıştıkça, o küçük gölgeyi daha iyi seçebiliyordu.

Tüm vücudu sıvıyla kaplanmış, yıldızların ışıkları altında ıslaklığıyla parlayan bebek, var gücüyle kordon gibi bir şeye tutunmaya çalışıyordu. Kendi vücudundan uzayan, buruş buruş bir kordon... Elleriyle göbek bağına yapışmış olmalıydı.

Doğurmuş olsa bile, henüz kendi vücudundan ayrılmamıştı; göbek bağıyla hâlâ bağlıydı. Tam olarak, o çukurun içerisine sallandırılan kuşak gibi bir bağla.

Ancak, kendi gücüyle yapabileceği bir şey yoktu, gücü iyice çekilen vücudunu rahatlatarak, kendini olayların akışına bırakmaktan başka çaresi yoktu.

Mai'nin güçsüzlüğüne karşın, bebek çok hareketliydi. İp gibi kıvrım kıvrım olan göbek bağıni elleriyle çekerek uzatıp, ağzının arasına kıstırmış, kopartmaya çalışıyordu. Elbette, henüz dişlerinin çıkmış olmasına imkân yoktu. Pembe damaklarıyla göbek bağıni kıstırmış, başını iki yana sallarkenki hali, bebek olduğunu düşünmeyi engelleyecek kadar dehşet vericiydi. Küçük yüzü için, bebekten ziyade şeytan sözcüğü daha uygun olurdu.

Kıvrım kıvrım uzunca bir sosisi ısıırıp zorla kopartmaya çalışır gibi bir hali vardı. Kopartınca, bebek ayaklarının altındaki noylon poşetten ıslak havluyu çıkartıp vücudunu silmeye başladı.

Islak havluyu, Mai'nin kendisi yukarıdan sallanan kuşakla birlikte getirmiş olmalıydı. Aşağı düştüğünde ayak tarafında kalmış olmalıydı; başının bulunduğu yerden farkına varamamıştı.

O farkında olmadan doğum hazırlıkları yaptırılmış olmalıydı. Rahminde büyüyen bebeğin emirlerine uymuş olmaktan başka bir şey gelmiyordu aklına. Ancak, Mai bu gerçeği bir türlü kabullenemiyordu.

Mai'nin rahmi daralmaya devam ediyordu. Biraz ıkınınca plasentanın dışarı fırladığını hissetti. Karnı, bebeğe ait her şey dışarı atılınca iyice düzleşmişti.

Düzleşen karnının ötesindeki bebeğin vücudunu daha net olarak görmeye başlamıştı.

Bebek vücudunu silmeye devam ediyordu. Sanki vücudundaki kırışıklıkları ovalayarak düzeltmeye çalışır

gibi bir hali vardı. Karnındayken, dışarı çıktığında neler yapması gerektiğini biliyor olmalıydı. İnsanın ümitsizliğe kapılmasına neden olacak ölçüde her şeyi planlamıştı.

... Ne yapıyor acaba?

Yüzünün ve ellerinin hareketlerine bakılırsa sanki bir şeyler yiyor gibiydi. Kendini kaptırmış halde bir şeyler yediğini gören Mai de açlığını hatırlayarak, başını kaldırdı.

Rengi değişmiş bir kan küçük ağzına bulaşmıştı. Gelen gıcır gıcır seslerden et çiğnediği anlaşıyordu.

Galiba plasentayı yemeye çalışıyordu.

Besin değeri son derece yüksek olan plasentayla yanaklarını şişkinleştiren bebek, çok daha fazla güç kazanmış gibiydi. Aç ve güçsüz Mai'nin vücudundan bir parçayı yiyen bebeğin yüzünde doymuş bir ifade oluşmuştu.

Karanlığın içerisinde gözleri karşılaştı. O küçük yüzünde bir an acıma ifadesi oluştu.

“Sen Sadako Yamamura mısın?” diye sordu Mai, güçlükle çıkardığı sesiyle.

Bebek gözlerini ayırmadan, yumuşak saçlarının yapıştığı alnını hafifçe öne eğdi. Sadako Yamamura olduğunu onaylıyor gibiydi.

Hemen çapraz yukarısından sarkan kuşak omuz hizasına kadar iniyordu.

Bebek eyleme geçmeye kararlı bir hareketle kuşağın ucunu yakalayıp, o halde usulca dönerek, gözlerini kırıştırarak Mai'ye baktı. Hareketlerinden dışarıdaki dünyaya çıkma azminde olduğu anlaşıyordu. Bebek kuşağı kullanarak oyuktan kurtulmak niyetindeydi.

Düşündüğü gibi, vücudunu yavaş yavaş yukarı çekmeye başladı. Tam ortada durup Mai'ye baktı. Bir şey mi söylemek istemişti acaba? Düşmanlık, acıma ya da nefret... Hiçbir duygu taşımayan bir yüz ifadesi vardı. Yoksa, buruş buruş yüzündeki ifadenin ne olduğunu Mai mi fark edememişti?

Nihayet yukarıya ulaştığında yıldızların ışığı altında bebeğin silueti belirginleşti. Gelişigüzel koparttığı göbek bağı, siluetin bir parçası halinde net olarak görülebiliyordu. Bir hayvanın, hatta şeytanın kuyruğu gibi duruyordu.

Bebek oyuğun kıyısında durup bir süre Mai'ye baktı. Mai o karanlık gölgeye yalvarabilecek haldeydi.

... *Kurtar beni.*

Başka kimse yoktu. Yardım isteyebileceği tek canlının, doğurduğu o şey olacağı hiç aklına gelmemişti. Korumayı doğuran tarafın üstlenmesi gerekir ama roller değişmiş gibiydi.

Mai'nin içinden geçenlerin aksine, bebek kuşağı yukarı çekmeye başladı. Tıpkı göbek bağını zorla koparttığı gibi. O halde bırakırsa rahat rahat gidemez miydi acaba?

O kuşağı olsun bırakmasını istiyordu. Dışarıdaki dünyayla olan tek bağını kopartıp atmasına bir neden yoktu ki. *Örümcek ipliğimi kopartma! Sonsuza dek bu cehennemden çıkamam.*

Yalvaran gözlerle baktığı bebeğin zalimliğine karşı, Mai'nin içinde bir nefret dalgası yükselmeye başlamıştı. Mutlaka başarması gereken bir işi yapıyormuş gibi, bebeğin yüzünde soğukkanlı bir ifade vardı. Mai'ye hiç aldırımıyormuş gibiydi.

... Ne olur, bırakıp gitme!

Kuşağı yukarı çekmeyi tamamlar tamamlamaz, bebeğin yüzü oyuğun kıyısından kayboldu. Ne yapıyordu acaba? Hâlâ hışırtılar geliyordu. Orada olmalıydı.

Bebek oyuğun kenarından yalnızca yüzünü göstererek, sol eliyle hızlı bir hareketle Mai'ye doğru bir şey fırlattı. Loş karanlık içerisinde kıvrılmış bir yılan gibi görünmüştü. İyice dolaşmış kuşak, Mai'nin karnına düştüğünde yumak halindeydi. Sadece bebeklere özgü bir yaramazlık mıydı? Öyle bile olsa kötülükten başka bir şey değildi.

Bebek, hafiçe gülümsedikten sonra karanlıkta kayboluverdi.

Nereye gidiyordu ve ne yapacaktı acaba?

Mai'nin gözlerinde, bebeğin karnından sallanan göbek bağı silinmez bir görüntü gibi kalmıştı. Evet, bir türlü zihninde canlanan şeytan görüntüsü kaybolmak bilmiyordu.

Tokyo Körfezi'nden geçen bir geminin düdük sesi duyuldu. Ses, uzaktan gelen bir kurt ulumasına benziyordu. Bir canlının kulak tırmalayan çığlığı. O sesi yanıtlarmış gibi, kara tarafındaki evlerin bir köşesinden köpek havlamaları yükseldi. Deniz yakındaydı, insanların yaşadığı şehir de düşündüğü kadar uzakta değildi. Buna rağmen, Mai'nin bulunduğu yerde tamamen başka bir dünyanın kuralları işliyordu.

Med, cezire dönüşmeye başlamış olmalıydı. Hiçbir şey değişmemişti. Doğum ve ölüm hiçbir tezat oluşturmadan yan yana duruyordu.

Mai güçsüzce gülümseyerek, bebeğin gözden kaybolduğu tarafa baktı. Nasıl bir geleceği olacaktı acaba?

Öte yandan, bir an önce sabah olsun istiyordu ama gece bir hayli uzun sürecekti gibiydi. Gün doğana kadar bilincini koruyabileceğinden emin değildi.

Bir an yıldızlar çok yakınına kadar gelmiş gibi oldu. Yoksa, Mai mi yükselmişti? Kendini pek de kötü hissetmiyordu.

Ölüm yanı başına kadar yaklaşmıştı.

II. bölüm

Limon kokusu

Kasım 1990

..... Rüyasındaki sahne, eskiden beri görme-ye alıştığı dört yüz kişi kapasiteli tiyatroydu. Seyirci koltuklarında ya da sahnede değildi. Rüyasında, sahneye karşıdan bakan reji odasında, efekt ayarı görevi verilmişti. Hemen önünde kabinin içini dolduran ses mikseri ve bant kayıt seti, alttan vuran ışıkla aydınlatılıyordu. Koltuğuna oturup teyp kayıt cihazının kayıt tuşuna sağ elinin işaretparmağını yerleştirip, mikserin ses düzeyini de sol eliyle ayarlayarak, dikkatle sahneyi izliyordu. Bunun bir rüya olduğunu çok iyi biliyordu. Daha ilerisini az çok tahmin edebilmesine rağmen, uykudan uyandırılıp rüyasının yarıda kalmasını da istemiyordu... İçinde bulunduğu durumu o şekilde algılamasına kendisi de şaşıırıyordu. Uyku ve uyuşmanın sınır çizgisinin ötesine geçip geri gelmeyi sevmeye mi başlamıştı yoksa?

Reji odası, ışık odasının hemen yanındaydı ve sahnede sergilenen oyunun izleyenlerde gereken coşku-yu uyandırması için önemli bir işlevi vardı. Oyunun ilerleyişine bakarak, sahne yönetmeninin işaretleri ve ışık efekti sorumlusuyla uyumlu bir şekilde ses ve müziğin ayarlanması titizlik gerektiren bir işti. Oyun-

cuların repliği ve hareketleri melodinin ritmine göre ayarlandığından, ses zamanlaması bozulursa oyunun kendisinin hiçbir albenisi kalmazdı. Dolayısıyla, efekt operatöründen aşırı titizlenmesi beklenirdi. Oyun bitene kadar bir anlık bir dalgınlığa bile izin yoktu.

Sahnede çok sevdiği genç kadın oyuncu, uzun çabalar sonucu kaptığı rolünü sergiliyordu. Bu onun ilk sahnesiydi ve daha sonraki sanatçılık yaşamını etkileyecek anları pür dikkat atlatmaya çalışıyordu.

O bireysel tutkusunun da etkisiyle, efekt zamanlamaları için çok daha fazla özen gösteriyor, tüm enerjisini parmak uçlarında yoğunlaştırmaya çalışarak tuşlara dokunması gerekiyordu.

Sadece birkaç mısradan oluşan bir şarkının müziğe uydurularak söylenmesi gereken sahneydi. Oynat tuşuna bastığı anda, kendi elleriyle kaydettiği, montajını yaptığı şarkı sahnenin önündeki hoparlörlerden yayılmaya başlayacaktı.

Oynat tuşuna bastı.

Ancak, hoparlörlerden yükselen ses, duymaya alışkın olduğu bir ses değildi. Müzik bile olmaması bir yana, efekt olarak kullanmak için bile acayip bir sestti. Net olarak duyamıyordu ama sanki inleyen bir insan sesiydi. Neşeli bir şarkının araya girmesi gereken sahnede, o ses oyunu mahvetmek için yeterince etkiliydi.

Gözlerinin önünde dönmeye devam eden teybin kaydını ve montajını kendisinin yaptığından emindi. Teybin neresinde, hangi seslerin olduğunu ezbere biliyordu. Ancak, o an çıkan ses, hiç aklında olmayan, acayip bir sestti.

... Acaba kim gelip de, buraya bu sesi sokuşturdu?

Durumu bertaraf edebilecek bir çözüm yolu düşünmeye zamanı yoktu. Aklında oluşan sorular yumak haline gelince panikleyerek, sonunda bir sonraki sahnede çıkması gereken sesi verdi... Sahneyle hiç alakası olmayan telefon sesi hoparlörlerden yayılınca, artık iyice batmıştı.

Henüz ilk kez seyirci önüne çıktığı sahnede, doğaçlama yapması mümkün olmayan genç kadın oyuncu rolünü keserek, keskin bakışlarını reji odasına yöneltti. Seyirci koltuklarına vuran ışıklar kapalıydı ve cılız da olsa yalnızca reji odasında ışık bulunduğundan, sahneden reji odasını görebiliyor olmalıydı.

Genç kadın oyuncunun bir silah gibi kullandığı bakışlarına yüklenen öfke gitgide şiddetleniyordu.

... Benim ilk kez sahne aldığım oyunu berbat ettin!

Yapılabilecek hiçbir şey yoktu. O acayip sesin, teybe nasıl gelip girdiğini kendisi de bilmiyordu. Sorumlusu o değildi. Aslında o da mağdurlardan biriydi.

Kendini savunmaya çalışmak istese bile, sesi çıkmıyordu; vücudu kaskatı kesilmişti. Sanki bir buz külesinin içinde donup kalmıştı.

Artık tüm oyuncular oyunu kesmiş, reji odasına bakıyorlardı. Onların etkisiyle seyirciler de oldukları yerde dönüp aynı yöne bakmaya başladılar. O kadar çok sayıda insanın şikâyet dolu bakışlarına maruz kalmak dayanılır gibi değildi.

... Benim suçum değil, benim suçum değil.

Aklından kendini savunmak için geçirdiği sözcükler ses haline gelmemişti. Ancak, içinden geçen o sözcükler, mikrofondan geçerek tüm tiyatroya yayıldı.

“Benim suçum değil! Benim suçum değil!”

Söyledikleri sözler, tiyatroyu dolduran insanların bakışlarındaki öfke ateşine benzin serpmiş gibi oldu. Üzerine çevirilen bakışlardaki öfke iyice şiddetlenmişti.

Aralarında en keskin bakışlar, ilk kez sahne alan genç kadın oyuncudan geliyordu. Aynı dönemde tiyatroya girdiği, stajyerlik dönemlerinde birlikte ayak işlerine baktığı, karşılıklı birbirlerine destek olmaya çalıştıkları, âşık olduğu kadın... Kurtarmak istese bile elinden gelmemişti. Kurtarmak bir yana, neredeyse çelme takmıştı. Oyunculuk yaşamında başarıya kavuşmasını tüm kalbiyle dilediği halde, o geleceği kendi elleriyle mahvetmek üzere olduğunu düşündükçe, kendine duyduğu öfkeyle, dişlerini gacırdatmaktan başka bir şey yapamıyordu... Onu ne kadar severse sevsin, gerçeği değiştirmesi asla mümkün değildi.

Avuç içlerini göğsüne yapıştırmış halde, kan ter içinde kalan Toyama kâbusundan uyandı.

Başlangıçta kâbustan uyandığını fark edemedi. Soluklarını düzenlemeye çalışarak etrafına bakan Toyama, durumu kavramıştı. Aynalı tavan... Yatmaya alışık olmadığı yuvarlak yatak... O koca yatağın yanında oturan, üzerine banyo havlusu sarınmış bir kadın.

Kadının yüzüne bakmaya çalıştığında, vücudu sanki bir kiskacın arasında kalmış gibi bir sancı göğsüne yürüdü. Titremeye birlikte, soğuk ter damlalarının sırtını kapladığını hissedebiliyordu. Son zamanlarda göğüs ve sırt ağrıları baş göstermişti. Toyama içinde yükselen huzursuzluk nedeniyle, doktora görünmeyi düşünmeye başlamıştı.

“Sayıklıyordun” dedi kadın, sanki çok eğlenceli bir sahneyi yeni izlemiş gibi bir yüz ifadesiyle gülümseyerek.

“Olabilir...”

Toyama sırtüstü uzanmış halde bir süre hareketsiz kaldı. Aniden kalkacak olursa başı dönebilir, yığılıp kalabilirdi. Soluklarının düzen almasını bekledi.

Korka korka yattığı yerde döndü. Sorun kalmamış gibiydi.

Sessizce kadından uzaklaştı, rüyasıyla gerçekleri teraziye vurmaya çalışarak derince iç geçirdi. Rüya olduğunu bildiği halde, Toyama sık sık korkulu rüyalar görüyordu. Yine de, Toyama uyandıktan sonra bir süre o rüyanın etkisinde kalıyor, ancak gerçek olmadığından emin olduktan sonra rahatlıyordu.

“Ne kadar uyudum ben?” diye sordu Toyama, kol saatine bakarak.

“On beş dakika falan herhalde. Uyudun diye, önden girip duş alayım dedim. Döndüğümde feci sayıklıyordun. Sürekli kötü işler yapıyorsun, cezanı buldun herhalde.”

Toyama buruk bir gülümsemeyle; başını yastığa gömdü. Kadının ne düşündüğünü anladığını sanıyordu. Karısı ve çocukları olduğu halde, kadın peşinde koştuktan bıkmayan 47 yaşındaki bir erkeğin, aldatıldığı açığa çıkınca karısının üzerine gelmesi karşısında ecel terleri döktüğünü sanmış olmalıydı.

Sarhoş değildi. Zaten gece bile değildi. Saat öğleden sonra ikiyi gösteriyordu. Otelden dışarı çıktığında kasım ayının aydınlık gökyüzüyle karşılaşabileceği bir saat. İşinin arasında bir boşluk bulunca, eski sevgi-

lilerinden birini öğlen yemeğine davet etmiş, ardından da soluğu bir otelde almıştı. Yemek ve seks sonrası rehavetine bir de iş yorgunluğu eklenince aniden bir uyku bastırmış ve on on beş dakikalığına uykunun esiri olmuştu... Bir anlam verebilmek kolaydı. 24 yıl önce, henüz bir üniversite öğrencisiyken de, birçok kez aynı rüyanın esiri olmuştu.

Rüyanın birçok versiyonu vardı. Tiyatronun reji odasında, şarkıya gireceği anda selobantla tutturduğu şeridin koptuğu ya da oyun sahnesinde hiç alakası olmayan seslerin araya karıştığı oluyordu. Daha sonra da, ilk kez sahne alan genç kadın oyuncunun rolünü oynadığı sahne berbat oluyordu. Her varyasyonda ortak nokta, o âşık olduğu kadının ilk kez sahne aldığı kadının o önemli anını, kendi elinden çıkan seslerin altüst etmesiydi.

24 yıl önce de, Toyama aynı kâbusları görüyordu. O dönemde “Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu”nda ses efektlerinden sorumlu olarak reji odasında oturmak zorunda olduğundan, gerçekten başına gelebilecek durumlardı ve çok benzer bir olayı da yaşamıştı.

O dönemden sonra, 24 yıl boyunca hiç görmediği o rüyaları yeniden görmeye başlamasının nedenini az çok çıkarsayabiliyordu.

O an, kartvizit kutusunun içerisinde adamın kartviziti duruyordu.

“M gazetesi Yokohama Şubesi, Kenzo Yoşino.”

O, kendini M gazetesinden Yoşino olarak tanıtan adamdan, henüz bir ay önce aniden telefon gelmişti.

Hafta içi bir öğleden sonrası, öğlen yemeğinden henüz dönen Toyama, şirketteki masasında oturur-

ken çalan telefonu kaldırmıştı. Yoşino, onun Toyama olduğunu öğrendikten ve 1965 yılında “Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu”nda görevli olduğundan emin olduktan sonra, kısaca soluk alıp şu soruyu sormuştu.

... Kusura bakmayın. Sadako Yamamura adlı kadınla ilgili olarak sormak istediğim şeyler vardı.

İçindeki telaşı bastırmaya çalışarak, küçük bir ümit ışığı aradığı belli olan Yoşino’nun ses tonu net olarak belleğine kazınmıştı. Güçlü ses tonunun aklında kalmış olması da çok normaldi. Her şey bir yana, bilmediği, tanımadığı bir adam, özlemle andığı Sadako Yamamura hakkında konuşmak için arıyordu. Geçen yirmi dört yıl boyunca, arada sırada aklına gelen ama başka birinden asla duymadığı bir isim. Sadako’nun yüzünü her anımsayışında, göğsünde bir baskı oluyor, kalp atışları hızlanıyordu. O sıralarda yüreğinde oluşan yara hâlâ iyileşmemişe benziyordu.

Yoşino’nun mümkün olursa bir kez görüşerek Sadako Yamamura hakkında konuşma isteğini kabul etmişti. Toyama için de, ilginç bir konuydu. Elbette konuşmak istiyordu. Toyama Yoşino’yla, şirketin hemen yakınlarındaki bir kafeteryada görüşmek üzere zaman ayırmıştı.

Her haliyle klasik muhabir havasındaki Yoşino, arada sırada çenesinden sarkan sakalını sıvazlayarak, belleğinin derinliklerindeki anıları canlandırmaya çalışmıştı. Konuşmanın odağı, Sadako Yamamura’nın ortadan kaybolmasından hemen öncesi ve sonrasına yoğunlaşmıştı.

... Sadako Yamamura Hanım son olarak 1966 yılında “Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu”ndan ayrıldıktan

sonra, izini kaybettirmişe benziyor.

Muhabir Yoşino, Sadako'nun tiyatro topluluğundan sonra nereye kaybolduğunu mutlaka ortaya çıkarmak ister gibiydi. Sorularını telaşlanmadan, belirli aralıklarla soruyordu ama konuşma tarzından ve yüzündeki ifadeden Sadako Yamamura'ya karşı duyduğu ilginin derinliği anlaşılabilirdi.

... Sadako yirmi dört yıl önce nereye gitmiş olabildi?

Toyama'nın bilmesine imkân yoktu. Zaten kendisi de, canla başla Sadako'ya ulaşmaya çalışmıştı. Nereye gittiğini bir bulabilse, Toyama'nın yaşamı belki de tamamen değişmiş olurdu.

İşte o yüzden, kâbusların yeniden başlamasının nedeni açıkça ortadaydı. Muhabir Yoşino, Toyama'nın karşısına çıkarak Sadako Yamamura adını andığı için. Bir zamanlar Toyama'nın yaşamını cehenneme çeviren kâbusların yeniden başlamasının başka bir nedeni olamazdı.

2

Ötelden çıktıklarında, güneş gözlerini kamaştırdı. Perdeleri kapalı bir odada uzunca süre kaldıklarından, belki de insanlardan gizlenerek o işi gördüklerinden, ışığın şiddetini olduğundan daha fazla hissetmişlerdi. Güneş ışıklarının keskinliğinin aksine, sonbaharın bitmek üzere olduğu hissediliyordu.

Hızlı adımlarla kaldırımında ilerleyip, insanların pek fazla gelip geçmediği bir yerde kadının elini sıkan To-

yama “Burada ayrılalım” dedi, sesini alçaltarak.

“Şirkete mi döneceksin?”

Kadın rahat bir yüz ifadesiyle, beline koyduğu elini usulca sıktı. Vedalaşma işaretiydi.

“Evet, işim dağ gibi yığılı.”

“Yine de bu taraftan da geri duramıyorsun. Hep böylesin zaten.”

Kadın elini açarak Toyama’nın apış arasına yerleştirirmiş gibi bir hareket yaptı.

Toyama’nın kendisi de artık o işlerden el çekmesi gerektiğini düşünüyordu. Artık genç değildi. Az önceki gibi göğüs sıkışmaları çok fazla tekrarlırsa, hayatı tehlikeye de girebilirdi.

“Yine telefon ederim.”

Toyama yalnızca dudaklarıyla bir öpücük gönderdikten sonra arkasına döndü. Biraz yürüyerek dönüp baktığında, kadın hâlâ arkasından bakıyordu. Elini sallayıp, Nogi yokuşundan Hitotsuki Caddesi’ne doğru adımlarını hızlandırdı. İşlerinin dağ gibi yığılı olduğu yalan değildi.

Üniversite üçüncü sınıfta, birden tiyatro senaristi olmayı aklına koymuş, “Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu”na da girmişti girebilmesine ama kıdemliler arasında çok iyi senaristler ve oyuncular olunca, kendini ispatlayabileceği ortamı bir türlü bulamamıştı. Müzik sorumluluğu alanına yönelerek üniversiteyi bir yıl gecikmeli olarak bitirdikten sonra girdiği plak şirketinde müdür olduktan sonra aradan yirmi üç yıl geçmişti. Tiyatro topluluğu döneminde edindiği tecrübe sayesinde girdiği bir işti. Ancak, işe başlayınca daha eğlenceli bir iş gibi gelmeye başlamış, kendini dünyada

arayıp da bulamadığı cennete düşmüş gibi hissetmişti.

Stüdyoya girerek kayıt çalışmalarına katıldığı süreç, işinin sıkıntılı olduğunu bir kez bile düşünmemişti. Yönetim kurulu toplantılarında canının sıkıldığı anlar olurdu ama müzisyenlerle birlikte olduğunda hiç stres yaşamaz, yapmaya değer bir işte çalıştığını düşünürdü. Üstelik, şirketin tamamı da, Japon tarihinde hiç görülmemiş ekonomik canlılık içerisinde gücüne güç katıyordu. Her alanda güç çekişmesi söz konusu olduğunda rahatlıkla üstün gelebiliyorlardı. Verilen maaşa da diyecek yoktu. Toyama eğlence konusunda dost bulmakta da hiç sıkıntı çekmiyordu. Bulunduğu durum karşısında neredeyse hiç hayal kırıklığı yaşamamıştı. Şirkette kendini bekleyen işler de, kolaylıkla halledilebilecek türden işlerdi. Son zamanlarda sağlık durumu hakkında yaşadığı endişeleri dışında hiçbir sorunu yoktu.

Ancak, Yoşino'nun ağzından Sadako Yamamura'nın adını duyduktan sonra, az önce rüyasında da gördüğü gibi, arada sırada kendisini boşluktaymış gibi hissettiği oluyordu. Sadako Yamamura'nın, onun hayatında tanıdığı tek gerçek kadın olduğunu söyleyebilirdi. İlk evliliğinde başarısız olmuş, ikinci evliliğinde nihayet huzur bulabilmiş, çocukları da olmuştu. Yaş itibarıyla kendinden oldukça genç karısı ve küçük çocukları arasında, rahat bir yaşamı vardı aslında. Yine de, arada sırada “eğer” sorusunu sormadan da edemiyordu.

... *Eğer, Sadako Yamamura'yla evlenmiş olsaydım şu an ne durumda olurdum acaba?*

Çok farklı “eğer” soruları geliyordu aklına.

... *Eğer dünyanın son anı gelecek olsa, o anı kimin-*

le yaşamak isterim acaba?

... Eğer, yaşamımı en baştan yaşayacak olsam, kiminle birlikte olurum?

... Eğer, yaşamım boyunca yalnızca tek bir kadınla sevişebilecek olsaydım, o kadın kim olurdu?

Toyama'nın tüm bu sorulara yanıtı Sadako Yamamura idi. Eğer, şu an Sadako karşısına çıkacak olsa ve onu kabul edeceğini söylese, her şeyini fırlatıp atmaya hazırdı. Bir kez daha Sadako'nun tenine dokunabilecekse, sonrasında ölmeye bile razıydı.

... Telefon etmeliyim.

İşlerini o gün tamamlayabilirse, ertesi gün, 27 kasımda bir hayli boş zamanı kalacaktı. Yokosuka'ya kadar gitmesi gerekse bile, rahatlıkla gidebilecekti.

İşyerinden telefon etmektense, yol üzerindeki umumi telefonları kullanmanın daha rahat olacağını düşünen Toyama, telefon kartını ve karviziti çıkartarak, kaldırımın kenarına yaklaştı. *M Gazetesi* Yokosuka şubesinin numarasını tuşladı. Telefona Kenzo Yoşino'nun kendisi çıktı.

Daha önceki telefonda tek taraflı olarak çağrıldığı görüşme, Sadako Yamamura hakkında sorulan sorularla sona ermişti. Bilgi edinmek için acele ettiği belliydi ama Toyama'nın sorularını gelişigüzel geçiştirmiş, yalnızca öğrenmek istediği şeyler hakkında sorular sormuş, bilgi edinemeyeceğini anlayınca da, zamanı kısıtlı olan Yoşino kalkıp gitmişti. Geriye Toyama'nın aklında sayısız soru bırakarak çekip gitmesi oldukça düşüncesiz bir davranıştı.

... M gazetesi muhabiri, neden kalkıp da Sadako Yamamura'yı arıyor.

Bu en doğal soru, kafasının içinde girdap haline gelmişti. Toyama, telefona çıkan Yoşino'ya o soruyu doğrudan sorarak, nazik bir ses tonuyla görüşmek istediğini söyledi.

Gerekirse, Yokosuka'ya kadar gidebileceğini söyleyince, Yoşino buna gerek olmadığını söyleyerek, ertesi günkü programını anlatmaya başladı. Önceki gün, gazeteden bir arkadaşı Şinagava'da ölmüştü ve onun cenazesi için ertesi gün Şinagava'ya gelecekti. Cenazeden sonra görüşmeye zaman ayırabileceğini söylüyordu.

... Keihin Ekspresi Şin-Baba istasyonu çıkış turnikesinde, öğleden sonra saat 16.00.

Toyama buluşacakları yer ve zamanı teyit ederek ajandasına not aldıktan sonra telefonu kapattı.

3

Güneş erken batıyordu. Öğleden sonra ilerleyen saatlerde, gökyüzü önce puslanarak kararınca, güneş de müthiş bir hızla battı. Hava aniden soğumuştı; çarşıya çıkacak şekilde yapılan tren istasyonunun turnikelerinin çevresinde kışın başlangıcı hissediliyordu.

O turnikelerin dış tarafında, Toyama ve Yoşino sözleştiklerinden beş dakika daha erken buluştular.

Yoşino'nun bir ay öncesine göre zayıflamış, bitkin bir hali vardı. Az öncesine kadar bir arkadaşının cenazesine katıldığına göre, herhalde bir hayli etkilenmiş olmalıydı. Normalde insanlar, kendilerinden daha

genç bir insanın ölümü karşısında bir hayli sarsılırlar.

Keihin Ekspresi'nin Şin-Baba istasyonu, Toyama'nın ilk kez gördüğü bir yerdi. Biraz doğuya gidilince kanala çıkılıyordu ve kanalın hemen öncesinde sahil yolu kuzey-güney yönünde uzanıyordu. Yolun deniz tarafında kasvetli depolar semti bulunuyordu. Arada sırada, depolarla Tokyo Körfezi arasında gelip giden gemilerin düdük sesleri duyuluyordu.

Toyama ve Yoşino kısa bir yürüyüş sonrasında, sahil yolunun berisindeki bir kafeye oturdular. Siparişlerini henüz vermişlerdi ki, Yoşino'nun çağrı cihazı çaldı ve kalkıp kafenin içerisinde bir köşeye konulan telefona yöneldi. Toyama, gazete muhabiri olduğunu her haliyle belli eden Yoşino'yu arkasından izledi. Alışkın hareketlerle ahizeyi omzu ve kulağı arasında kıştırıp, numarayı tuşlarkenki hali bu izlenimini iyice güçlendiriyordu.

Toyama, Yoşino'nun ahizeye söylediklerini rahatlıkla duyabiliyordu.

“Ne?! Mai Takano'nun cesedi mi bulundu?!”

Mai Takano... Elbette, Toyama'nın ilk kez duyduğu bir isimdi. İlgilendiği tek şey, Sadako Yamamura idi. Tanımadığı bir kadının adı onu elbette ilgilendirmiyordu. Toyama, beklerken dinlemiş olmak için kulak verdi.

Yoşino sesini alçaltmayı aklına bile getirmeksizin, konuşmaya devam ediyordu. O hüzünlü hali kaybolmuş, bir olay kokusu almış olsa gerek, sırtı avının üstüne her an atlamaya hazır yırtıcılar gibi bir hal almıştı.

“Üç gün önce... Yer... Higaşi-Şinagava. Şu işe bak! Tam da yakınında bir yerdeyim. Zamanım olursa gi-

dip olay yerine bakarım... Eh, peki hangisi? Adli Tıp Enstitüsü mü, yoksa üniversite hastanelerinden biri mi? Hangisine gönderilmiş? Haa, tamam... Yapma ya-hu! Demek ölümünün üstünden 90 saat geçtikten sonra bulunmuş. Ne dedin?.. Ölümünden hemen önce doğum yaptığına dair izler mi bulunmuş?.. Göbek bağı? Ciddi olamazsın. Peki, bebek nerede?.. Ne! Yok mu?! Nasıl olmaz?! Hiçbir iz yok mu ortada?"

Toyama olayı genel hatlarıyla kavramıştı. Üç gün önce bulundukları yerin yakınında Mai Takano adlı kadının cesedi bulunmuş, otopsis yapılmış, otopsi sonucunda da ölümünden hemen önce doğum yaptığı anlaşılmıştı. Ancak, o bebek ortadan kaybolmuş. Bir hayli şoke edici bir habere benziyordu. Ancak, Toyama'yla hiç ilgisi olmayan bir konuydu. Kimin, nasıl öldüğü onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. O kadının ölmeden ne doğurduğu da... Ayrıca, tuhaf bir durumdu ama doğurduğu bebeğin kimsenin yardımı olmadan ortadan kaybolması da...

Kendisiyle kesinlikle alakasız olduğunu düşünmekle birlikte, Toyama'nın sinir sistemi ayaklanmıştı.

... *Mai Takano.*

İlk kez duyduğu bir isim olduğu halde, neden zihninde güçlü bir etki bırakmıştı acaba?

Ölüm sonrasında sertleşmeye başlayan cesedin yanında hışır hışır hareket eden bir kütleyi zihninde canlandırabiliyordu. Annesinin cesedinin üzerinden aşarak çekip giden bir bebek.

Bir an sırtında bir ürperti hissetti. Mai Takano'nun doğum yapması hakkında sezgileri harekete geçmişti. Artık, ilgisiz olduğunu söyleyebilecek durumda değil-

di. Sirtını kamburlaştırarak, çevresine aldırmadan konuşmaya devam eden Yoşino'nun her bir sözü gerçek görüntüler halinde zihninde canlanmaya başlamıştı. Yavan bir şarkının, koreografi sonrasında gerçek bir şarkıya dönüşerek canlılık kazanması gibiydi.

Toyama gözlerini kapatarak yüzünü tavana çevirdi. Telefonla konuşan ses kesildikten sonraki birkaç saniyelik boşluk sonrasında gözlerini açtığı anda, Yoşino ne zaman döndüyse, artık karşısındaki sandalyede oturuyordu. Yoşino'nun telefon ettiği dakikalar, Toyama'ya çarpıcı, hatta sarsıcı bir süre olarak yansımıştı. Girdaba kapılmışçasına başka bir boyuta taşınmıştı sanki.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Toyama, yapmacık ama biraz da şaşkınlık yüklü bir yüz ifadesiyle.

“Yok... Bir hayli farklı bir olaya benziyor.”

Toyama oturduğu koltuğa iyice yayılmış haldeyken, oturuşunu düzelterek derince iç geçirdi.

“Gerçi bir olay olarak kabul etmek gerekir mi, bilemiyorum. Genç bir kadın, bir binanın çatısında ölü olarak bulunmuş yalnızca.”

“Bina bu yakınlarda mı?”

“Evet. Higaşi-Şinagava'daki bir binanın çatısındaki havalandırma boşluğunda... Bir hayli derin bir hava boşluğuymuş. Tuhaf bir yer.”

“Cinayet mi?”

“Hayır, bu olasılık yok galiba. Herhalde bir kaza.”

“İstemedi kulak misafiri oldum. Ölmeden hemen önce doğum mu yapmış?..”

Yoşino, Toyama'nın yüzüne anlık bir bakış fırlattı, yüzünde anlamsız bir gülümseme belirdi. Gözleriyle sorgular gibiydi.

... Yalnızca kulak misafiri olduğun bir olayla neden bu kadar ilgileniyorsun?

“Henüz kesin bir şey söylemek zor... Gencecik yaşta, zavallı kız. Zeki, güzel bir kız olunca insan daha da üzülüyor...”

Yoşino yüzünü hafifçe yana çevirip sakalıyla oynamaya başladı. Tavrı aklına takılan bir şeyler olduğuna işaret ediyordu. Bir anda Toyama’nın kafasının içinde bir ışık yanar gibi oldu.

“Şu Mai Takano adlı kadın, yoksa tanıdığınız biri miydi?”

Yoşino hiç düşünmeden başını iki yana salladı.

“Hayır, doğrudan tanışmıyorduk. Geçen gün ölen, az önce cenazesine katıldığım Asakava’nın... Birlikte çalıştığımız, samimi bir arkadaşımды... İşte onunla tanışıyorlardı.”

O an, Toyama, Yoşino’nun yüzünde belirginleşen huzursuzluğu yakalayiverdi. Huzursuzluktan ziyade, korkuya yakın bir ifadeydi.

“İki ölüm, yalnızca tesadüf mü?”

Bu sorusu sonrasında Toyama, sözlerinin Yoşino’nun içindeki korkuyu daha da şiddetlendirdiğinin farkına vardı.

Asakava adlı arkadaşının ölümü, daha sonra da onun tanıştığı genç kadının kuşkulu ölümü. İkisinin de haber olmaktan uzak olduğunu söylüyordu. Fakat, ortadaki bilginin azlığı ölçüsünde, olaya dışarıdan bakan biri olarak bile, Toyama’nın içerisinde bu iki olayı birbirine bağlama isteği doğmuştu.

Toyama’nın gözlerinin hareketi hızlanmıştı. Tüm benliğiyle bir şeyler düşündüğü, aklına gelen düşün-

celeri şiddetle reddetmeye çalıştığı belliydi.

“Evet, işte... Şu Sadako Yamamura konusu.”

Yoşino her haliyle, Asakava ve Mai Takano’nun ölümüyle ilgili olduğunu ima edercesine, konuyu Sadako Yamamura’ya getirmişti.

Daha önce görüştüklerinde, Sadako Yamamura konusunda, Toyama yalnızca sorulan sorulara cevap vermiş, görüşmeleri de öylece sona ermişti. Bu kez aynı şekilde sonuçlandırmaya niyeti yoktu. Konuşmadaki inisiyatifi ele alarak, bir gazete muhabirinin neden Sadako Yamamura hakkında araştırma yaptığını öğrenmeye kararlıydı.

“Ağzındaki baklayı çıkarsan diyorum artık. Neden yirmi dört yıl önce ortadan kaybolan Sadako Yamamura’nın peşindesin?” diye sordu Toyama, kararlı bir ses tonuyla.

Yoşino başını ellerinin arasına alarak, köşeye sıkışmış bir ifade takındı. Daha önce karşılaştıklarında da yüzünde aynı ifade vardı.

“İşin işte orasını, ben kendim de tam olarak bilemiyorum.”

Geçen sefer de aynı yanıtı vermişti. Toyama’nın ikna olmasına imkân yoktu. Nedenini bilmeden, çeyrek asır önce, büyük şehirin bir köşesinde var olmaktan öteye geçmeyen bir kadını, büyük gazete muhabirlerinden birinin araştırmaya kalkması anlamsızdı.

“Sadede gelelim lütfen.”

Toyama artık bıktığını net olarak ifade edince, Yoşino iki elini havaya kaldırdı.

“Tamam. Dürüstçe anlatayım. Merkezimizdeki yayın bölümünde muhabir olarak çalışan Kazuyuki Asa-

kava bir olayın peşindeyken, Sadako Yamamura hakkında bilgiye ihtiyacı olmuştu. Ancak, Asakava özel bir nedenden dolayı, bulunduğu yerden ayrılamadı. O yüzden benden rica etti. Yirmi dört yıl öncesine ait, Sadako Yamamura'yla ilgili bilgilere ulaşmamı istedi.”

“Peşine düştüğü nasıl bir olaydı?” diye sordu Toyama, aralarındaki masaya belden yukarısıyla yüklenerek.

“Sorunumuz da bu zaten... Asakava, beraberinde bir sürü sırla birlikte trafik kazası geçirdi ve şuurunu yitirdi. Şuuru yerine gelmeden de, önceki gün öldü. Onun neden ısrarla Sadako Yamamura hakkında bilgi edinmek istediği tam anlamıyla bir sis perdesinin arkasında gizli kaldı.”

Toyama, söylediklerinin doğruluğundan emin olmak için Yoşino'nun gözlerine baktı. Genel hatlarıyla doğruyu söylediği belliydi. Ancak, bazı ayrıntıları gizlediği de anlaşılıyordu.

Asakava'nın isteği üzerine, Yoşino'nun kendisine ulaşma sürecini aklında bir sıralamaya koydu. Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu'nun prova sahnesine giden Yoşino, önce, şubat 1965'te topluluğa aynı anda katılan stajyerleri listelemişti. Topluluğa katılma sınavı sırasında verilen özgeçmişler, hâlâ topluluğun ofisinde tutuluyordu. Toyama'nın anımsadığı kadarıyla, aynı dönemde sekiz kişi topluluğa katılmıştı. Onlara sorması durumunda, Sadako Yamamura'nın nereye kaybolduğunu anlayabileceğini düşünmüş olmalıydı.

“Diğerleriyle de görüştün mü?”

Birlikte topluluğa katıldıkları arasında, Sadako Yamamura dışında yalnızca iki, üçünün adı aklında kal-

mişti. Artık tümüyle bağlarını koparmıştı; nerede olduklarını, ne yaptıklarını bilmiyordu.

“1965 yılında topluluğa katılanlar arasında, şu an irtibat kurulabilecek durumda olan, siz de dahil olmak üzere dört kişi vardı.”

“Öyleyse, benim dışımda üç kişiyle daha görüştün.”

Yoşino başını aşağı yukarı salladı.

“Evet. Telefonla görüştüm.”

“Kimlerle konuştun?”

“İino, Kitacima ve Kato. Bu üçüyle.”

Adlarını söyleyince, yüzleri gözünün önünde canlanır gibi olmuştu. Belleğinin derinliklerinde hayal meyal kalan silüetler, bir parça net görüntüler haline gelir gibi olmuştu. Elbette, yirmi yaşlarında gencecik simalar.

... *İino*.

Tamamen unuttuğu bir addı. Suskun bir adamdı ama pandomimde çok ustaydı. Kıdemli bayan oyuncuların gözdesiydi.

... *Kitacima*.

Ufak tefek, varlığıyla yokluğu belirsiz bir adamdı ama replikleri okurken bir hayli başarılıydı. Stajyerler arasında, en azından anlatıcı pozisyonuna kadar ilerlemeyi başarmıştı. Galiba, o da Sadako Yamamura'dan hoşlanıyordu.

... *Kato*.

Adı... Evet, Keiko'ydu. Biraz ciddi biri olduğundan, yönetmenleri Şigemori hemen bir sahne adı yapıştırmışti: Yurako Takinomiya.

Hoş bir kızdı. Asla üçüncü sınıf bir oyuncu olarak

kalmak istemediğini belli ederdi. Rahatsız olmuş olmalıydı ama topluluğun lideri konumundaki yönetmenin doğrudan kendisi için düşündüğü bir adı reddemediğini, sıkıntılı günler geçirdiğini anımsıyordu. Arkadaşlar arasında içkili yemeklere çıktıklarında, sahne adıyla dalga geçilecek olduğunda ağlamaklı bir yüz ifadesiyle tepki göstermeye çalışırdı.

Ancak, sahne adına ihtiyacı olan, aslında Sadako Yamamura olmalıydı. Çok eski kaçan gerçek adı, modern anlamdaki güzelliğine pek uymuyordu. Ani bir gelişme sonucu sahne alması gerektiğinde, uygun bir sahne adı kullanması gerekirdi ama Şigemori onu gerçek adıyla sahneye çıkarıvermişti.

Yalnızca Yoşino'dan adlarını duymakla bile unuttuğunu sandığı insanlar, bütün canlılıklarıyla zihnini esir almaya başlamışlardı. İçi özlemle doldu. Toyama gençlik günlerine dalıp gitmek üzereyken, kendini toparlayıp “İino, Kitacima ve Kato’yla telefonla görüştün yani?” dedi.

Neden sadece kendisiyle doğrudan görüştüğünü sormak istemişti.

“Size de önce telefon ettim.”

“Evet, anımsıyorum. Fakat, diğer üçüyle telefonla görüşmen yeterli olduğu halde, neden benimle doğrudan görüşmen gerekti?”

Yoşino bu soruyu hiç beklemiyormuş gibi bir yüz ifadesiyle Toyama’nın yüzüne baktı. “Nedenini anlamamış olamazsın” demek ister gibi bir hali vardı.

“Farkında değil miydiniz? Diğer üçü ağız birliği etmiş gibi, o dönemde sizinle Sadako Yamamura arasında özel bir ilişki olduğunu söylediler.”

... *Özel bir ilişki.*

Bir an vücudundaki güç çekiliverdi, kendini koltuğun arkasına bıraktı. İyice gömülmüş bir halde, tavandaki lekelerle bakmaya başladı.

“Demek o yüzden...”

Nihayet ikna olmuştu. Diğer üçüyle telefonda görüşmekle yetinen Yoşino’nun yalnızca kendisiyle doğrudan görüşmek istemesinin nedenini öğrenebilmişti.

Topluluk üyeleri bir yana, samimi olduğu devre arkadaşlarından bile Sadako Yamamura’yla aralarındaki ilişkiyi sakladığını sanıyordu. Ancak, devre arkadaşları her şeyin farkındaydı herhalde. Üstelik, aradan yirmi dört yıl geçtiği halde anımsıyorlardı. Öyleyse, akıllarında güçlü bir şekilde yer etmiş olmalıydı. İnsanlarda güçlü bir izlenim bıraktığını sanmıyordu. Mutlaka Sadako Yamamura’nın sıra dışı karakteri dikkatlerini çekmiş olmalıydı. Belki de Sadako’yla aralarındaki ilişki herkesin merak konusu olmuştu.

“Eğer mümkünse anlatabilir misiniz?”

Çenesini alçaltıp bakışlarını indirince, Yoşino’nun meraklı bakışlarıyla karşılaştı.

... *Bu tip hâlâ soran kişi rolüne soyunmaya çalışıyor.*

“Neyi?”

“Sadako Yamamura 1966 yılı ilkbaharında, doğrudan seyirci önüne çıktıktan sonra neden ortadan kayboluverdi? Biliyor olmalısınız.”

Samimi bir ilişki içinde olduğu Toyama’nın bunu bilmemesine imkân olmadığı inancıyla sormuştu Yoşino. Ortadan kaybolduktan sonra ne yaptığını bilme-

se bile, en azından ortadan kaybolma nedenini biliyor olmalıydı... Yoşino, malzeme çıkarabileceğini hissettiği noktaya aç kurt gibi saldırıyordu.

“Nereden bileyim?”

Saldıran bir kurta kaptıracak yem yoktu Toya-ma'nın elinde. Sadako'nun nereye gittiğini söylemeden neden avuçlarının içinden kayıp gittiğini bilebilmiş olsa, 23 yaşından o yaşına kadar yaşadığı yılları daha neşeli yaşamış olabilirdi.

“Tamam, neyse. İlginç bir şey göstereyim.”

Yoşino evrak çantasını karıştırıp, bir senaryo kitabı çıkardı.

Eski püskü bir hal almış kapağında şöyle yazıyordu:
Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu: I I. Oyun (İki perde, dört sahne)

“*Siyah Giysili Kadın.*”

Yazan ve Yöneten: Yuzo Şigemori

Üçüncü sınıf bir baskıyla hazırlanmış oyun senaryosuydu.

Toyama gayri ihtiyari elini senaryo kitabına uzattı. İçini açtığında yirmi dört yıldır özlemle andığı bir koku yayılır gibi oldu.

“Bu da nereden çıktı şimdi?” diye sordu, pek fazla düşünmeden.

“Mutlaka geri götüreceğime söz vererek, topluluğun ofisinden ödünç aldım. Mart 1966'da Sadako Yamamura bu oyunda esas başrol oyuncusunun yerine oynadıktan sonra ortadan kaybolmuş. Sorun neydi? Bu oyunun sergilenmesiyle ilgisiz olduğunu hiç sanmıyorum gerçi...”

“Okudun mu?”

“Elbette... Ancak, tiyatro senaryosu sinopsisinden pek anladığımı söyleyemem.”

Toyama sayfaları karıştırdı. Yirmi dört yıl önce, o da aynı senaryodan edinmişti. Kitaplığında bir yerlerdeydi ama ilk evliliği ve boşanması, ardından gelen taşınmaları sırasında kaybolup gitmişti. Şimdi gidip kendi odasında arasa bile bulamayacağından emindi.

İlk sayfada, oyunda görev alanların listesi vardı.

Ses efektleri: Hiroşi Toyama.

Orada kendi adını gördüğü anda, gururu okşanmış gibi oldu. Sanki kendisinin 23 yaşındaki haliyle karşılaşmış gibiydi.

Sonrasında rol dağılım listesi vardı.

Siyah giysili kadın: Aiko Yozuki.

Ancak, Aiko Yozuki'nin adının üstüne çizgi çekilmiş, yanına Sadako Yamamura'nın adı yazılmıştı.

Öykünün en önemli anahtarı olan genç kızın bir adı yoktu. Önemli bir rolü olduğu halde, sahnede pek fazla görünmüyordu ama mizansene göre, sahnede görüldüğü anlarda güçlü bir etki bırakması için öyle tasarlanmıştı. Başlangıçta o rol, topluluğun orta yaşlı kadın üyelerinden Aiko Yozuki'ye verilmişti. Ancak, ilk oyuna birkaç gün kala, Aiko Yozuki rahatsızlanınca, provalarda dublörlüğünü yapan Sadako Yamamura'nın apar topar sahneye çıkartılması gerekmişti. İlk kez sahne alıyordu.

Şimdi düşününce, Şigemori'nin, Sadako Yamamura adlı stajyerin tahrikiyle o senaryoyu yazdığı bile Toyama'nın aklına gelebiliyordu. O sıralarda hiç aklına gelmemişti. Fakat, Sadako Yamamura'nın karakterinin ondan sonra aklından hiç silinmediğini düşünün-

ce, Şigemori'nin en baştan itibaren ona uygun bir senaryo olsun diye kaleme aldığını düşünmek daha inandırıcı geliyordu. O ölçüde, siyah giysili kadın imajı, Sadako Yamamura'ya tam uymuştu.

Sonraki sayfaları çevirdi. Senaryo Şigemori'nin kendi nüshası olmalıydı. Sergileme ve hatalarla ilgili notlar, replikler ve ara anlatımların çevresini kaplamıştı. Ne zaman repliğe girileceği bile titizlikle not edilmişti.

MI.... Tema parçası.

Perde kalkar. Sahnenin ortasında misafir koltuğu vardır. Hafif bir aydınlatma sonrasında, sahne seti yavaş yavaş aydınlatılır.

.....

.....

Uzaktan duyulan kilise çanları. Paralel olarak kalabalığın ayak sesleri ve uğultusu.

Siyah giysili kadın ilk kez sahneye çıkar. Ses efektleri arasında kısa bir an sahnede görünür.

Toyama, farkında olmadan, sağ elinin işaretparmağını masaya bastırdı.

... *Oynat düğmesi.*

Teyp dönünce efektler başlar. Seslerle birlikte siyah giysili kadının sahneye çıkması gerekmektedir.

Siyah giysili kadın... Uğursuzluk timsalidir.

Durduğu yer seyirci koltuklarının tümünden görülemiyordu. Yer itibarıyla kör noktada kalan koltuklar da vardı ve sahnede olduğu halde, seyircilerin bir kısmı görebiliyor, bir kısmı ise göremiyordu. Fakat, oyunun etkileyici olması açısından, o şekilde oynanması gerekiyordu.

Toyama'nın zihninde, Sadako Yamamura'nın o hali tüm berraklığıyla canlanmıştı. 18 yaşındaki hali. Yaşamı boyunca gerçekten âşık olduğu tek kadın... Asla unutmadığı kadın.

“Sadako.”

Farkında olmadan, Toyama'nın dudaklarından Sadako'nun adı dökülüverdi.

4

Mart 1966

Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu, on birinci oyunlarının genel prova günü. Toyama reji odasına kapanmış son ayarlamaları yapıyordu. Ertesi gün oyun ilk kez sahnelenecekti. Toyama gözden kaçırdığı bir şey olup olmadığını, efekt teybini, ekolayzır ayarlarını tek başına kontrol panelinin önünde gözden geçirirken keyfine diyecek yoktu; ıslık çalmaya bile başlamıştı. İki ay süren prova dönemi sonrasında, nihayet esas sahneye geçebileceklerdi. İlk oyun öncesi gerginliği yaşamakla birlikte, içindeki sevinç çok daha fazlaydı. Provalar sırasında, yönetmen Şigemori sürekli yanında oturarak, ses ayarlarıyla ilgili bir sürü direktif yağdırmıştı. Söylediklerinin tek bir kelimesini bile kaçırmadan yerine getirememesi durumunda gök gürültüsü gibi sesiyle bağırmaya başlıyordu. Bir saniyelik ses kayması ya da ton farkına bile yönetmenlerin tahammülü yoktu herhalde. Midesini ağrıtabilecek ölçüde stresli günler geçirmişti... O durumla karşılaştırıldığında, ti-

yatrodaki reji odası bağımsız bir kale gibiydi. Yönetmen oraya çok nadiren uğrardı ve efektin zamanlaması kaymadığı müddetçe şikâyet de almıyordu. Oyun başladığı andan itibaren, yönetmenin tüm konsantrasyonu sahnede yoğunlaşırdı. O güne kadar ayrıntılar yüzünden işittiği azarların nedenini anlayamayacak ölçüde, ses konusundaki şikâyetler azalırdı. Yönetmenlerinin o özelliğini çok iyi bilen Toyama, tiyatro sahnesine geçecekleri günü iple çekerdi.

Normalde çıkmaması gereken bir sesin çıkıvermesi birçok kez kâbus haline gelmiş, uykusundan kanter içerisinde uyanmıştı. Elbette huzursuz ediciydi ama yönetmenin gerçekte yaşattığı stresle karşılaştırıldığında hafif bir şeydi. Sonuçta rüyadan ibaretti...

Toyama'nın bulunduğu reji odası, seyirci koltuklarının bulunduğu kısma ulaşan sarmal merdivenlerin başında, ışık odasının yanındaydı. Sahneye doğrudan bağlanan bir koridor yoktu ve kulis ya da sahneye gidip gelmek için fuayeden geçerek, merdivenleri tırmanmak gerekiyordu. Dahili telefon kullanılacak olursa kulisle iletişim kolay oluyordu ama doğrudan gidip gelmek, özellikle de oyun başladıktan sonra bir hayli güçtü. Oyun başladıktan sonra, Şigemori'nin sese olan ilgisini kaybetmesi, belki de bu zorluktan kaynaklanıyordu. Prova sahnesinde, yönetmen koltuğunun hemen yanında ses efekt sorumlusunun koltuğu vardı. Bu olumsuz koşullar ağır bir yük haline geliyordu.

Öğleden önce son kontroller yapıлып, öğleden sonra hafif alıştırıcılarla geçirilerek, akşam oyun giysileriyle genel prova yapılacaktı. O açıdan bile ses efekt-

leri sorumluluğu basitti. Yanında götürmesi gereken tek şey dar bant idi ve ağır eşyalar taşınması gerekmemiştir.

Toyama arada sırada başını kaldırarak, her an biraz daha değişen sahneye bakıyordu. Ses geçirmez camın ardında sahne dekoru tamamlanmak üzereydi. Herkesin işbirliği içerisinde bir ürünü ortaya çıkışı sürecini izlemek bir hayli keyifli oluyordu. Uzun prova döneminin yorgunluğuna değdiğini hissediyordu. O saatte, sahneye çıkacak oyuncuların özel bir işi yoktu ve muhtemelen aynı duygular içerisinde kuliste bekliyor olmalıydılar.

Akşam yemeği olarak dağıtılan tabldot yemeği yedikten sonra, Toyama melodilerin bulunduğu teyp ve efekt teybini yerleştirerek, eşzamanlı olarak kontrolünü tamamlamıştı. Hiçbir sorun yoktu. Geriye genel provanın başlama saatini beklemekten başka yapacak bir işi kalmamıştı. Genel prova sonrasında, klasik son uyarılar sonrasında özgür kalabilecekti. Tiyatronun kapanış saati belli olduğundan, gece geç saatlere kadar orada prova yapılması gibi bir durum asla söz konusu olamazdı. Tiyatroya geçildikten sonra, son tren yetişme endişesi içerisinde provalara eşlik etmek gibi sıkıcı bir durumdan da kurtulmuş oluyordu.

Toyama aniden arkasında birinin varlığını hissederek döndü.

Kapının aralığında bir kadın duruyordu. Reji odasının loş ışıkları kim olduğunu anlaması için yeterli değildi. Toyama yerinden kalkıp kapıyı iyice açtı.

“Haa, demek sendin, Sadako.”

Toyama yüzünde hiçbir ifade taşımayan Sadako'yu elinden çekiştirerek reji odasına aldıktan sonra kapıyı tekrar kapattı. Bir şeyler söylemesi için bekledi. Sadako ise Toyama'nın arka tarafında hemen hemen tamamlanan sahne dekoruna suskunca bakıyordu. Sahneye dekor olarak misafir koltukları taşınmıştı; yönetmen nereye yerleştirileceği konusunda direktif veriyordu.

“Korkuyorum.”

Bu sözleri basit olarak, ilk kez sahneye çıkacak olan yeni bir kadın oyuncunun sözleri olarak algılamıştı. İzu Oşima'da liseden mezun olduktan sonra hemen Tokyo'ya gelerek Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu'na giren Sadako için, ilk kez sahneye çıkışına kadar geçen süre bir hayli kısaydı. Gergin ve endişeli olması çok doğaldı. Elbette, birlikte giren sekiz stajyer içerisinde bu seferki oyunda yalnızca o rol almıştı.

“Endişelenme. Seni buradan destekliyor olacağım” dedi Toyama, biraz olsun yüreklendirmek için. Ancak, Sadako başını iki yana salladı.

“Onun için değil.”

Boş gözlerle bakıyordu. Sahneye bakan Sadako, gözlerini dönmeye devam eden dar banda çevirmişti. Üzerinde hiçbir şey kayıtlı olmayan boş bir teyp. Kontrol etmeyi tamamladıktan sonra, durdurma tuşuna basmadığı için sarmaya devam ediyordu.

Toyama teybi durdurarak başa sarmaya başladı.

“İlk kez sahneye çıkacak herkes heyecanlanır.”

Teybin başa sararken çıkarttığı ses arasında, Toyama hâlâ Sadako'yu cesaretlendirmeye devam ediyordu. Ancak, Sadako değişik bir ses tonuyla, aklına hiç

gelmeyecek bir şey attı ortaya.

“Baksana, bu teypte kadın sesi var mı?”

Toyama güldü. Anımsadığı kadarıyla yalın insan sesleri yer almıyordu. Oyuncuların sahnede rol yaptıkları bir anda insan sesi efekti vermek, oyunun kalitesini düşürürdü. Özel bir aranjman söz konusu olmadığı müddetçe, oyuncuların repliğinin arasına insan sesi efekti girilmezdi.

“Bu da ne şimdi? Böyle birdenbire?”

“Okubo söylemişti. Hani, sen az önce teybi kontrol ediyordun ya, o sırada Okubo’nun yüzü allak bulak oldu. Sanki korkmuş gibiydi. Bir kadın sesi duyduğunu söyledi. Üstelik, tanıdığı bir sesmiş. O yüzden ben...”

Aynı dönem stajyerlerinden Okubo çok yönlü deha sahibi bir adamdı ama boyunun çok kısa olmasını kompleks haline getirmişti. Ayrıca, o da Sadako Yamamura’dan hoşlananlardan biriydi.

“Haa, tamam. O dediğin, kalabalığın uğultusu. Hani, şu senin sahneye çıkacağın an. O sırada arka plandan verilecek...”

Kalabalığın uğultusunu bir filmde almıştı. Uğultu arasında belirginleşen bir ses olmadığı kanısındaydı. Fakat, dinleyen kişiye göre, tek bir ses daha belirginmiş gibi de duyulabilirdi.

“Hayır, o kısımda değil.”

Sadako’nun sesi kendinden emin bir ton yüklüydü. Öyle ısrar edince bir an Toyama’nın aklına takılıverdi.

“Peki, hangi sahne olduğunu biliyor musun?”

Sesin bulunduğu yeri bildikten sonra, kulaklıklarla dinleyerek kontrol edebilirdi. Eğer gerçekten de tu-

haf bir ses araya karışmışsa, bir an önce sorunu gidermeliydi; yoksa, başına bela alabilirdi.

Fakat, öyle bir ihtimal son derece düşüktü. Provalar süresince, teybi yüzlerce kez dinlemişti. Montaj sırasında da kulaklıklarla tekrar tekrar dinlemişti. O aşamada farklı bir sesin araya karışmış olması mümkün değildi.

“Okubo işte, tuhaf tuhaf konuşuyor. Şu, sahnenin arkasındaki ufak Şinto sunağı var ya...”

“Çoğu tiyatroda olur.”

Toyama, Okubo’nun Sadako’ya ne söylediğini az çok tahmin edebiliyordu. Tiyatrolarda sahne arkalarında Şinto sunakları vardı ve sık sık hayalet öykülerine konu olurdu. Büyük gereçlerin ve sahne dekorlarının kullanılmasından dolayı kazalar ve yaralanmalar olduğundan, hatta belki de oyuncuların sinirli ruh hallerinin yoğunlaştığı bir yer olmasından dolayı, hemen her tiyatroda bir iki gizemli öyküye esin kaynağı oluverirdi. Okubo eğer öyle uyduruk bir öyküyle Sadako’yu korkutmaya çalışmışsa, Sadako’nun endişelenmesi yersizdi.

“Hayır, bir tane daha var.”

“Ne var?”

“Şinto sunağı.”

Sahnenin arkasındaki betona gömülecek şekilde yerleştirilen Şinto sunağını, Toyama da birçok kez görmüştü. Sadako onun dışında bir sunak daha olduğunu söylüyordu.

“Nerede?”

Kapının önünde duran Sadako, sol elini usulca kaldırıp parmağıyla işaret etti. Gösterdiği yer kont-

rol panelinin gölgesinde kalıyor, Toyama'nın bulunduğu yerden görülmüyordu. Biraz da o yüzden, ürpermeye başladı. O oda kendi kalesiydi. Nerede ne olduğunu bildiğini sanıyordu. Bir sunak olmasına imkân yoktu.

Toyama hafifçe doğruldu.

“Ha ha ha, şaşırdın mı?”

“Korkutma insanı.”

Toyama tekrar yerine oturduğunda, koltuğun yüzü sanki serinlemiş gibiydi.

“Oturma, bak işte şurada.”

Sadako, Toyama'nın elinden çekiştirip koltuktan kaldırarak, kendisi kontrol panelinin önüne oturdu. Yerden on santimetre kadar yükseklikte, kapaklarının arası açık kalmış bir dolap vardı. Sadako bir dolap kapağına, bir de Toyama'nın yüzüne bakıp “Açsana” dedi.

Öyle bir yerde dolap olduğunu hiç fark etmemişti. Kapak kısmı elli santimetreye elli santimetre büyüklüğündeydi. Tutamağı yoktu. O yüzden hep duvarın bir kısmı olduğunu sanmıştı. Arasına parmağını sokup kapağı çekince kolayca açıldı. Toyama, kullanılmış dar bantlar ve kablolarla dolu olduğunu düşünmüştü ama gerçekte biraz farklıydı. İki katlı olarak yapılan metal rafların üst kısmında, sırtlarına etiketleri yapıştırılmış dar bant kutuları iki sıra halinde dizilmişti. Ancak, rafın alt kısmında, tahta bir sandık duruyordu. Sadako'nun söylediği gibi, bir Şinto sunağına benziyordu.

Elli santimetrekarelik bir kapağı açmak gibi basit bir hareketle, reji odasının havası farklılaşmıştı. Her zaman işini yaptığı masanın yanında sanki başka

bir boyut açılmıştı. Öyle bir şeyin farkında olup olmaması başka bir sorundu. Ancak, Toyama'nın burnuna sanki çürük et kokusu gelmeye başlamıştı.

Toyama Sadako'nun yanında, sunağın karşısında çömeldi. Hemen karşısındaki sunağın ön kısmında sunu olarak konulan bir şey vardı. Başlangıçta kuruyup, buruşmuş bir peksimet parçası olduğunu sanmıştı. Takır takır kurumuş, kırışıklarla kaplanmış, küçük parmağın ucu kadar bir parça.

Sadako hiç tereddüt etmeden o küçük şeyi parmaklarının arasında tutup kaldırdı. Sonra da, küçük bir çocuğa şeker veriyormuş gibi bir hareketle Toyama'nın avcuna koydu. Toyama karşı koymaya fırsat bulamadan, avcunun üstündeki o şeye bakarak ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Ancak Sadako burnunu avucuna yaklaştırıp, kokladığı anda ne olduğunu fark etti. Aniden zihninde bir sözcük canlandı. Üstelik bir kadın sesi yankılanıyor gibiydi.

... *Aah, doğuyor!*

Toyama o an anladı.

... *Göbek bağı. Bir bebeğin göbek bağı.*

Gerçekten de, çok eskiden düşmüş bir göbek bağından başka bir şey değildi.

O şaşkınlıkla, Toyama sunağın önünden uzaklaşıp, avucundaki şeyi Sadako'ya fırlattı. Sadako göbek bağı-nı eliyle yakalayıp, soğukkanlılıkla mırıldandı.

“İşte, Okubo'nun söyledikleri doğruymuş.”

Toyama kendinden daha küçük bir kadının önünde afallamış halini göstermemek için, zorla da olsa soluk alış verişini düzenleyip, sakinmiş gibi görünmeye çalıştı.

şarak “Okubo ne dedi ki?” diye sordu.

Sadako göbek bağıını önceden olduğu yere, sunağın önüne koyarken yanıtladı.

“Teypteki kadın sesi. Tanıdık geldiğini söylemişti. Sıkıntı içerisinde bir ses. Hangi ana ait bir ses olduğu sorulacak olursa da, doğum anındaki inlemelere yakınmış. Öyle dedi işte. O kadın bebeği doğurabilmiş demek ki.”

Ne yanıt vereceğini bilemedi. Okubo’nun söyledikleri acayipti ama hiçbir tepki göstermeden soğukkanlılıkla o acayip öyküye inanan Sadako’nun tavrı daha da acayipti.

O sırada dahili anons hoparlöründe yönetmenin sesi yankılandı.

“Haydi bakalım. Genel provaya başlıyoruz. Oyuncular ve teknik ekip yerlerini alsın.”

Toyama kendini kurtarılmış gibi hissetti. Normalde pek duymak istemediği yönetmenin sesini, sanki Tanrı’nın sesi gibi hissetmişti. İnsanı anında gerçekliğe döndürebilecek bir güç vardı o seste.

Sadako’nun sahnedeki yerini alması gerekiyordu, orada oyalanamazdı.

“İşte, nihayet senin sıran geldi. Kolay gelsin.”

Boğazı kurumuş, sesi çatallaşmıştı ama Toyama elini Sadako’nun sırtına koydu ve acele etmesini söyledi. Sadako sanki istemeye istemeye gidiyormuş gibi bir hareketle, orada kalacakmış gibi yaptı.

“Haydi bakalım, sonra görüşürüz.”

İrkilmesine neden olacak ölçüde yapmacık ses tonu ve yüzündeki ifadeye baktıkça, Toyama gelecek vaat eden bir oyuncu görüyordu. Kendisinden beş

yaş daha küçük Sadako, Toyama için şirinlik sembolüydü. Yetişkin bir kadının kokusundan çok, henüz masumiyetini koruyan o çocuksu halinin çekimine kapılmış, âşık olmuştu. Oysa, şimdi kaşarlanmış bir oyuncu gibi hareket ediyordu.

Toyama aklındaki her şey uçup gitmiş gibi, sarmal merdivenlerden inen Sadako'yu arkasından izledi.

Genel prova, esas oyunla aynı şekilde sergilenmesi gerektiğinden, teyplerdeki seslerin de baştan sona verilmesi gerekiyordu. Sadako'nun söylediği gibi, bir yerlerde farklı bir ses varsa, yakalamak için iyi bir fırsattı.

Toyama kulaklıkları takarak, vermesi gereken sesler üzerinde yoğunlaşmaya çalıştı. Ancak, hemen yanındaki, sunağın yerleştirildiği dolap bir türlü aklından çıkmak bilmiyordu. Yönetmenin işareti henüz gelmemişti. Sahne karanlıktı; kontrol panelinin kıyısındaki cılız ışık reji odasında loş bir aydınlık yaratıyordu.

Usulca yan tarafa baktı; dolap yarıaçık kalmıştı. İyi-ce kapatamamış olmalıydı.

... Doğum sancıları içerisinde bunalan bir kadın sesi ha! Amma saçma!

Toyama kulağında kulaklıklarla yana kayarak, ayağının ucuyla dolabın kapağını kapattı. Hiçbir şeyden korkmadığını, en azından kendine gösterebilmek için, ayağını kullanmıştı.

Dolabın kapağı takırtıyla kapandı. Fakat, o sesle aynı anda kulaklıklardan hafif bir ses geldi. Zayıf bir bebek sesi. Ağladığı ya da güldüğü anlaşılamayan bir ses. Belki de, henüz doğmuştu...

Toyama aynı anda teybe baktı. Elbette, teyp henüz dönmeye başlamamıştı.

Yönetmenin işaretiyle, genel provanın perdesi açıldı. Hemen açılış melodisini vermesi gerekiyordu ama titreyen parmakları birkaç kez oynat tuşundan kaydı, zamanlamayı kaçırdı. Prova sonrasında yönetmenden azar işiteceğini biliyordu ama bunun hiçbir önemi yoktu.

... *Oynat tuşu devrede.*

O gösterişli açılış melodisi sayesinde, bebeğin ağlama sesi artık duyulmaz olmuştu.

Soğuk terler döke döke sesin nereden geldiğini düşünen Toyama'nın burnuna limona benzer bir koku geliyordu.

5

Birinci perde bitince, yalnızca hatalı giriş yapan oyuncular sahnede kalıp, diğerlerine yirmi dakika mola verildi. Toyama giriş melodisini vermekte geç kaldığı için fırçayı yiyeceğinden endişelenmişti ama o konuda bir uyarı gelmeyince, reji odasından bir süreliğine ayrılacak zamanı buldu.

Toyama, önce seyirci fuayesine inip, satış büfesinin önünden geçerek hızlı adımlarla oyuncu kulisine geçilen koridorda ilerledi. Fazla zamanı yoktu. Okubo'yu yakalayıp silkeleyecek zamanı olacak mıydı acaba?..

Büyük soyunma odasına dalıp, Okubo'nun orada olmadığını görünce aynanın önünde repliğini prova eden kıdemlilerden birine sordu.

“Kusura bakmayın, Okubo'nun nerede olduğunu biliyor musunuz?”

O kıdemli, repliğini okumayı keserek, altdudağını öne doğru çıkardı.

“O, Arima’nın asistanlığını yaptığına göre en dip odadadır herhalde.”

“Teşekkür ederim.”

Büyük odadan çıktığında, Toyama az kalsın Okubo’yla çarpışacaktı. Okubo abartılı bir hareketle kendini yana çekerek Toyama’dan kurtuldu.

“Oo, pardon” dedi, kasıntı bir edayla. Sanki İngiliz centilmenleri gibi bir havayla konuşmuştu. Okubo’nun hareketlerinde ve konuşmalarında her zaman bir parça rol yaptığı hissedilirdi. Toyama’yla aynı yaşta olduğu için, uzunca bir zamanı tiyatrodan birlikte geçiriyorlardı ve araları da pek fena değildi. Ancak yine de, Toyama Okubo’nun abartılı tavırlarından hoşlanmazdı.

Buruk bir gülümsemeyle, Okubo’yu yakasından yakalayan Toyama “Seninle konuşmam lazım” diyerek kenara çekti.

“Ne oldu, böyle damdan düşer gibi?”

Şaşırmış bir hali yoktu, Okubo nedense gülümsüyordu.

“Neyse, otur bakalım.”

Toyama ve Okubo aynanın önündeki sandalyeleri çekerek yan yana oturdular.

Zaten ufak tefek olan Okubo, oturunca olduğundan daha da küçülmüş gibi duruyordu. Sırtı dik, boynu düzgündü; duruşuna diyecek söz yoktu. Hangi durumda olursa olsun o duruşunu bozmaz, gevşemezdi. Bu da, boyunun kısalığını örtmek için yapılan bir hareketmiş gibi algılanırdı. Daha önce çalıştığı tiyatro

topluluğu, Uçuşanlar'dan çok daha köklü bir topluluktuk ve onun için bir gurur kaynağıydı. Girmenin bile çok zor olduğu o topluluğa girmiş, ancak aradığı fırsatları bulamayınca Uçuşanlar'a "düşmüştü". Bunun nederini boyunun kısalığında arardı.

Gurur ve kompleks... Toyama, ikisinin bir yumak haline gelerek Okubo'nun tavırlarını ve konuşma tarzını ortaya çıkardığını düşünürdü.

Mola süresi yalnızca yirmi dakikaydı. Toyama doğrudan konuya girdi.

"Sen, Sadako'ya acayip bir şeyler anlatmışsın."

"Kulağa hiç hoş gelmiyor. Acayip bir şeyler anlattığımı hiç anımsamıyorum."

İçtenlikle ve art niyetsizce verilmiş bir yanıtı.

"Seni sorguluyor değilim. Benim de aklıma takılan bir şeyler oldu, onun için konuyu açtım."

"Konu nedir?"

"Baksana, ses efektleri ve melodileri vermek benim işim. Dolayısıyla aklıma takılması çok doğal. O yüzden dürüstçe yanıtlamanı istiyorum. Sadako'ya söylediklerin doğru mu? Gerçekten, teyp içerisinde kadın sesi duydun mu? Üstelik, doğum yapmak üzere olan bir kadının ıkınırken çıkardığı bir ses."

Bunu duyan Okubo ellerini çırparak güldü.

"Ne? Doğum yapan kadın sesi mi? Bu da nesi ya? Benim söylediğim, o olayın gerçekleşebilmesi için yapılması gereken iş sırasında çıkan sestir. Kadının inlemelerinden bahsettim... Öyle söylediğimi sanıyorum. Sadako'dan geçerken anlamı farklılaşmış işte."

"Şaka mı yapmıştın?"

"Şaka? Kesinlikle değil."

Bu sözlerinden sonra Okubo tekrar güldü. Kendi söyledikleri hoşuna gitmiş gibiydi. Kendi kendine gülüyordu. Öylesine neşelenmesine bir anlam verebilmek güçtü.

“Sadede gelelim. Ben de duydum.”

“Neyi?”

“Bebek ağlama sesini.”

Okubo bir an düşündükten sonra, kuşku dolu bir ifade takındığı yüzünü yaklaştırdı.

“Nerede?”

“Reji odasında. Kulaklıklardan geldi.”

Okubo yaklaştırdığı yüzünü geri çekti.

“Şu işe bak” dedi, hayret dolu bir yüz ifadesiyle.

“O yüzden mantıklı geldi. Eğer sen doğum anında ıķınan bir kadın sesi duyduysan, bir şekilde birbirini tutuyor.”

Toyama bir de Şinto sunağındaki göbek bağıını anımsadı.

“Boş atıp dolu tutmuş olduk yani.”

Okubo’nun ses tonu laubali bir hal almıştı.

“Gelişigüzel konuşmayı bıraksana. Şimdi söyle bakalım. Sadako’ya tam olarak ne dedin?”

“Sadako bizim devrenin gözbebeğı. Hem çok güzel, hem de yönetmenin gözüne de girmiş. Bir de şimdi başrol oyunculuğı. Fakat, ilk sahne öncesindeki heyecanına baktıkça, içim acıyor. Gerilimi biraz azalsın diye, hayalet öyküsü uyduruverdim işte. Ciddiye alacağını nereden bilirdim?”

Toyama iyice sinirlenmişti.

“Öyleyse, gerçekte teypten gelen bir kadın sesi duymadın.”

Okubo ağzını büzerek başını iki yana salladı.

“Elbette hayır.”

“Bir şey daha. Reji odasında Şinto sunağı olduğunu sen nereden biliyordun?”

“Reji odasında sunak?”

Okubo tiz bir ses çıkartmış, avuç içlerini birleştirmişti. Üstelik, gözlerini kapatarak dua gibi bir şeyler mırıldanmaya başlamıştı.

Normalde öyle değildi ama Okubo’nun tavırları sinirine dokunmaya başlamıştı. Neredeyse iç geçirir gibi bir sesle Toyama sözlerini tekrarladı.

“Evet öyle, Şinto sunağı. Büyüklüğü bu kadar bir şey” dedi Toyama, ellerini açarak sunağın büyüklüğünü göstererek.

“Benim reji odasına girmişliğim bile yok.”

“Birilerinden mi duydun peki, orada bir sunak olduğunu?”

“Sahne arkasındaki sunağın önünde her gün dua ederim gerçi.”

Okubo tekrar avuç içlerini dua edermiş gibi birleştirdi.

“Anlaşıldı. Öyleyse, Sadako’ya sunakla ilgili bir şey söylemedin.”

“Nasıl söyleyeyim? Reji odasında öyle bir şeyin olacağı ne aklıma ne de hayalime gelir.”

... Öyleyse, orada bir sunak olduğunu Sadako nereden biliyordu acaba? Sadako, Okubo’dan duyduğunu söylemişti. Ancak, Okubo haberinin olmadığını söylüyor. Birisinden biri yalan söylüyor öyleyse.

Ancak, Okubo yalan söylemiyor gibiydi.

Toyama bir an düşüncelere daldı gitti.

... Okubo, teypteki efektler arasında kadın sesi olduğunu söyleyerek Sadako'yu korkutmaya çalıştı. Eh, hemen her tiyatroda rastlanan türden bir hayalet hikâyesi gibi bir şey ve pek de ciddiye alınmaması lazım. Okubo kadın inlemesi duyduğunu söylemiş... Cinsel ilişki sırasında çıkan bir inleme sesi olduğunu Sadako'ya söylemiş. Ancak, Sadako bana neden doğum sırasındaki ıkınma inlemesi olduğunu söyledi? Her şey bir yana, sunağın önündeki göbek bağı bile anlamlı geliyor artık.

Toyama kulaklıklardan gelen o cılız bebek ağlamasını anımsadı. Hâlâ kulaklarında çınlıyor gibiydi. Ne kadar uğraşsa da silemeyeceği bir ses. İkinci perdeden önce reji odasına dönmesi gerekiyordu ama Toyama için bir külfet haline gelmişti. Mümkün olsa büyük kulis odasının güçlü ışıkları altında kalmak isterdi.

“Bu arada, Sadako nerede şimdi?” diye sordu Toyama, boş bakışlarla.

“Sorduğun soruya bak. Oyunu seyretmedin mi sen? Büyük yönetmen hocamız hata yakalayınca, sahnede kaldı.”

Okubo aniden konuşma tarzını değiştirmişti.

Az önce olan şeyler aklından çıkıp gitmişti. Birinci perde sona erdiğinde, hatası bulunan oyuncuların sahnede sıralandığını görmüştü. Onların arasında Sadako'nun da olduğunu görmüştü. Yönetmen Şigemori, Sadako'nun hatalı yerlerini söyleyip, yeniden prova yaptırıyor olmalıydı.

Toyama da, Şigemori'nin Sadako'ya olan ilgisini anormal buluyordu. Provalar sırasında, sahnede rolünü oynayan Sadako'ya hülyalı bakışlarla baktığını gören Toyama hayrete düşmüştü. Normalde Şigemori'de görmeye

alışık olmadığı bakışlardı. Topluluk içerisinde mutlak otorite olan Şigemori'nin birine göz dikmesi, bedensel ilişki için zorlamasının an meselesi olduğu anlamına geliyordu. Sadako'ya âşık olan Toyama'nın ne şekilde olursa olsun karşılaşmak istemediği bir durumdu.

İç anonstan Şigemori'nin sesi yankılandı.

“Haydi bakalım, ikinci perdeye geçiyoruz. Herkes hazır mı?”

Büyük kulis salonundan reji odasına kadar mesafe uzun olduğu için Toyama telaşla ayağa fırladı. Koşar adımlarla uzaklaşırken arkasından seslenen Okubo'yu duydu.

“Hey, Toyama! Reji odasındaki mikrofonu açık bırakma. Konuştukların soyunma odasına kadar geliyor.”

Arkasına dönüp baktığında, Okubo göz kırptı.

Dar koridorda reji odasına doğru ilerlerken, Okubo'nun söylediği sözleri düşündü.

... Reji odasında konuşulan her şey duyuluyor. İç mikrofonu yalnızca ihtiyacım olduğunda açarım, normalde hep kapalıdır. Gözümden kaçtığını sanmıyorum.

Fakat yine de, Okubo'nun sözleri içine kurt düşürmüştü. Özel bir şeyler konuşup da, kuliste birilerinin kulağına gitmiş olabileceği endişesine kapıldı.

6

Büyük kulis salonundan fuayeye geçince, ayaklarının altındaki zemin farklılaşmıştı. Kulis salonunun koridorları, betonun üzerine yalnızca muşamba döşenmiş haldeydi ve bastıkça zeminden gelen so-

ğuk hissediliyordu. Ancak, fuayeye çıkıldığında zeminde döşenen halı bastıkça ayaklarına bir sıcaklığın yayılmasını sağlıyordu.

Ertesi gün, oyunun ilk sahnelenişi öncesinde konuklarla dolup taşacak olan fuayeden geçen Toyama, reji odasına ulaşmak için sarmal merdivene yöneldi. Bir yerlerden fısıldayarak konuşan sesler duyuluyordu. Bir erkek ve bir kadın... İkisi de seslerini iyice alçaltmışlardı. Toyama merdivenlerin ortasında durarak arkasına döndü.

İzleyici salonuna girilen kapı çıkıntı yapmıştı ve onun gölgesinde birbirine sokulmuş iki kişi vardı. Uzun boylu bir adam ve şık giysili bir kadın yüz yüze bakacak şekilde ayakta duruyorlardı. Toyama dikkatlice bakarak kim olduklarını anlamaya çalıştı. İçinden bir ses görmemesi gereken bir şeye baktığını söylüyordu. Kendini görünmeyecek bir açığa kaydırarak, nefesini tuttu.

Adam duvara yaslanmış bir şekilde durduğu için, arada sırada yüzünü görebiliyordu. Kadın ise sırtı Toyama'dan tarafa gelecek şekilde durduğundan yüzü görünmüyordu. Adamın yönetmen Şigemori olduğunu hemen anladı. Sonra, yüzünü görmese bile üzerindeki kıyafetten ve vücut hatlarından, kadının da kim olduğunu çıkarabildi.

“Sadako...”

Toyama sevdiği kadının adının dudaklarından gayri ihtiyari dökülmesine engel olamamıştı.

Şigemori arada sırada ağzını Sadako'nun kulağına iyice yaklaştırarak, omzuna koyduğu eliyle kızı hafifçe sarsıyordu. Sadako'yla oyuncularından biriyle görüşü-

yormuş gibi bir hali yoktu. Rol yaparken yaptığı hataları anlatırken birbirlerine böylesine sokularak konuşmaları pek anlamlı değildi.

Toyama, midesine saplanan sancıya katlanmaya çalışarak, karşı karşıya olduğu gerçeği tartmaya çalıştı. Kendine engel olmaya çalışmıştı ama tam olarak anlamadan geçip gidememişti. Topluluğun başında olmaktan yararlanarak, genç bir kadını elde etmeye çalışan Şigemori'nin hareketini affedemezdi. Elbette hareketini anlayabiliyordu. Zaten, bulundukları piyasada o tür ilişkilere sık sık rastlanıyordu. Henüz tecrübesiz bile olsa, Toyama'nın da çoktan bildiği bir şeydi.

Esas sorun, Sadako'nun tavrıydı. Konumu itibarıyla sertçe reddetmesi zor olabilirdi ama karşısındakinin kendine tavır almasına engel olacak ölçüde, nazikçe reddetmesini isterdi. Zor olabilirdi belki ama özellikle orada güvenilir bir kadın gibi davranmasını isterdi. Aksi takdirde, Sadako'nun söylediği sevgi sözcüklerine inanamaz hale gelirdi.

Henüz aralarında bedensel bir ilişki olmamıştı. Fakat, Toyama Sadako'nun "Seni seviyorum" sözünden hiç kuşkulanmamıştı.

Duygularını ilk açan Toyama olmuştu. Geçen yıl, sonbahar dönemine hazırlanırlarken, bir anda o şansı yakalayabilmişti.

Önceki oyun, dans sahnelerinin de sergilendiği, biraz müzikal yönü ağır basan, iki profesyonel dans sanatçısının da konuk olarak yer aldığı bir oyundu. Programı son derece yoğun olan konuk sanatçılar birçok kez provalara katılamadıklarından, Sadako Ya-

mamura prova dublörlüklerini yapmıştı ama oyundaki yeri prova dublörlüğünden öteye geçmemiş, oyun sergilenirken sahneye çıkamamıştı.

O ana kadar, Sadako'nun dans etmesi gibi bir sahneyi hayalinde canlandıramayan Toyama, Sadako'nun dans edişini canlı olarak görünce bir hayli şaşırmıştı. Aynı devre olarak topluluğa katılmalarından beri Sadako göze çarpıyordu ve Toyama da sürekli hayranlıkla onu izliyordu. Fakat, elbette dans konusunda yetenekli olduğunu bilmesine imkân yoktu. Sadako'nun vücudunun dans ederkenki hareketlerini gördükçe, içindeki ihtiras dalgası iyice kabarmıştı.

Ancak, Sadako'nun kendisi dans konusunda pek kendine güvenemiyormuş gibiydi. Provalara gelen hocanın öğütlerine uyarak adımlarını sıraladıktan sonra, çoğu kez doğru yapıp yapmadığından emin değilmiş gibi başını yana eğip duruyordu. Toyama baktığında, yeterli kabul edilebilir görünen danslarından bile, Sadako'nun kendisi memnun değilmiş gibiydi.

Prova molasında tuvalete gidip, çıkışta lavaboda Sadako'yla karşılaşan Toyama "Çok iyi dans ediyorsun" diyerek iltifat etmeye çalışmıştı. Ancak, Sadako Toyama'nın sözlerini alay ediliyormuş gibi algılamış, sert bakışlarını Toyama'nın üzerine dikmişti.

"Bu sözlere hiç gerek yok. Daha fazla çalışıp kendimi geliştireceğim."

Muhtemelen kıdemli kadın oyuncular, dans konusunda henüz ham olduğunu hissettirecek laflar etmişti. Toyama içinden gelerek iltifat ettiği halde, Sadako masumca kabul etmeye yanaşmamış, henüz amatör olduğundan başka bir şeyi aklına getirmemişti.

Toyama telaşla arkasına dönüp uzaklaşan Sadako'ya yetişti.

“O anlamda söylemedim.”

Sadako, Toyama'nın omzuna hafifçe koyduğu elini silkeledi.

“Ben de farkındayım elbette, pek iyi olmadığımın.”

“Hayır, ama bana göre oldukça iyisin. İnanmanı isterim. Alay etmiyorum, içimden geçenleri dürüstçe söylüyorum. Ben sadece kendine biraz daha güvenmeni istemiştim.”

“Seni yalancı.”

“Yalan söylemiyorum. Ben dolambaçlı konuşmaları seven bir insan değilim. Eğer, beceremediğine inanıyor olsam, gelir beceremediğini söylerim.”

Sessizce birbirlerine bakiştılar. Toyama içinden geçenleri gözleriyle ifade edebildiğine inanıyordu.

Herhalde biraz da o sayede, Sadako'nun yüzünde bir gülümseme beliriverdi.

“Tamam, teşekkür ederim” dedi, başını hafifçe öne eğerek.

Bu, Sadako'yla birbirlerini anladıklarını düşündüğü ilk andı.

Daha sonra Toyama gizlice ya da açıktan, Sadako'ya öğütler vermeye devam etti. Provayı izlerken farkına vardığı noktaları, tarafsız bir gözle değerlendirmeye çalışarak, biraz olsun Sadako'nun oyunculuk yolunda gelişmesi için faydalı olmaya çalışıyordu.

Zaten kadınların beğenisini kazanan Toyama'nın kendisine ilgi göstermesi, Sadako'nun da ona ilgi duymaya başlamasını sağlamıştı. Göze batan bir insan olduğundan, kıdemlilerin iğnelemelerinin ardının arka-

sının kesilmediği, hatta aralarında temelsiz dedikodular bile çıkartanların olduğu bir ortamda, Toyama'nın ona sıcak davranması hoşuna gitmemiş olamazdı.

Eylül ayında bir gün, stajyerlere verilen temizlik nöbetine Sadako'yla birlikte yazıldıklarında, tesadüfen ikisi aynı anda prova sahnesine gelmişlerdi. Öğleden sonra prova sahnesinde kimsecikler yoktu ve o gün prova başlayıncaya kadar bir saatten uzunca bir süre baş başa kalabilmişlerdi.

Lavabolar ve sahnenin temizliğini çabucak bitiren Toyama, odanın bir köşesinde duran piyanonun başına geçti. İyice antika haline gelmiş piyanonun bazı tuşları akortsuzdu. Toyama bozuk tuşlara basmamaya çalışarak, kendi yaptığı bir besteyi Sadako'ya çalmaya başladı.

Toyama'nın yanına oturan Sadako, başlangıçta suskun suskun dinlediyse de, taburede Toyama'nın yanına ilişerek parmaklarını tuşlara uzattı. Tam bir uyum söz konusu değildi ama seslere eşlik etmeyi başarıyordu.

Sadako piyano dersi almadığını söylüyordu. Ancak, baka baka taklit ederek çalmayı başardığı bir beste vardı. Hüzünlü bir besteydi ve Toyama da bir yerlerde duymuştu ama adını çıkaramadı. Toyama tabureden dışarı itilmiş gibi bir hareketle ayağa kalkıp, Sadako'nun arkasında ayakta durarak, bu kez onun çalışmasını izledi.

Sol eliyle ritm seslerini veriyor, sağ eliyle de melodiyi çalıyordu. Ancak, tuhaf bir şekilde, o melodinin bir çekim gücü vardı. Oyuncu olarak gelecek vaat eden Sadako'nun müzik kulağı da bir hayli gelişmiş olmalıydı.

İçinde yükselen coşkuya engel olmayı başaramıyordu. Uzun saçlarınının kapattığı boynunun teni beyazdı. Öne dökülen saçlarını sağ eliyle arkaya atıyor, sonra elini tekrar klavyeye koyuyordu. Hareketleri zarifti. Üstelik, vücudundan yayılan koku hem bir genç kızın, hem de olgun bir kadının kokusunu birlikte taşıyor gibiydi.

Topluluk içerisinde Sadako'yu "tuhaf bir kız" diye nitelendiren kıdemliler olduğu Toyama'nın kulağına çalınmıştı. Özellikle kadınların gözüne, o olağanüstü cazibesi "tuhaf" olarak nitelendirilmesi gereken bir şey gibi gelmiş olabilirdi. Toyama başka türlü yorumlayamamıştı. Direnç göstermeksizin, Toyama kendini içinde Sadako'ya karşı yükselen duyguların akışına bırakmıştı.

Harekete geçmeyi tasarlayıp da yapmış olduğu bir hareket değildi. İçindeki aşk dolup taşmış, kendine engel olamamıştı. Doğal hareketlerle vücudu harekete geçip kolları uzandı.

Toyama "Sadako..." diyerek, arkasından kollarıyla iki tarafından sarılıp, yanağını yanağına yapıştırmak istedi. Ancak, Sadako sanki arkasında gözü varmış gibi hareket ediverdi. Toyama'nın hareketini sezip, usulca kollarından kurtularak tabureden kalktı. Bu kez, kollarını açarak Toyama'ya sarıldı. Toyama'nın ummadığı bir hareketti. Sevgisini nasıl göstereceği ya da kabul edilip edilmeyeceği elbette aklına takılıyordu. Bir yandan da, reddedilmesi durumunda yaşayacağı mahcubiyetten de korkmuştu. Böylesine doğallıkla kendisini kabul edeceği hiç aklına gelmemişti.

23 yıllık yaşamı boyunca birçok kadınla çıkmıştı.

Ancak, o eski piyanonun önünde tattığı zevki hiç yaşamamıştı. Yanaklarını birbirine yapıştırıp, daha sonra ayrılarak, bu kez dudaklarıyla usulca dudaklarına dokundu. Birileri izliyor olsa, onların bu hareketlerini çocukça bir masumiyet olarak karşılardı herhalde.

Yüzleri ayrıldığında birbirlerine sevgi sözcükleri fısladılar.

“İlk karşılaştığımız andan beri senden hoşlanıyordum.”

Toyama’nın sözcüklere döktüğü duygularını, Sadako “Seni seviyorum” diye yanıtladı.

Sadako duygularını öylesine net olarak ifade etmişti.

Buna rağmen, Toyama şu an karşı karşıya olduğu sahneyi nasıl açıklayabilirdi acaba? Sarmal merdivenlerin ortasında bir yerde kalan Toyama’nın dizleri titriyor, dişleri gacırdıyordu. Fırlayıp, Şigemori’yi Sadako’dan uzaklaştırmak istiyordu. Duvarın gölgesinde, ikisinin yüzünün her kayboluşunda, öpüştüklerinden başka bir şey gelmiyordu aklına. O yıl 47 yaşına giren Şigemori, hem yönetmen hem de senarist olarak usta bir adamdı, piyasada da tanınıyordu. Yapacağı ters bir hareket, yalnızca kendinin değil Sadako’nun da sonunu getirebilirdi. Eziklik içinde bir yumak olmuş büyüyordu ama tahammül etmekten başka çaresi yoktu. Toyama kendini zapt etmeyi başardı.

İkisini o halini görmeye gözleri alışınca, biraz olsun soğukkanlılığını tekrar kazanan Toyama, Şigemori’nin yüzündeki ifadenin her zamankinden farklı olduğunu ayırımsadı. Prova sahnesinde Sadako’ya yönelttiği hül-yalı bakışlarla dolu gözlerin yerini, bir şeyin çekimine kapılmış giden gözler almıştı. Benliğini tamamen yitir-

miş gibiydi. Şehvet duygusuyla kaplı yüzünün ortasındaki gözleri kanlanmıştı; soluk almakta güçlük çekiyor gibiydi. Arada sırada, elini göğsüne götürüyordu.

İzledikçe, Toyama biraz umutlandı. Şigemori tek taraflı olarak bastırıyor, Sadako ise yalnızca savuşturmaya çalışıyor gibiydi. Öyleyse, Toyama'yı sevdiğini söylemesi doğrudur.

Ancak, Sadako'nun hemen sonraki hareketlerine Toyama inanmak bile istemedi.

Sadako'nun duvarın gölgesinde kalan vücudu biraz açığa çıktığı anda, Sadako'nun kendisi dudaklarını Şigemori'nin dudaklarına yapıştırdı.

Şigemori de Sadako'nun öpüşlerine karşılık verdi; biraz şaşırmış gibi geri çekilerek, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakışlarla Sadako'yu süzdü. Herhalde, Sadako'nun yaptığı hareketi ne istemiş, ne de tahmin etmişti.

Toyama kendi yüzünün de, Şigemori'nin yüzündeki hayret ifadesiyle aynı hali aldığını tahmin edebiliyordu. Toyama da, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakışlarla Sadako'yu izliyordu.

Sadako'nun hareketi o kadarla kalmadı. Kendini biraz geri çekerek, sol elini şaşkınlıkla bakan Şigemori'nin apış arasına uzatarak, testislerinin bulunduğu kısma avucunu yapıştırarak, alttan avuçlarmış gibi bir hareket yaptı. Sonra da usulca mıncıkladı.

Şigemori iyice geri çekildi; suratı allak bullak olmuş, yüzünde sıkıntılı bir ifade belirmişti. Her an ağlayacakmış gibi bir ifade... Şigemori sendeledi. Tansiyonu mu düşmüştü acaba? Yalpalayarak duvara yaslandı, göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Tek eliyle göğ-

sünü, diğer eliyle de boynunu ovalıyordu. Çektiği acı tek bir bakışla bile anlaşılıyordu.

... *Nesi var acaba?*

Toyama'nın az öncesine kadar içinde kabaran nefret acımaya dönüşmüştü. Artık Toyama ve Şigemori aynı çelişkiyi yaşıyordu. İkisi de Sadako'nun hareketlerine bir anlam veremez haldeydi. Neden aniden öpüşmeye kalktığını, sonra da testislerini avuçladığını anlayamıyorlardı. Sadako için özel bir anlamı mı vardı acaba?

Vücut dengesini toparlamaya çalışan Şigemori'yi orada bırakan Sadako, duvardan uzaklaşıp aniden Toyama'ya baktı. Sanki baştan itibaren Toyama'nın orada olduğunu biliyormuş gibiydi. Arada yirmi metreden daha fazla mesafe vardı ve Toyama'nın vücudunun yarıdan fazlası merdivenin korkuluklarının arkasında kalıyordu. Toyama'nın tesadüfen orada olduğunu fark edip de dönüp bakmış gibi bir hareket değildi; sanki arkasındaki gözleriyle bulunduğu yeri anlamış gibi, tam olarak oraya bakmıştı. Aynen piyanonun önünde arkasından sarılmaya çalıştığı andaki gibi. Sezgilerinin güçlü olmasıyla açıklanamayacak ölçüde müthiş bir zamanlama ve odaklanması vardı.

Sadako, Toyama'yla göz göze geldiğinde, sanki zafer kazanmış mağrur bir kumandan edasıyla göz kırptı.

... *Anlıyor olmalısın*

diyordu o bakışlar. Fakat neyi anlıyor olması gerekiyordu acaba?

Arkasında birçok soru bırakan Sadako, kulise bağlanan koridorda kayboldu.

Bir amacı olduğu belli keskin bakışlarla yüklü gözler... Onunla karşılaştırıldığında, Şigemori sanki hiçbir

şey göremiyormuş gibiydi. Boş bakışlarını tavana çevirmiş, tam karşısındaki Toyama'nın bile farkında değilmiş gibiydi. Sadako'nun o ani hareketleriyle karşılaştırıldığında, her zamanki enerji dolu hali yitip gitmiş gibiydi.

Fakat nihayet kendini toparlamış olacak ki, yalpalararak kapıyı açıp, seyirci koltuklarının bulunduğu salona daldı. Zayıf, ince uzun bir adamdı ama kolları ve bacakları iyice ağırlaşmış gibiydi.

İkisinin de oradan uzaklaşmasını izledikten sonra, Toyama da reji odasına girdi.

Teyp hazırды. Perdenin açılışını beklemekten başka yapacağı bir şey yoktu.

Nihayet, iç anonstan Şigemori'nin sesi duyuldu.

“Haydi, ikinci perdeye başlıyoruz.”

Yaşadığı sarsıntıyı gizlemeye çalışsa da, sesi hafiften titriyordu. Az önceki sahneye tanık olan Toyama'dan başkalarının da, sesindeki titremeyi fark etmiş olduğuna şüphe yoktu.

7

Genel provanın ikinci perdesi başladıktan sonra bile, Toyama kendi işine yoğunlaşamaz haldeydi. Az önce gördüğü sahne, zihninde bir görünüp kayboluyordu. Teypte farklı bir sesin olup olmadığını kontrol etmek aklından çıkıp gitmişti. Kıskançlık ve öfke, hayret ve huzursuzluğa karışarak yüreğinde bir yumak haline gelmişti. İçinde kabaran duygu fırtınasını bastırabilecek halde değildi.

Altı ay öncesinden beri Sadako'yla sevgili olduklarına inanıyordu. İnsanlarından bakışlarından uzak durmaya çalışarak birbirlerine sarılıyor, öpüşüyor ve sevda sözleri söylüyorlardı. Toyama birçok kez istediği halde daha ötesine geçmemişlerdi. Fakat, bu Toyama için yeterliydi. Kendince, Sadako'nun henüz on sekiz yaşında olmasının bedensel bir ilişkiye girmekten çekinmesine neden olduğu şeklinde yorum yapmıştı. Aksine, o masum halini daha çok seviyordu. Toyama, Sadako'nun bakire olduğundan bir kez bile kuşkulanmamıştı.

Tek şikâyeti, Sadako'nun ikisinin arasındaki ilişkinin başkaları tarafından bilinmemesi için aşırı titizlenmesiydi. Toyama'ya aşırı temkinli davranıyormuş gibi geliyordu.

Baş başa kaldıklarında, Sadako Toyama'yı gerçekten sevdiğini yeterince belli ediyordu. Ancak, yanlarında topluluktan birileri olduğunda soğuk davranması Toyama'yı huzursuz ediyordu. Toyama, her zaman, her yerde, insanların arasında Sadako'nun özel bir yeri olduğunu belli edecek şekilde davrandığını sanıyordu. Oysa, Sadako farklıydı. Diğer insanların bakışları önünde, Toyama'ya sanki kalabalıktan birisiymiş gibi davranıyordu.

Toyama'nın tek dileği vardı. Yanlarında arkadaşları olsa bile, yanına oturup, sessizce ona bakması bile yeterdi. Herkesin önünde görmezden gelmesine katlanamıyordu. O görmezden geldikçe, bakışlarıyla izleyerek, insanlara hissettirmeden öpücük gönderesi geliyordu.

Tuhaf dedikodular çıkmasından endişelendiğini anlıyordu ama biraz daha farklı davranmasını istediğinde Sadako'nun yanıtı hep aynı oluyordu.

... İkimize özel bir ilişkiyi insanların gözleri önünde yaşamak istemiyorum. Bizim ilişkimiz yalnızca bize ait bir sır. Ne pahasına olursa olsun korumanı istiyorum. Sakın, kimseyle benim hakkımda konuşma. Söz ver bana. Aksi takdirde seni kaybederim.

Sadako ne şekilde açıklarsa açıklasın, neden öyle bir sırmış gibi davranmaları gerektiğini, Toyama'nın akıllı bir türlü almıyordu. Ancak, az önce gördüğü Şigemori'nin yanındaki haline bakarak, Toyama'nın aklında bir teori canlandı.

Topluluğa giren herkesin aklında oyuncu olarak başarılı olmak yatıyor olsa gerek. Özellikle Sadako'da bu ihtiras çok daha güçlüydü. Haraketlerinde, normal insanlarda düşünülemez ölçüde topluma yönelik tehditkâr bir tavır bile sezilebiliyordu. Hatta, belki düşmanlığa yakın bir ölçüde olduğu bile söylenebilirdi. Sadako'nun âlemi hafife alan, insanı ürpertecek ölçüde soğuk bakışlarında rahatsız edici bir taraf da vardı.

... Senin düşündüğün kadar, çevrendekiler soğuk davranmıyor sana.

Kimbilir kaç kez söylemişti bu sözleri. Ancak, Sadako Toyama'nın sözlerine aldırış etmemişti. Aksine, Toyama'yı fazla iyimser olduğu için eleştirmiş, insanlara fazla güvenirse sonunda başına istemediği şeyler gelebileceğini, sanki orta yaşlı bir kadın gibi söylemişti.

Sadako'nun geçmişte neler yaşadığını merak eden Toyama, birkaç kez öylesine sormuştu. Ancak, her seferinde konuşmayı başka taraflara çekmiş ve topluma karşı taşıdığı düşmanlık benzeri duygularının kaynağını gizlemeye çalışmıştı.

Sadako için, topluma tepeden bakacağı tek yol ün-

l  bir oyuncu olmaktan geçiyordu. On sekiz yaşında bir genç kızın toplumun ilgisini bir anda üstünde top-
layabilmesi için, başka bir yol yoktu. Sadako da bunu başarabilecek ölçüde yetenekliydi.

Toyama, bu noktadan yola çıkararak düşündü.  nl  bir oyuncu haline gelebilmek için, önce o f rsat  yaka-
laması gerekiyordu. Peki bulundukları tiyatro toplu-
luğunda Sadako ne yapabilirdi? Elbette belliydi. Top-
luluğun mutlak h kimi konumundaki şigemori'yi us-
taca elinde oynatarak rol kapmak. O doğrultuda, da-
ha önce benzeri görülmemiş bir yolla rol kapmayı başarmış, yeni oyundaki önemli rollerden birini kap-
mıştı. Topluluğa girdikten sonra ancak bir yılını ta-
mamlayan bir stajyer için, anormal bir hızla.

... *Nasıl?*

Toyama daha fazlasını düşünmek istemiyordu. Du-
varın gölgesinde sarmaş dolaş olmuş bir erkek ve bir
kadın... O görüntü zihninde bir görünüp bir kaybolu-
yor, Toyama'nın göğsünün sıkışmasına yetiyordu.

Bu şekilde düşününce, Toyama'yla aralarındaki iliş-
kiyi gizlemek için neden öyle aşırı titizlendiği de açık-
a ortaya çıkmış oluyordu. Toyama'yla sevgili olduk-
ları duyulur da, topluluk içinde dedikodular başlarsa
doğal olarak şigemori'nin kulağına da giderdi. Bir
sevgilisi olması şigemori'nin hoşuna gitmeyeceği gibi,
yükselme şansı da iyice azalmış olurdu.

... *Henüz on dokuz yaşında. Ne bir genç kız, ne de
yetişkin bir kadın. Bir periye mi bağlandım kaldım
yoksa?*

Toyama kulaklıkları taktığı başını ellerinin arasına
alarak, bir an bakışlarını sahneden ayırdı.

“Hey! Toyama! Zil sesi gelmedi!”

İç anonstan sahne yönetmeninin sesi duyuldu.

Afallayarak başını kaldırdı. Kafasını eğdiği için zamanlamayı kaçırmış olmalıydı. Toyama telaşla oynat tuşunu açıp, telefon zili sesi verdi. Olması gerektiği zamanda zil çalmadığı için doğaçlama yapmak zorunda kalan oyuncu bir iki kez çalmasını bekledikten sonra ahizeyi kaldırdı. Onun hareketiyle teybi tekrar durdurdu.

Ucuz atlatmıştı ama iç anonstan sahne yönetmeninin öfkeli sesi duyuldu.

“Sersem herif! Sahneyi izlemiyor musun sen?”

“Özür dilerim” dedi, Toyama hemen.

“Dikkatli ol!”

“Tamam.”

Sırtından boşalan soğuk terlerle birlikte derin derin iç geçirdi. Hiçbir bahanesi olamazdı. Kontrolünü, işine olan konsantrasyonunu kaybetmişti; çalışma arkadaşlarına zarar verme tehlikesi atlatmıştı... Neden... Sadako’ya olan aşkı yüzünden.

... Lanet olsun! Toparla kendini!

Duygularını bastıramaz hale gelişine inanamıyordu. O ana kadar, kendisinin, duygulara kapılmayan güçlü bir insan olduğunu düşünürdü. Bu en güvendiği özelliği bir kadın yüzünden uçup gitmek üzereydi.

Toyama başını silkeleyerek, zihnini kaplayan dar-madağınık düşüncelerden sıyrılmayı denedi. Fakat olmadı. Sadako’nun sahne sırası gelmişti.

Ustaca sahne arkasından görünen “siyah giysili kadın” telefonda konuşan orta yaşlı adamın arkasından sessizce yaklaşıyordu. Bunun üzerine adam, arkasın-

da birinin olduğunu fark ederek, telefonda konuşmayı kesip arkasına döndü. O sırada ışıklar kısa bir süre karardı, ışıklar tekrar yandığında “siyah giysili kadın” kaybolmuştu. Işıklandırma ve sahne dekorunun ustaca kullanıldığı bir sahneydi.

Adam, ahizeyi bir tarafa fırlatarak, az önce gördüğü kıza karşı korkuyla titremeye başladı...

Oyunu anlayabilmek için önemli ipuçları veren bir sahneydi.

Yalnızca bir an kendini göstererek, sonra ortadan kaybolan “siyah giysili kadın”a seslendi Toyama.

“Sadako...”

Seslenmekten ziyade, kendini bir anlığına gösterip kaybolan birine geri dönmesi için yalvarırcasına bir sestti. Toyama bir an kötü bir şeyler olacaktı hissi- ne kapıldı. Sadako’nun sahnede ortadan kayboluşuna benzer bir sahneyi çok yakın gelecekte yaşayacağı içi- ne doğmuştu sanki.

... Bırak böyle uğursuz şeyler düşünmeyi.

Toyama bakışlarını sahneden ayırmadı. “Siyah giysili kadın”ın ortaya çıktığı bir sahne daha olması gerekiyordu.

Bu kez sahnenin tam ortasından çıkacaktı. Orta kısımda duran “siyah giysili kadın” bir şey söyleyecekmiş gibi ağzı açık kalacaktı. Ancak, orada tekrar ışıklar karartılacak, sahne değişecekti. “Siyah giysili kadın”ın ne söylemek istediği, izleyicilerin hayal gücüne bırakılmış oluyordu.

Toyama, içindeki duyguları oyunun gelişimine bıraktı. Sadako’nun konuşacakmış gibi ağzını açıp da yarıda kesmesini, yüksek sesle söylemesini istiyordu. Top-

luluk arkadaşlarından gizlememesini, net bir şekilde ikisinin arasındaki ilişkiyi açıklamasını istiyordu.

... *Toyama, seni seviyorum.*

Birçok izleyici önünde o sözleri söylemesi muhteşem bir şey olurdu. Herkes bilecek olursa, kıyı bucak gizlenerek birbirlerine sarılmak zorunda kalmazlardı.

Sadako'nun kimseye aldırmadan içindeki sevgiyi açıklamasını istiyordu. Şigemori'nin de duyabileceği bir şekilde. Sadako'nun sevdiği kişinin Toyama olduğunu ve Şigemori olmadığını öğrenmesini sağlamak gerekliydi. Bunu bildiği sürece, Şigemori de az önceki gibi hareketlere girişmezdi.

Toyama'nın akli karman çorman olmuştu. Kimse- nin olmadığı fuayede, saldırgan bir tutum sergileyen Şigemori değil Sadako'ydu.

Arkasından gölgesini bırakan “siyah giysili kadın” sahneden ayrıldı. Sahneye çıkış süresi kısıydı ama orada bulunduğunu hissettirecek sürece sahnede kalması etkili oluyordu. Gereksiz hiçbir söz etmediği gibi, veda da etmiyordu.

Fakat bu, gerçekte olmasını asla istemediği bir kaybolma şekliydi.

8

Genel prova sona erince, neredeyse hiçbir hataya değinilmeden “geçmiş olsun” saatleri başladı.

Şigemori “geçmiş olsun” dediği andan itibaren, herkes tiyatrodan ayrılmakta özgürdü. Toyama yorgunluktan göğsünü ovuşturdu. Hata yaptığı birkaç

yer vardı. Eğer, her biri için azar işitecek olursa katlanamayabilirdi.

Genel prova başarılı geçtiği için, bir an önce dağılmaktan ziyade, Şigemori'nin kendisinden kaynaklanan stres ve yorgunluktan kurtulmak istiyordu bir an önce. Oyuncuları, teknik ekibi ve senaristleri sahnede ve ön taraftaki izleyici koltukları civarında toplayan Şigemori, sözcükleri tane tane telaffuz ederek oyun hakkındaki düşüncelerini anlatıyor, ertesi günden itibaren oyunun sergileneceği üç hafta boyunca ellerinden gelenin en iyisini yapmaları için cesaretlendirmeye çalışıyordu. Yüz rengi solgundu; koltuğuna yığılmış gibi oturan Şigemori yerinden kalkacakmış gibi durmuyordu.

Fakat, nihayet ertesi gün oyunun ilk kez sergilenecek olmasından duydukları heyecan yüzünden, oyuncuların keyfine diyecek yoktu.

“Geçmiş olsun.”

Karşılıklı olarak selamlaştıktan sonra, herkes çıkıp gitmekte ya da kalıp provaya devam etmekte özgürdü. Ancak, tiyatronun tamamen kapandığı on ikiye kadar herkesin tiyatroyu terk etmesi gerekiyordu. Güvenlik görevlileri kontrol ettiğinden tiyatroda kalmaları mümkün değildi.

Toyama toparlanmak için tekrar reji odasına döndü.

“Haydi bakalım...”

İlk oyuna yönelik olarak, gözden kaçırdığı bir ayrıntı olup olmadığını düşündü.

Sadako'ya karşı hissettiği karmaşık duygular içerisinde zorlanmıştı ama genel prova sırasında teybi son

bir kez kontrol etmeyi başarmıştı. Hiçbir yerde farklı bir ses yoktu. Toyama kendi kulaklarına güvenirdi. Akli ne kadar karışık olsa bile, farklı bir sesi kaçırma-yacağına inanıyordu. Kulaklıklarda hiçbir şey fark edilemiyorsa, izleyicilerin hissetmesi mümkün değildi. Oyunun gidişatına etkisinin olması söz konusu değildi.

... *Evet, canlı kayıt cihazı.*

Toyama panel altı dolabından bir kayıt cihazı çıkardı. Kolay taşınabilmesi için iki kenarına deri kayış tutturulmuştu. Toyama deri kayıştan tutarak cihazı dışarı çıkardı. Kayışından omza asılarak taşınabildiği gibi, içerisinde mikrofunu da bulunan son model cihazlardandı. Sözgeşi, şehirin uğultusu kaydedilmek istendiğinde, omza atılarak caddelerde kayıt yapılabilir sonra da dar bant üzerinde montaj yapılabilirdi.

Toyama o cihazda başkalarının duymasını pek istemeyeceği seslerin kayıtlı olduğunu anımsamıştı. Önceki gün öğleden sonra, yalnızca stajyerler bir aradayken, topluca biraz yaramazlık yapmışlardı.

İşi başlatan Okubo'ydu. Taklit yapmayı özel yeteneklerinden biri olarak sayan Okubo, kendi sesini kaydederek taklit yeteneğinin ne durumda olduğunu görmek istediğini söylemişti. Henüz pek yaygın olmayan kasetli kayıt cihazı pek bilinmiyordu ve Toyama'dan kullanım şeklini öğretmesini isteyerek stajyer arkadaşlarını başına toplamıştı.

Toyama dahil olmak üzere, bir araya gelen stajyerler önünde, Okubo ustalıkla yaptığı taklitleri sergilemeye başlamıştı. Arkadaşlarının kahkahalara boğulmasını sağladıktan sonra kasedi başa sarıyor, sonra kendi sesi üzerinde eleştirilere başlıyordu. Eleştirme

tarzı da tamamen komedi şeklinde olunca kahkahaların dozu iyice artmıştı.

Özellikle televizyon yıldızlarını taklit eden Okubo, zaman ilerledikçe daha yakın çevrelerinden hedefler seçmeye başlamıştı. Topluluğun kurmaylarından konuşma tarzı farklı olanları taklit ederek alaya almaya başlamıştı. Sıra daha sonra yönetmen Şigemori'ye de gelmişti. Yapılacak en son hareketti. Fazla cesareti olmayanlardan bazıları topluluğun ofis odasına gidip Şigemori'nin orada olup olmadığını bile kontrol etmişlerdi. Duyulacak olursa sonları felaket olurdu. Şigemori'nin orada olmadığını anladıktan sonra Okubo'nun taklit tiyatrosu zirvesine ulaşmıştı.

Şigemori'nin hataları anlatırkenki konuşma tarzını, beceriksizce yapılan rollerle dalga geçişini, hatta yeni giren kadın oyunculara kur yapışına varana kadar birçok özelliğini Okubo ustalıkla taklit etmişti. Normalde doğrudan tanıdıkları biri olunca, dinleyenler açısından da bir hayli eğlenceliydi. Kaset cihazının kayıt tuşu basılı durumda iken, Okubo taklidini uzun uzun sürdürmüştü.

O sıradaki her anın kaydedildiği kaset Toyama'nın önündeydi. Ertesi gün sergilenmeye başlayacak oyun için hazırlık olarak, boş kaset yerleştirerek her an kullanılabilir hale getirmesi gerekiyordu. Ancak, yedek kaset yoktu ve ne yapacağını bilemeyen Toyama'nın canı sıkıldı.

Şigemori'ye kahkahalarla güldükleri anın kaydedildiği bir kaset son derece tehlikeliydi. Binde bir ihtimal Şigemori öğrenecek olsa basit bir azarla kurtulamazlardı. Dinleyiciler için tehlike hafifti. Bir kadına

kur yaparkenki halini, hatta reddedildiği anı alay konusu haline getiren Okubo'nun başına gelecekleri kestiremiyordu.

Toyama kasedi silmeye karar verdi.

Mikrofonunu kapalı tutarak kasedi sildiği anda tertemiz olurdu. Kasedin neresinde ne olduğunu kontrol etmek de başlı başına bir külfetti. Toyama baştan sona silmenin daha kolay olacağını düşündü. Ancak, kasedi tamamen silebilmesi için 45 dakika zaman gerekiyordu.

Toyama cihazın kayıt tuşuna basarak, kasedin dönüşünü izlemeye başladı. Böylelikle o eğlence anının kanıtı ortadan kalkmış oluyordu.

Yapacak başka bir işi kalmayınca, öylesine sahneye baktı. Bazı oyuncular kendi rolleri sırasında sahnedeki yerlerini kontrol etmek için yavaş adımlarla sahne de dolaşıyorlardı. Ortalarında da Sadako Yamamura duruyordu.

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını aralayıp öylece kalması gereken anı tekrarlıyordu. Sadako eğer susmayıp da konuşacak olsa ne söyleyecekti acaba? Hatta, o rol içerisinde ne söylenebileceğini Şigemori düşünmüş müydü acaba?.. Bir an, Toyama'nın aklına, öyle bir şeyin söz konusu olup olmadığı geldi.

Yüzünü reji odasının camına yaklaştıırıp Sadako'ya baktı.

Sadako da, Toyama'nın kendisine baktığını fark etmiş gibiydi. Provasını yarıda keserek, bakışlarını Toyama'ya yöneltti. Arada bir hayli mesafe olmasına rağmen, Toyama o an bakışlarının buluştuğunu hissetti.

Reji odasının ışıkları yanıyordu; pencerenin ardın-

daki Toyama az çok görülebiliyor olmalıydı. Yer ışıkları yanan sahne genel prova sırasında olduğundan tamamen farklı bir havaya bürünmüş, Sadako'nun yüz rengi bile farklılaşmıştı. Sanki siyah sahne kostümünün altındaki iç çamaşırları belli oluyor gibiydi.

Sadako sahneden izleyici koltuklarının bulunduğu bölüme inerek fuayeye doğru ilerledi.

... *Reji odasına gelecek herhalde.*

Toyama Sadako'nun hareketlerini zihninde canlandırdı. Fuayeden geçip, sarmal merdivenlerden ağır adımlarla çıkıyor olmalıydı. Asla acele etmeden, karşısındakinin sinir sistemini bozacak bir yavaşlıkta. Yine de, zarif hareketlerle.

... 3, 2, 1, 0.

Aynı anda kapı vurulmadan açılıverdi.

Kapının aralığından içeri süzülen Sadako arkasındaki kapıyı kapattı.

“Beni çağırdın mı?”

Yakından bakılınca sahne kostümü içerisindeki hali çok çekiciydi.

Toyama hiçbir şey söylemedi, hatta yüzünde en ufak bir kıvrımda olmadı. İçindeki öfkeyi yüzündeki ifadeye dökmek istemişti ama aslında nasıl yapabileceğini bilmiyordu. Sadako, Toyama'nın asık suratına aldırmaksızın ilerleyerek katlanabilir sandalyeyi açıp oturdu.

Hâlâ tek söz etmeyen Toyama'nın farkına henüz varmış gibi “Aa? Neye kızdın sen?” dedi, yapmacık bir ses tonuyla.

Toyama'nın neye kızdığını anlamamış olmasına imkân yoktu. Bilmemezlikten gelmesine Toyama sinirlendi.

“Neydi o az önceki halin?”

Sadako kaşlarını hafifçe kaldırıp “Haa, şu mesele” diyerek yaramaz bir çocuk gibi kıkırdadı.

“Hocaya o hareketleri, benim gördüğümü bile bile mi yaptın?”

Şigemori’ye toplulukta her zaman “hoca” diyorlardı. Ağız alışkanlığıyla Toyama da “hoca” deyivermişti. Dişlerini gıcırdatarak ekledi: “Hoca derken, şu Şigemori denen bok herif...”

“Kıskandın mı yoksa?” Sadako sandalyeye tutunarak kalkacak gibi yaptı.

“Kıskanmak? Ben seni düşünerek söyledim.”

Açık bir yalandı. Hiç kimseyi düşünmüyordu aslında. Kıskançlığın içini kemirir hale gelmesine katlanamıyordu sadece.

“Baksana Toyama. Benimle bu şekilde konuşmaktan vazgeç istersen.”

Sert değildi ama çok net söylemişti. Sadako’nun o net tavriyla karşılaşan Toyama özür dilememek için kendini zor tuttu.

“Şigemori’ye ne kadar yanaşırsan yanaş, geleceğine pek faydası olacağını sanmam. O şekilde ilerlemektense, kendi gücüne güvenerek basamaklarda emin adımlarla yükselsen, hayallerini öyle gerçekleştirmen daha doğru olmaz mı?”

... *Hayalleri gerçekleştirmek.*

Saçma sapan bir laf olmuştu. Romantik film sahnelerindeymiş gibi konuştuğuna Toyama’nın kendisi de pişman oldu.

“Hayal... Sen benim hayalimin ne olduğunu biliyor musun?”

“Büyük bir tiyatro oyuncusu olmak, değil mi?”

Sadako anlamsızca gülümseyerek tek elini yanağına götürdü.

“Tiyatro oyuncusu oldum diye, beni kaç kişi tanır ki?”

“Sadece tiyatro değil, televizyon ve sinema fırsatların da olur.”

“Sözgelişi şu yanıp sönen kırmızı şey...”

Sadako, Okubo’nun taklit kasedini silen cihazı gösterdi. Kayıt tuşuna basılı olduğu için pilot ışığı yanıp sönüyordu.

“Haa, kaset cihazı.”

“Dar banda oranla çok daha küçük. Kayıt yapnak da kolay olsa gerek.”

“Eh, gerçekten büyük kolaylık.”

“Filmler de o hale gelir mi acaba? Sinema salonunda gösterilen filmler değil de, böyle küçücük kasetlere farklı farklı filmler kaydedilebilir mi acaba?”

Sadako’nun söylediklerinin gerçekleşmesi pek de olanaksız değildi. Yakın bir gelecekte, filmlerin de kasetlere kaydedilebilir hale geleceğine, Toyama’nın şüphesi yoktu.

“Herhalde bir yolunu bulurlar. Senin oynadığın filmleri, insanlar evlerindeki televizyonlarda kolaylıkla izlerler.”

“Ama çok uzak bir gelecek.”

Ses tonunda ümitsiz bir hava seziliyordu.

“Ancak olanaksız değil. Sen başarırsın...”

“Ancak çok geç olur.”

“Geç?”

“O zamana kadar ihtiyar bir nine haline gelirim.”

Sadako usta bir oyuncu haline gelse bile, filmler kasetlere kaydedilebilir hale geldiğinde, artık genç denemeyecek bir yaşta olacağı doğrudur.

“Endişelenmene hiç gerek yok.”

“Yaşlanmak istemiyorum. Sonsuza kadar genç kalmak istiyorum. Sen de öyle düşünmüyor musun?”

Oyunculuk yolunda ilerleyen kadınlarda yaşlanmak korkusu güçlüdür. Toyama, Sadako’nun da istisna olmadığını düşündü.

“Ben seninle birlikte olduktan sonra yaşlanmaya razıyım.”

Neredeyse evlenme teklifine yakın bir ifadeydi. Yalan da değildi. Sadako’yla birlikte yaşayabilecekse yaşlanmaktan korkmuyordu. Yaşlanıp öleceği an geldiğinde, Sadako’nun yanında olması durumunda huzur içerisinde ölebileceğine inanıyordu. Toyama bir an, başını Sadako’nun göğsüne yaslayarak ölürkenki halini zihninde canlandırdı. Dünyanın silikleşmeye başladığı, çok uzaklara yola çıkacağı an Sadako yüzüne bakıyordu. Yaşlanmış, kırışıklarla kaplanmış yüzüne... Oysa, Sadako şu anki haliyle kalmıştı. Zihninde canlanan görüntü, içine ürperti verecek ölçüde netti.

Sadako, Toyama’nın gerçek duygularını söylediğini fark edince konuşma tarzını yumuşattı. Gözlerini hafifçe kısararak, özür diler gibi konuşmaya başlamıştı.

“Herhalde hocadan hoşlandığımı sandın. Yanlış anlamışsın.”

“Elbette öyle bir şeyi düşünmek bile istemem. Fakat, yaptıklarına bakınca...”

Sözlerini tamamlamasına fırsat bulamadan, Sadako başını sertçe iki yana salladı.

“Hayır, öyle değil. Yanlış anlamamı istemem. Hocayı hiç sevmiyorum aslında. Çok garip bir adam. Üstelik, biraz da korkuyorum. Kendi kendine kuruntuya kapılan, itici bir adam. Biraz daha geniş olamaz mı acaba? Çocuk değil ki.”

O Şigemori bile, Sadako’nun elinde oyuncak haline gelmişti. Şigemori’nin belki de Sadako’ya karşı aşka benzer duygular beslediğini aklına getiren Toyama, adama acımaya bile başlamıştı.

“Dürüst konuşmam gerekirse, bunaldım. Sana olan duygularımı daha başka nasıl anlatabilirim, bilemiyorum. Sana inanmak istiyorum ama...”

Sadako vücudunu ileri esneterek, elini Toyama’nın dizine koydu.

“Toyama.”

Yalnızca on dokuz yaşında bir kızdı ama kıskançlık içerisinde akli karışmış bir erkeği nasıl yatıştıracığını biliyor gibiydi.

Sadako ayağa kalkıp odanın ışıklarını söndürdü. Masanın panel aydınlatma ışıklarını da kapatınca oda kapkaranlık oldu. Ancak, sahneden gelen ışıkla Sadako’nun vücudunu hayal meyal seçebiliyordu. Ancak, sahnede kimse kalmayıp da ışıklar kapatılınca oda tamamen karanlığa gömüldü. Yalnızca, kayıt tuşu basılı kalan cihazın kırmızı pilot ışığı yanıp sönmeye devam ediyordu.

Karanlığın içerisinde bir şıkırtı duydu. Sadako odanın kapısını içeriden kilitlemiş olmalıydı. Toyama biraz sonra Sadako’nun ağırlığını dizlerinde hissetti. Vücudunun narin hatlarına rağmen, Sadako bir hayli ağırdı.

Görüşün tamamen kapandığı bir ortamda, o ağırlık sayesinde Sadako'nun varlığını anlayabiliyordu. Onun hareketlerine uyarak üzerindeki kostümü çıkarmaya başladı. Sırt fermuarını indirip, siyah elbiseyi başından çıkarıp bir kenara koyduktan sonra, üzerinde sadece iç çamaşırlarıyla, bacaklarını iki yana açarak sandalyede oturan Toyama'nın kucağına oturdu.

Yumuşak dokunuşlar, Toyama'nın zihninde Sadako'nun vücut hatlarını canlandırmasını sağlıyordu. "Siyah giysili kadın." Sadako üzerindeki siyah kostümü çıkardığı halde, rolündeki kadın gibi davranıyordu. Karanlıkta göremedikçe, Sadako'nun çıplak halini hayalinde canlandıran Toyama daha fazla tahrik oluyordu. Pilot lambasının kırmızı ışığı, Sadako'nun silüetini daha da tahrik edici bir hale getirmişti.

Sadako'nun yalnızca kendine ait olduğunu düşündükçe, Toyama içindeki kıskançlık ve öfkeden sıyrılmıştı.

Ne kadar zaman geçtiğini bilemiyordu. Kendini kaybetmişçesine vücuduna sarıldı. Saçlarını okşadı. Çenesini yukarı kaldırıp boynunu öptükçe, Toyama bir sonraki aşamaya geçmek için sabırsızlanmaya başlamıştı. Fakat, Sadako apış arasına uzanan elini bazen nazikçe, bazense sertçe itiveriyordu. Sonra, mahsus dikkatini başka yere çekmek için kendi elini Toyama'nın külotunun içine soktu.

Sertleşmesi pek fazla zaman almadı. Kendini elin hareketlerine bırakan Toyama, inlemesini bastırmaya çalışarak boşaldı.

Boşalan sıvıdan tek bir damla bile yere damlamamış, tamamı Sadako'nun avucunda kalmıştı. Boşalma

anından hemen sonrası olduğu için, Toyama Sadako'nun ne yaptığına bakacak halde değildi. Vıcık vıcık seslere bakılırsa, ellerini ovuşturuyor gibiydi. Sadako sanki ellerini sabunlarmış gibi bir hareketle avuç içlerine ve elinin tersine buladığı sıvıyı, daha sonra yüzüne ve boynuna sürmeye başladı. Toyama kendi kokusunu hissetmeye başlamıştı.

Sonra, Sadako duyulur duyulmaz bir sesle fısıldadı.

“Beni daha fazla sevme. Seni kaybetmek istemiyorum.”

Sanki sözler Sadako'nun ağzından çıkmamış, doğrudan Toyama'nın kafasının içinde yankılanmıştı.

... *Toyama. Seni seviyorum.*

İçinde yükselen duygular yüzünden gaipten sesler mi duyuyordu acaba? Evet, Sadako'nun sesi doğrudan beynine ulaşıyordu.

Eğer gerçekten duyuluyorsa, Sadako'nun sevgi sözlerini herkesin, özellikle Şigemori'nin duymasını istiyordu.

“Sadako... Herkesin önünde beni sevdiğini söyle-sen, ne kadar...” dedi Toyama, titreyen sesiyle. Fakat, Sadako başını sertçe iki yana salladı.

O hareketinin etkisiyle Toyama'nın ayağı panelin kıyısına çarptı. Bir şeyin devrildiğini duydu. Sadako'ya olan sevgisinin sarhoşluğuyla kendinden geçtiği sırada, Toyama bir an, ayak ucundaki sunağı, önündeki göbek bağına aklına getirdi.

... *Toyama. Seni seviyorum.*

Doğrudan beynine ulaşan sesler... O seslerle birlikte bir yerlerden bebek ağlama sesi geliyor gibiydi. Hayır, yanılmıyordu. Toyama, Sadako'nun arkasından

gelen henüz doğmuş bir bebeğin ağlama sesini net olarak duyuyordu.

9

Kasım 1990.

Her bir hücresinde, Sadako Yamamura'nın tenine temas ettiği an yaşadığı hisler tüm berraklığıyla canlanmıştı. Anımsayan beyni değildi sanki, hücrelerinde saklı DNA'ya kazınmış gibiydi.

Muhabir Yoşino'ya anlattığı, yirmi dört yıl önceki gençliğinden sayfanın ayrıntılarına girmemişti elbette. Yalnızca genel prova gününü ana hatlarıyla anlatmıştı. Ancak, Toyama olanları sanki dün olmuş gibi anımsıyordu. Sadako'nun konuşma tarzı, teninin yumuşaklığı, saçları...

... Toyama. Seni seviyorum.

Sadako'nun sesi hâlâ kulaklarındaydı. Gerçek bir ses miydi, yoksa gaipten gelen bir ses mi, anlayamıyordu; ama ses kulaklarının içinde yankılanıyordu. Ömrü boyunca yalnızca bir kez, birlikte yaşayabilirse mutlu olacağına inandığı kadının sesi.

Mümkün olsa yine karşılaşmak istiyordu. Şu an nerede ne yapıyordu acaba? Hiçbir haber alınamadığına göre, oyunculuk yaşamının isimsiz kalmakla sonlandığı belliydi. Sadako ölçüsünde, karakteri özgün ve cazibeli bir kadının, hiç isim yapamadan tükenmiş olmasına inanası gelmiyordu. O yüzden, Toyama kötü bir şeyler olacakmış hissine kapılıveriyordu.

Sormak bile, yeterince cesaret isteyen bir eylemdi. Fakat, Toyama yine de sordu.

“Bu arada, Bay Yoşino, eğer biliyorsanız söyleyin lütfen. Sadako şimdi nerede olabilir?”

Yoşino dolmakalem tuttuğu elini çenesine götürüp, diliyle dolmakalemin kapağını yaladı.

“Tuhaf bir soru... Zaten yaşayıp yaşamadığı bile belli değilken, nerede olduğunu nasıl bilebilirim?”

“Hayır, sen mutlaka bir şeyler biliyor olmalısın. İşine yarayacak kısmını sorup, benim sorduklarıma cevap vermemen ayıp olmuyor mu?”

“İyi de...”

Toyama ciddi bir ifade takınarak, vücudunun üst kısmıyla masaya yüklendi. Yoşino’nun sakallı yüzü hemen burnunun dibindeydi.

“Sadako yaşıyor mu?”

Doğrudan sormaktan başka yolu yoktu. Yoksa, yine konuyu başka taraflara çekebilirdi.

Yoşino, Toyama’nın kararlılığı karşısında teslim olmuş gibiydi, başını iki kez çaprazlamasına aşağı doğru salladı.

“Hayır, ne yazık ki. Herhalde...”

Elinde net bir bilgi olmadığını söyleyen Yoşino, yine de Asakava adlı arkadaşından edindiği bilgilere dayanarak Sadako Yamamura’nın artık bu dünyada olmadığını tahmin ettiğini söyledi. Herhangi bir olaya karışmış olabileceğini, bunun da 24 yıl önce topluluktan ayrılışının hemen ardından meydana gelmiş olduğunu, ancak söylediklerinin tahminden öteye geçmediğini söyledi.

Bu kadarı bile yeterliydi. Her şey Toyama’nın

korktuğu gibi gelişmişti. O yüzden şaşırmadı. Zaten içinde öyle olduğuna dair bir his vardı. Sadako'nun artık bu dünyada olmadığını, Toyama sürekli hissetmişti.

Fakat, gerçeğe yakın bilgileri bir başkasının, Yoşino'nun ağzından duyunca, Toyama'nın vücudu tahmin ettiğinden fazla bir tepki gösterdi.

Bir an içinde olup bitmişti. Kocaman bir gözyaşı damlası, yanaklarından süzölmeksizin doğrudan yere düşüvermişti. 47 yaşına gelene kadar böyle bir şeyin başına gelebileceğini hiç aklına getirmemiş olan Toyama, Yoşino'dan daha fazla şaşırmıştı. Bedenini adeta yakıp kavuran, ömrü boyunca yaşadığı tek aşk... Fakat, aradan 24 yıl geçmişti. Kadınlar konusunda ace mi değildi. Hatta, zamparalığıyla övünen Toyama'nın, Sadako'nun öldüğünden emin olunca ağlamaya başlaması bir hayli komik bir manzaraydı.

Yoşino şaşırp çantasını karıştırarak çıkardığı kâğıt mendili suskunca uzattı.

“Kusura bakma. Nasıl olduğunu anlayamadım...”

Toyama sözlerini yarıda keserek burnunu sildi.

“Neler hissettiğinizi anlayabiliyorum.”

Yoşino'nun sözleri resmiyet havası taşıyordu.

... *Nasıl anlayabilirsin ki?*

Bir kez daha burnunu silen Toyama, az öncesinden beri aklına takılan soruyu sordu.

“Bu arada, Bay Yoşino, benim tiyatro topluluğunda olduğum sıralardaki arkadaşlarımla görüştüğünüzü söylemiştiniz, değil mi?”

“Evet, İno, Kitacima ve Kato. Bu üçüyle.”

“Onların üçü de, benimle Sadako arasında özel bir

ilişki olduğunu biliyorlardı.”

“Evet.”

Toyama için bu kısma bir anlam veremiyordu. Sadako ikisinin arasındaki ilişkinin başkaları tarafından bilinmemesi için gereğinden fazla dikkat ediyordu. Sadako’nun asla söylememesini istemesi üzerine, Toyama’nın kendisi de son derece dikkatli davranmıştı. Buna rağmen, nasıl biliyorlardı?

“Anlayamıyorum. Asla öğrenilmemiş olduğunu sanıyordum.”

Yoşino, Toyama’nın sakinleştiğini görünce, gülümsemeye başladı.

“Kendinize fazla güveniyorsunuz. Birbirini seven iki insan, kendileri ne kadar saklarsa saklasın, başkaları mutlaka öğrenir.”

“Somut olarak ne dediler?”

Yoşino’dan gülme ve iç geçirme arasında bir ses geldi.

“Yoksa bilmiyor muydunuz? Bu konuyla ilgili bir eşek şakası yapılmış.”

“Eşek şakası...”

“Ne de olsa 24 yıl öncesi. Duyduğumda ne amaca hizmet ettiğini anlayamamıştım ama senin anlattıklarını dinlerken önemli ipuçları yakalamayı başardım. Taşlar yerli yerine oturdu şimdi.”

Daha sonra, Yoşino konuştuğu kişilerden Kitaci-ma’nın anlattığı olayı genel hatlarıyla aktardı. Kitaci-ma’nın konuştuğu şekilde aktarmamıştı. Onun anlattıklarına, Toyama’nın anlattıklarını ekleyerek, kendince bir öykü haline getirmişti.

Olay, sorunsuzca üç hafta süren oyunun son kez

sahneleneceği nisan başlarında bir gün öğleden sonra meydana gelmişti.

Oyunun son kez perdeleneyeceği gün, kulisteki büyük salonda, stajyerler dinlenme saatlerini her zamankinden çok daha keyifle geçiriyorlardı. Öğleden sonra geç saatlerde başlayacak olan oyun bittikten sonra, hiçbir sorun yaşamadan oyun dönemini tamamlamış olacaklar, büyük aletler ve ışıklandırmalar da söküldükten sonra düzenlenecek olan partide keyiflerine bakabileceklerdi. Daha sonrasında da, onları bir haftalık bir tatil bekliyordu. Üç ay aradan sonra diledikleri gibi dinlenebileceklerdi.

Biraz da o rahatlamanın etkisiyle, Okubo yine arkadaşlarını başına toplamış, taklitlerine başlamıştı. O sırada Kitacima da büyük salondaydı ve Okubo'nun şaklabanlıklarını alkışlayanlar arasındaydı.

Lafı kimin ortaya attığı belirsizdi. Okubo gemi iyice aza almaya başladığı sıralarda, içlerinden birisi daha önce kasede kaydettikleri taklitlere getirivermişti konuyu. O an, öylesine tehlikeli bir eğlence saati geçirdiklerini anımsayan Okubo bir anda taklitlerini kesip, yüzünü düşünceli bir halde tavana çevirdi. Okubo, endişe içerisinde arkadaşlarına o kasede ne olduğunu sormaya başladı. Kimsenin bilmediğini anlayınca, seslendirme cihazlarından sorumlu Toyama'dan başkasının bilmediğini fark etti.

Okubo açısından o teyp son derece tehlikeli bir şeydi. Şigemori'nin eline geçecek olursa, tatilinden bile olabilirdi. Ortadan kalktığından emin olmadığı sürece, son oyunu gönül rahatlığıyla izlemezdi.

Bunun üzerine, Okubo kasedi aramak için reji odasına gideceğini söyledi. Kitacima, taklitlerini keserek, kasedi aramaya çıkan Okubo'ya olan ilgisini kaybedince, büyük salondan fuayedeki tuvalete yöneldi. İzleyiciler gelmeden önce o tuvaletler genelde boş oluyordu ve Kitacima da büyüğünü yapacağı zaman o tuvaleti kullanıyordu.

Fuayeye kadar Okubo'yla birlikteydi ama daha sonra ayrıldılar. Okubo sarmal merdivenlerden yukarıya çıkarken, Kitacima da kimseciklerin olmadığı tuvalette işini görmeyi tercih etti.

Bir süre sonra, işini gören Kitacima, umumi telefonla bilet sayısını öğrenip büyük salona döndüğünde, kıpkırmızı bir suratla kapıdan çıkan Şigemori'yle karşılaştı. O anda, Kitacima mutlaka kötü bir şeyler olduğunu tahmin etti ama karşısındaki Şigemori kendisiyle ilgilenmeyince, en azından öfkesinin nedeninin kendisi olmadığını anlayarak rahatladı.

Zamanlama açısından, şu kasedin varlığını öğrenen Şigemori aşırı tepki vermiş olabilirdi. Ancak, Şigemori'nin daha sonraki hareketlerini dikkatle izleyen Kitacima, hiç aklına getirmedeği bir görüntüyle karşılaştı.

Şigemori öfke ve kararsızlık içerisinde, tam anlamıyla kontrolünü kaybetmiş bir halde, bayanların kapısını açtı; öfkesini bastırmaya çalışarak Sadako Yamamura'ya seslendi.

Lavabonun arkasında kendini yarı yarıya gizleyen Kitacima olanları izledi. Şigemori'nin seslenmesi üzerine kalkan bir kadın kapıya yaklaşıyordu. Muhtemelen Sadako idi ama koridor tarafında duran Şigemori'nin karşısında odanın içinde kaldığından, ne yüzü ne de

vücudu görülebiliyordu. Ancak, Şigemori'nin konuş-tuklarına bakılırsa, karşısındaki şüphesiz Sadako idi.

“Sadako... Sen nasıl bir...”

Şigemori, Sadako'nun omzuna elini koyarak kızı sarsa sarsa konuşuyor gibiydi. Önce yalvarır gibi ko-nuşurken, daha sonra Sadako'ya tehdit eden bakış-larla bakmaya başladı, yüzündeki ifade de değişti. Arada sırada gözleri dolu dolu oluyordu. Şigemo-ri'nin yüzünde sevgi ve nefret bir aradaydı.

Yaklaşık on dakika kadar Şigemori'nin hışmına uğ-rayan Sadako, nihayet serbest kaldığında bile dışarıya çıkmadı. Fakat, öğleden sonraki oyun saati yaklaşmış-tı. Kostüm ve araç gereç hazırlıklarını yapmak için dı-şarı çıkan Sadako'nun yüzündeki ifadeyi, Kitacima bu-gün bile unutamadığını söylüyordu.

Derin bir hayal kırıklığı. Başka ne söylenebilirdi ki? Ani gelişmeler sonucu büyük rollerden birini elde et-mişti ama izleyicilerin tepkisi soğuktu ve oyun ilerle-dikçe Sadako'nun içine kapanık hali iyice derinleşmiş-ti. Belki bunun da etkisi vardı ama Sadako'nun yüzün-deki o ifade dibe çökmüş bir insanın ifadesiydi. Nor-malde çevresine sanki pırıltılar saçardı. Fakat ışığını kaybetmiş, vücudundan tüm gücü çekilmiş gibi bir hali vardı. O şekilde sahne merdivenlerinden çıkar-kenki hali insanın içini acıtıyordu.

O gün, Kitacima'nın kendi gözleriyle gördükleri bu kadardı.

Gerçekte nelerin olduğunu, tiyatro topluluğundan ayrılarak bir organizasyon şirketine girdikten yıllar sonra öğrenmişti.

Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu'ndan ayrılarak her

biri kendi yoluna giden devredaşlar uzun bir aradan sonra toplanınca, Kitacima'nın Okubo'yla konuşma fırsatı olmuştu. Bunun üzerine Kitacima "Aklıma geldi de, o gün..." diyerek, oyunun final günü oğleden sonra olanlara getirmişti konuyu.

Kitacima'nın daha sonra anlattıkları, Okubo'dan dinlediklerine dayanıyordu.

şigemori'nin taklidini yaptığı sırada kaydedilen kasedi aramak için reji odasına giren Okubo, Toyama'nın yokluğundan faydalanarak odayı karıştırmaya başladı. Sonra da panelin altındaki cihazı bulunca, cihaza takılı durumda olan kasedi başından itibaren dinlemeye başladı. Kasetteki etiketten, o sorunlu kaset olduğunu anlamıştı. Fakat o gün kaydedilen taklitler kasette yoktu. Hızlı sarma ve oynatma tuşlarına basarak, gözden kaçırmamak için titizlikle kasedi taradı. Ancak taklitlerin kaydını bulamadı. "Oh be!  oktan silinmiş" diyerek rahatlayan Okubo, o sırada kadın inlemelerini duydu.

"Ah, uh..." diye düzensiz soluklar. Henüz kadın deneyimi olmayan Okubo, başlangıçta o seslerin anlamını  ıkartamadı. Merakla dinlemeye devam edip de inlemeler gitgide sözcüklere dönüşünce, anlamını çıkardığı gibi, seslerin sahibinin kim olduğunu da anladı.

"Sadako..."

Okubo seslerin sahibinin adını mırıldandı. Ses kesinlikle Sadako'ya aitti. Burnundan alıp verdiği soluklar arasında, zevk inlemeleri çıkartan Sadako, tüm kalbiyle sevgisini itiraf ediyordu.

... Beni daha fazla sevme. Seni kaybetmek istemiyorum Toyama.

Solukları şiddetliydi; arada sırada kesik kesik konuşuyordu.

... *Toyama. Seni seviyorum.*

Okubo kendinden geçmişçesine dinlemeye devam etti. İçeriği bir yana, ses dinleyeni tahrik etmeye yeterliydi.

Ancak, Okubo aniden kendini toparladı. Söylenen sözlerin içeriği bir anlam kazanarak beynine ulaştıkça, içinde bastıramadığı bir duygu fırtınası koptu. Tek sözcükle açıklanamayacak duygular. Sadako'ya karşı hissettikleri de etkili olmuştu. Toyama'yla aynı şekilde, Sadako'dan hoşlanan Okubo, prova döneminden sahneleme dönemine kadar olan bir dizi gelişmeyi aklına getirdi.

O sevdiği, kendinden yaşça küçük kadının, yönetmene yaklaşarak rol kapmasına katlanamamış da olabilirdi. Sevdiği kadının kendini sollayarak, ilk sahnesine çıkmış olmasının verdiği eziklik de söz konusu olabilirdi. Kasetten gelen seslere bakılırsa, Sadako'nun Toyama'yı sevdiği açık bir gerçektir ve belki de Toyama'ya karşı müthiş bir kıskançlık da hissetmiş olabilirdi. Üstüne üstlük, çevresindekilere aldırmadan Sadako'ya asılan Şigemori'ye bir ders verme isteğine de kapılmış olabilirdi.

... *Benim her zaman taklidini yaptığım gibi, aşkta kaybetmek sana daha fazla yakışıyor.*

Birçok unsur yumak haline gelince, Okubo yüzünde bir sıcaklık hissetti. Sonra da şeytanın dürtmesinden başka bir şekilde açıklanamayacak bir eyleme girişti.

Kasedi biraz başa sardırıp, oynat tuşuna basarak sesini iyice yükseltti. Öylelikle Sadako'nun sesi oldu-

ğundan iyice emin olduktan sonra, büyük kulis salonuna ulaşan iç anons düğmesine bastı. Toyama'nın adını söyleyerek inleyen Sadako'nun sesi, büyük kulis salonunda yankılanıyor olmalıydı.

Yoşino'yu oraya kadar dinleyen Toyama, çığlığa yakın bir ses çıkarttı.

“Şu olanlara bak!...”

Yoşino'nun yüzünde acıma ifadesi belirmişti.

“Gerçekten haberiniz yok muydu?”

O ana kadar öyle bir olayın meydana gelmiş olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

“Nereden haberim olsun? O sırada, oyunu izlemeye gelen bir arkadaşım ile yemeğe çıkmıştım, dışarıdaydım.”

Diğer arkadaşları dağıtılan karavana yemeğini yerlerken, Toyama tesadüfen arkadaşının daveti üzerine öğlen yemeği için dışarı çıkmıştı.

“Susturulmuştum, kesinlikle.”

“Susturuldunuz mu?... Kim tarafından?”

“Elbette, Şigemori.”

“Şigemori kasetten gelen sesi duymuş o zaman.”

“Galiba öyle. O sırada tesadüfen büyük salonda bulunan Şigemori, Sadako'nun iç anonstan gelen sesini duymuş olmalı. O yüzden kontrolünü kaybederek Sadako'nun yanına koşmuştur.”

Daha sonra Şigemori'nin başına gelenleri Toyama da, Şigemori de biliyordu.

Son oyun sorunsuzca sergilendikten sonra, sahnenin toparlanması da tamamlanınca, Şigemori her zaman olduğu gibi topluluğun kurmaylarını toplayarak

*mahjong*¹ oynamaya oturmuştu. Yoşino'nun edindiği bilgilere göre, Şigemori orada bulunan erkek oyuncuların Sadako'nun özel yetenekleri olduğunu duymuştu. Belki de o duyduklarının da etkisiyle, Şigemori "Sadako'nun evini basacağım" demişti.

Feci şekilde sarhoş oluyordu ve kimse Şigemori'yi durdurmaya cesaret edemiyordu. Masadakiler, daha fazla içmesinin kendine zararı olacağından endişelenerek, eve dönüş saatlerinin geldiğini söyleyip masadan kalkmaktan başka yol bulamamışlardı. Kimse, Şigemori'nin gerçekten eyleme geçeceğini aklına bile getirmemişti.

Sonra, gerçekler ebediyen karanlığa gömülmüştü. Şigemori'nin o hırsıyla, geceyarısı gidip, Sadako'nun kapısına dayanıp dayanmadığını kimse bilmiyordu. Zaten ertesi gün, Şigemori prova sahnesine gelmesine gelmişti ama sanki başka biriymiş gibi suskunca, yapacak iş ararmış gibi sağda solda dolaşmış, sonra da sandalyesinde oturarak uyuklar gibi son nefesini vermişti. Ölüm nedeni ani kalp yetmezliğiydi. Herkes, yoğun sahne trafiğinin ölümüne neden olduğunu düşünmüştü.

Trajik bir öyküydü. Toyama o sıralarda rejî odasında geçirdiği yalnız saatleri anımsadı. Sevgisinden emin olsa bile, Sadako'nun özellikle Şigemori'den saklamaya çalışmasından kaynaklanan kıskançlıkla dolu günler. Sadako'nun sevgisini itiraf ettiği sözcüklerin, o dürüst tınısıyla herkesin kulağına ulaşmasını ne kadar istemişti halbuki. Çok trajik bir şekilde dileği gerçekleşmişti. Otoritesini kullanarak kadınlara asılmasına karşı bir ders olsun diye de, Sadako'nun sevgi

1. Dört kişiyle oynanan, okey benzeri oyun. (ç.n.)

sözlerini Şigemori'nin duymasını istemişti. Evet, o dileği de gerçekleşmişti.

Düşünmekle bile kendini kötü hissediyordu. Yüreğinde sakladığı dileğini, Toyama, Sadako'nun kendisine de söylemişti.

... Sadako... Herkesin önünde beni sevdiğini söylersen, ne kadar...

Kasedin sesi reji odasından gelmişti. Reji odasının sahibi de Toyama'nın kendisiydi. Onun dışarıda yemek yiyor olduğu gerçeğini, olasılıkla Sadako bilmiyordu. Normalde dile getirdiği isteklerden yola çıkarak, kendisinin inleme sesini kimin iç anonstan verdiğini bir nebze tahmin etmiş olmalıydı.

Artık kendi kendine dert etmenin bir yararı yoktu. O gece, Şigemori'yle aralarında ne geçtiğini bilmek mümkün değildi ama Sadako'nun ortadan kaybolmasıyla kendisinin doğrudan ilişkili olduğu kesindi. Sadako, muhtemelen Toyama'nın kendisine ihanet ettiğini düşünmüştü. En güvendiği kişinin ihanetine uğradığını, cinsel ilişki anındaki inlemelerinin hoparlörlerden duyulması gibi, bir kadın için en utanç verici şekilde herkesin öğrenmesine Toyama'nın neden olduğu yanlış anlamasına kapılmış olmalıydı.

O yüzden, Sadako kimseye hiçbir şey söylemeden çekip gitmişti.

Vücudundaki güç çekilip gidiyor gibiydi. Sadako artık ölmüştü. Özür dilemesi, kendini savunması imkânsızdı. Pişmanlık artık fayda etmeyecekti. Her şey olup bitmişti. Okubo'nun yaptığı eşek şakası da, bir anlamda Toyama'nın dileğinin gerçekleşmesiyle sonuçlandığına göre, her şey birbirine karışmıştı.

Toyama'nın zihninde Okubo'nun o ufak tefek hali canlandı. Uzun bir aradan sonra görüşmek istiyordu. Görüşüp, o an olanları somut olarak dinlemek.

Sadako ortadan kaybolduktan iki ay sonra, Toyama da tiyatro topluluğundan ayrılmıştı; devre arkadaşlarının irtibat bilgileri onda da yoktu.

“Peki, Okubo'nun irtibat bilgileri var mı sizde?”

Bu noktada, muhabir Yoşino'nun elindeki bilgiler çok daha fazla olmalıydı. Ne de olsa, Yoşino aynı devreden sekiz kişinin adresini de biliyordu.

“Haa, şey, hayır. Okubo ölmüş zaten.”

“Ne? Ölmüş mü?”

Aniden duydukları karşısında, Toyama bir an sarsıldı. Sanki bir darbe almıştı.

“Aynı devreden olanlar içerisinde, siz dahil yalnızca dört kişiyle irtibata geçebilmiş.”

“Ya diğer dördü?”

“Ölmüşler işte.”

Toyama ve Okubo, aralarında en yaşlı olanlarıydı. Okubo eğer yaşıyor olsa o da 47 yaşında olacaktı. Tam Şigemori'nin öldüğü yaşta. Diğerleri iki üç yaş daha küçüktü. Ölmek için yaşları çok gençti. Aynı devreden sekiz kişi içerisinde, dördünün birden kırklı yaşlarda ölmesi olasılığı Toyama'ya bir hayli düşük gelmişti.

“Peki, Okubo'nun ölüm nedeni neymiş?”

Hastalık ya da kaza. İkisinden bir olmalıydı.

“On yıl kadar önce öldüğünü duydum, ölüm neline varana kadar bilemiyorum... Kitacima'ya sorsanız. Benim bilgi kaynağım da o zaten.”

Elbette öyle yapmak niyetindeydi.

“Kitacima’nın irtibat bilgilerini söyleyin öyleyse.”

Yoşino evrak çantasını karıştırarak, ajandasını çıkartıp, telefon numarasını okudu. Tokyo merkezinde bir numaraydı. Toyama numarayı not alırken, aklından da hemen ertesi gün aramayı geçiriyordu.

10

Metro istasyonundan çıkıp Hitotsuki Caddesi üzerinde şirkete doğru yürürken, Toyama birçok kez sırtının soğuk terlerle kaplandığını hissetti. Kışın bastırmasına çok az kaldığı halde ılık, güzel bir hava vardı. Tek bir bulutun bile görünmediği gökyüzüne bakmak bile insanın içini rahatlattığı halde, Toyama’nın içindeki sıkıntı bir türlü dağılmıyordu.

Önceki gün, uzun yıllar sonrasında telefon ederek konuştuğu Kitacima’nın söyledikleri aklından çıkmak bilmiyordu. Konuşmanın etkisiyle, omuzlarını ve boyununu zorlayan bir yük sırtına binmiş gibi olmuştu.

Kitacima’nın söylediklerine göre, Okubo başta olmak üzere, aynı devreden dört kişi son birkaç sene içerisinde birbiri ardına ölmüştü. Üstelik tümünün ölüm nedeni de aynıydı; kalp krizi, ani kalp yetmezliği gibi kalp rahatsızlıklarından ölmüşlerdi. Üstelik, Kitacima daha da şok edici bir şey daha söylemişti.

Okubo’nun eşek şakası sonucu Sadako’nun inlemeleri büyük salonun hoparlörlerinden yayılmıştı. O sırada odada, Şin’içiro Mori, Keiko Takabatake ve Mayu Yumi olmak üzere aynı devreden üç kişi vardı. Tesadüfen o an salona giren Şigemori dahil olmak üzere,

yalnızca dört kişi kasetten gelen sesi dinlemişlerdi. O an orada bulunan herkes, aslında kalp krizinden ölmüştü neticede. Şigemori kasedi dinlemesinin ertesi günü, diğerleri ise yirmi yıl kadar sonra olmak üzere arada bir zaman farkı vardı. Fakat, yine de tesadüf olarak görülemeyecek bir durum söz konusuydu.

Reji odasından yayını yapan Okubo, çok daha erkenden, 37 yaşında kalp krizinden ölmüştü. Ne şekilde olursa olsun, kasedi dinleyen beş kişinin tümünün kalp hastalıkları nedeniyle ölmesi tuhaf bir gerçektir.

... *Ben de dinledim mi acaba?*

Toyama'nın aklının takıldığı nokta orasıydı. Kasedi doğrudan dinlememişti. Fakat, beynine doğrudan ulaşan yankılar sayesinde, Sadako'nun sesine maruz kaldığı gerçektir. Bir zamanlar, en mükemmel rahatlatıcı sözler olarak gördüğü Sadako'nun sözleri, artık başka bir anlam kazanmıştı.

Ayrıca, önceki gün Yoşino'yla konuştuğunda dalgınlıkla söylemeyi unuttuğu bir şey daha vardı. Sadako'nun sesinin kasede kaydedilmesinin olanaksızlığını o an aklına getirememişti.

Aradan 24 yıl geçse bile net olarak anımsıyordu. Toyama, Okubo'nun taklit kaydını silmek için, kayıt tuşuna basmıştı. Üstelik, içinde hiçbir şey olmayan boş bir kaset çıkartabilmek için, mikrofonunu kapalı tutmak gerekiyordu. O yüzden birçok kez kontrol etmişti. Çok önemli bir nokta olduğu için, tüm dikkatini vererek birkaç kez kontrol etmişti. O anki görüntüler bile net olarak aklındaydı. Ses yüksekliğini belirten gösterge hiç oynamıyordu, sürekli sıfırda sabit olarak duruyordu.

Dolayısıyla Sadako'nun sesinin kaydedilmiş olması imkânsızdı. En doğal yorum buydu.

Kaldırımında yürüyen Toyama, aniden başı dönünce, yalpalayarak elektrik direğine yaslandı. O günkü baş dönmesi ve nefes darlığı önceki günlere oranla çok daha fazlaydı. Normalde biraz dinlenince hemen rahatlıyordu ama baş dönmesi beraberinde kusma isteğini de getirerek, yaslandığı direktan bir süre dinlendi.

Şirketin ana kapısından geçince, karşısına giriş katı lobisi çıktı. Toyama beşinci kattaki kendi odasına yönelmeden önce koltuklardan birine yığılıp, üzerindeki kırıklığın ve kusma hissinin geçmesini bekledi. Kaldırımında yürürken olduğundan daha rahattı ama işinin başına dönebilmesi için biraz dinlenmesi gerekiyordu.

Lobiye beyaz bir sis perdesinin ardından görüyor gibiydi.

“Bay Toyama!”

Bir yerlerden kendi adı sesleniliyordu. Gözlerine ulaşan görüntü hâlâ sis perdesinin ardındaydı. Toyama gözlerini ovuşturmaya başladı.

“Bay Toyama!”

Ses iyice yaklaşıp kulağının dibinden gelmeye başlamıştı. Omzuna dokunan bir el hafifçe iki kez vurdu.

“Bay Toyama, iyi misiniz? Deminden beri kaç kez seslendim size.”

Gözlerini iyice açıp kısarak sesin geldiği yöne baktı.

Yönetici yardımcısı Fucisaki, mikser sorumlusu Yasui'yle birlikte yanı başında dikiliyordu. İkisi de, Toyama'nın doğrudan direktifi altındaydılar.

“Bir sorun çıktı.”

... *Ne oldu?*

Sorunun ne olduğunu sormak istemişti ama sesi çıkmadı.

“.....”

“İyi misiniz, Bay Toyama?”

“Kusura bakma da, bir su getirebilir misin?”

“Hemen.”

Fucisaki lobinin bir kenarına yerleştirilmiş olan otomatik makineden meyve suyu alarak, getirip Toyama’ya verdi. Teneke kutudaki meyve suyunun tamamını bitiren Toyama, biraz kendine gelmiş olmalı ki, az önce sormak istediği soruyu sesli olarak sorabildi.

“Ne oldu?”

“Ne oldusu yok. Gelip kendiniz bakın. Ne yapacağımızı bilemedik.”

Toyama iyice ağırlaşan bedenini kaldırarak, Fucisaki ve Yasui’nin peşine takılıp, asansörle ikinci stüdyonun bulunduğu üçüncü kata çıktı. İkinci stüdyo, çoğunlukla klasik kayıtları için kullanılırdı. Mekân içi müziklerin hazırlanması için yeterli ekipman bir araya getirilmişti.

Önceki güne kadar, Fucisaki ve Yasui, salon kiralararak müzisyenlerle birlikte kayıt yapmak için taşradaydılar. Havası temiz ve kuru, yaylaya bakan bir salonda daha kaliteli ses kaydı yapılabilirdi için o salonu kayıt işlerinde sık sık kullanıyorlardı.

Toyama, Fucisaki ve ekibinden kaydın başarıyla tamamlandığı raporunu almıştı. Stüdyodaki montaj çalışması sonrasında albüm tamamlanmış olacak, yakın gelecekte de CD haline gelerek raflardaki yerini alacaktı.

“Bir sorun mu çıktı?”

Toyama’nın sorusu üzerine Fucisaki kulaklığı işaret etti.

“Önce şunu bir dinleyin.”

Toyama kulaklıkları takarak mikserin önüne oturdu. Gözüyle işaret edince, Fucisaki dar bant cihazının oynat tuşuna basarak müziği verdi.

Hoş bir piyano ezgisi duyuluyordu. Hiçbir yerinde sorun olmadığını anlatan bakışlarını Fucisaki’ye yöneltti.

“Burası” diyen Fucisaki, bandı başa alıp, yeniden oynattı. Mezoforteden mezo piyanoya geçiş kısmında bir yerde, çok kısa bir an olsa da, piyano dışında bir ses geliyordu. Kulağını yeterince geliştirmiş olan Toyama sesi rahatlıkla yakaladı. Gözleri şiddetle hareket etmeye başladı. Şaşkınlığı gözlerinden okunan Toyama ince ince titremeye başladı.

“Ne diyor acaba? Bana bebek ağlaması sesiymiş gibi geldi.”

Inga, ingaa diye ağlayan, zayıf bir bebek ağlama sesi... Fakat, yalnızca bununla kalmıyordu. Fucisaki yakalayamamış olabilirdi ama bebek ağlama sesinin gölgesinde, sözcükler duyulup kayboluyor, sonra yeniden duyuluyordu. Toyama’nın özlediği bir sestti.

... *Toyama. Seni seviyorum.*

Fakat, muhtemelen ne Fucisaki ne de Yasui yakalayabilmişti bu sesi. Onlar yalnızca bebek ağlamasını duyabilmişlerdi. Üstelik, adamlar salonun arkasına park etmiş bir arabada ağlayan bebeğin sesini mikrofonun yakaladığını sanıyorlardı.

... *İşin aslı öyle değil. Kesinlikle değil.*

Toyama'nın içindeki çığlık büyüdükçe büyüyordu.

“Bu olmadı işte Bay Toyama. Ne yapalım şimdi? Bir de bu master bant. Üstelik başka kayıt da almadık. Kayıt esnasında, bu ses kesinlikle yoktu.”

Başını yana eğe eğe konuşmaya devam eden Fucisaki'yi yanıtsız bırakan Toyama stüdyodan dışarı fırlamak için hamle yaptı.

“Bay Toyama, nereye gidiyorsunuz?”

Stüdyonun kapısında duran Toyama, kesik kesik gelen sesiyle yanıtladı.

“Burada bunaldım. Biraz dışarı çıkıp hava alacağım.”

Ancak bunları söyleyebilmişti.

Stüdyodan çıkıp, asansörü beklediği süre içerisinde, Toyama holün dip kısmında bulunan pencereye başını yaslayarak şehrin manzarasına baktı. Öğleden sonrası güneşinin ışınları güçlüydü. Gözlerinin kamaşmasından, gölgede kalan kısımları ve açıkta kalan kısımları tam olarak ayırt edemiyordu. Gözlerine perde inmiş gibi, şehrin bir kısmını beyaza boyanmış gibi görürken, sonunda şehrin tamamı karanlığa bürünüyordu. Yüzünden süzülen soğuk terlerin cama yapışıp, aşağıya akması zaten yeterince rahatsız ediciydi. Sanki teri de yağlı gibiydi.

Siyah ve beyazın sürekli yer değiştirdiği, renklerini tamamen kaybetmiş o dünyanın içerisinde, tek bir noktaya kilitlenmişti Toyama'nın bakışları. Mevsime hiç de uygun olmayan, limon yeşili tek parça elbise içerisinde bir kadın...

Toyama, çok eskiden tiyatronun reji odasında yaşadıklarını hayalinde canlandırdı. Sadako'yla aşk dolu

anları yaşarken, o karanlık odanın içerisinde, yanıp sönen kırmızı pilot lambasını gözünün ucuyla da olsa görebiliyordu. Karanlığın içerisinde yanıp sönen kırmızı ışık, karanlığın derinliğini anlatır gibiydi.

Şu an gözlerinin önündeki manzara, reji odasında yaşadıklarıyla taban tabana zıttı. Kararan manzaranın ortasında rengini koruyan tek şey limon yeşili elbiseydi ve manzarayla uyumsuzdu. Siyah beyaz dünyada fırtına estirir gibi, o minicik yeşil nokta her şeye hükmeder gibi duruyordu.

O esnada asansörün kapısı açıldı. Birinci kata inip, giriş kapısından dışarı çıktığında, dünya renklerini yeniden kazanmıştı. Ancak, Toyama'nın göğsündeki sancı hiç hafiflememişti.

11

Boğazı tamtakır kurumuştur. Az önce Fucisaki'nin verdiği meyve suyunu tamamen içtiği halde, boğazının kuruluşu katlanılacak gibi değildi.

Giriş kapısının hemen yanındaki büfeden limon soda alarak kafasına dikti. Vücudunun sıvı bir şeyler istediği kesindi. Fakat, hiçbir tat hissetmiyordu ve herhalde yine soğuk terler dökmesine neden olmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Toyama yarısına kadar içtiği limon-sodayı atıp, kaldırımında yürümeye başladı.

Asansör holünde şehre baktığında, baş dönmesiyle birlikte, dünyanın renklerini kaybedişini hissetmişti. Orada, rengini koruyan tek nokta dikkatini çekmişti. Herhangi bir hedefi olup da yürümeye başlamış değil-

di. Yalnızca o yeşil nokta aklına takılmış, sokağa çıkmıştı.

24 yıl öncesi reji odasındaki manzara, sanki dünmüş gibi zihninde canlanıyordu. Nedeni az önce stüdyoda duyduğu seslerdi. Bebek ağlamalarına karışan fısıldayışlar. Ses kesinlikle Sadako Yamamura'ya aitti.

Sesler ve koku, belleğin derinliklerini açığa çıkarmak için bir uyarıcı işlevi görebilir. Toyama'nın belleğinden, o ana kadar yaşadığı 24 yıl silinmiş, zaman reji odasında Sadako'yla beraber geçirdiği dakikalara kilitlenip kalmıştı.

... *İşte o koku.*

O sıralarda, Toyama reji odasını kaplayan tuhaf bir kokunun farkına varmıştı. Başlangıçta, odada güçlü bir koku olduğunun farkına varmamıştı. Fakat, odaya girip çıktıkça kokuyu fark edip, nereden geldiğini anlamaya çalıştığı olmuştu.

Nasıl nitelendireceğini bilemediği bir kokuydu. Çürümüş bir şeylerin kokusu olmadığı gibi, parfüm kokusu da değildi. Yine de burnuyla hissetmesine yetiyordu. Güçlü bir koku değildi ama tuhaf bir şekilde burnunun hislenmesine neden oluyordu.

... *Limon.*

Toyama zihninde limondan başka bir şey canlandıramıyordu. Odanın bir köşesinde limon kalmış olabirdi. Fakat olmuş bir limon getiremiyordu aklına. Eğer odada uzun süre kaldıysa çoktan çürümüş olmalıydı. Koku daha taze bir şeye aitti. Kabuğunu soyarken kokusu rahatlıkla burna ulaşan bir limon. Sarı değil, yeşil kabuklu ham bir limon.

Toyama odayı araştırmıştı. Bütün rafları indirip, paneli bile kıyı bucak incelediyse de, hiçbir şey bulamamıştı. O süreç içerisinde farkına vardığı tek şey, sunağın önünde duran kuru göbek bağının ortadan kaybolduğuydu. Kimin ne zaman alıp götürdüğünü, Toyama tahmin bile edemiyordu. Göbek bağının orada olduğunu bir tek Sadako Yamamura biliyor olmalıydı. Ancak gidip sormayı gerektirecek türden bir şey değildi. Hatta, o sinir bozucu sununun ortadan kaybolmuş olması Toyama'yı rahatlatmış, hiç üzerinde durmamıştı.

Göbek bağı parçası ortadan kaybolmuş, onun yerine odaya limon kokusu sinmişti.

... Göbek bağı parçası mıydı yoksa?

Toyama eskiden bir fotoğrafta, rahim içerisindeki bebeğin halini görmüştü. Yumurtanın döllenmesi sonrasında 12 hafta geçmiş bir bebeğin, net olarak çekilmiş renkli bir fotoğrafıydı.

Bebeğin başı vücudundan iriydi, kolları ve ayakları öne çıkmış halde rahim içerisinde duruyordu. Yalnızca beş altı santimetre uzunluğundaydı ama cinsiyet ayrımı rahatlıkla anlaşılabilecek kadar temel özellikleri ortaya çıkmıştı. Pipi gibi bir çıkıntı bile fark edilebiliyordu.

Toyama'nın aklında en net olarak kalan şey, rahimle bebeği bağlayan göbek bağıydı. Bebeğin kol ve bacaklarından daha kalın, kırmızı damarlarla kaplı bağ, kıvrım kıvrım yayılarak rahme iyice yerleşmişti. Göbek bağı, bebeğin besin ve oksijen almasını sağladığından önemli bir borudur.

Bebek için o an bulunduğu rahim dünyasının tama-

mı anlamına gelir. Öyleyse, göbek bağı bebeğin yaşadığı o dünyayla dış dünyayı bağlayan tek rotadır. Teknoloji diliyle bir tür arayüz. Anne karnından dışarı çıktığında, bebek ilk kez kendi dünyasının dışında başka bir dünyanın daha olduğunu farkına varır. Toyama fotoğraftaki göbek bağına bakarak bebeğin yaşayacağı şaşkınlığı, hislerinin ne hale geleceğini düşünmüştü. Anne karnında olduğu müddetçe, dış dünyanın nasıl bir şey olduğunu bilmesine imkân yoktu.

Kaldırımında yürürken, göbeğinin hemen yukarısı, olasılıkla midesi, sanki bir şeyle kısıtılıyormuş gibi bir hisse kapıldı. Soğuk terler, az önce olduğu gibi boşalmaya devam ediyordu. Kollarının eklem yerleri acımaya başlamıştı, kaldırmaya çalışsa bile kımıldamıyordu. Ancak adımlarını atabiliyordu.

Kalp atışları hızlanmıştı.

... 24 yıl önce Sadako'nun reji odasından gelen sesini duyan herkes kalp rahatsızlığından ölmüş.

Bu gerçek tüm zihnini hükmü altına almıştı.

... Hayır, ben orada değildim, kasetten gelen sesi de duymadım.

Tüm benliğiyle reddetmeye çalışıyordu ama içindeki başka bir ses farklı şeyler söylüyordu.

... Hayır, sen onun seslerini doğrudan dinledin. Üstelik ses dalgaları halinde değil, beynine doğrudan ulaşan sesler halinde.

Herhalde bir yanılsamaydı. Telepati diye bir şey var olamazdı ve seslerin beyne doğrudan ulaşması mümkün değildi.

... Toyama. Seni seviyorum.

Beyninde yankılanıp duran sözler. En sevdiği kadı-

nın ağzından dökülen sözcükler. Buna rağmen, korku verici bir şey haline gelmişti.

İçindeki huzursuzluğun kaynağını o an buldu. Neden stüdyodaki dar bantta aynı sözler vardı? Sadako'nun, bebek ağlaması sesine karışan fısıldamaları. Bant üzerinde dinlemiş olmaktan kaynaklanan korku ve şaşkınlık, huzursuzluk, özlem ve bunların tersine içinde yeniden alevlenen Sadako'ya olan aşkı. Korku ve sevgi yan yanaydı. 24 yıl önce yaşadığı aşk yüreğinde olduğu gibi yeniden canlanırken, Toyama kalp atışlarındaki anormal değişikliğin farkına vardı.

Dönüp bakmadığı halde, Toyama yolun karşısında çapraz arka tarafta yeşil giysili bir kadının olduğunu anlayabiliyordu. Kadının adımları Toyama'dan biraz daha hızlıydı. Toyama yine de yürümeye devam etti. Nereye gittiğini, neden yürümek zorunda olduğunu bilmediği halde, dönüp arkasına bakmadan yalnızca yürümeye devam etti.

Yeşil giysili kadın Toyama'yla aynı hizaya geldiğinde, gelip geçen arabaların arasından sıyrılarak Toyama'nın bulunduğu kaldırıma geçti. Burnuna ham limon kokusu geliyordu. 24 yıl öncekiyle aynı koku.

Kadın artık Toyama'nın tam yanındaydı. Elini uzattığında dokunabileceği bir mesafedeydi. Yalpalayıp omzu düştüğünde, elinin sırtı kadının koluna değdi. Canlı olduğuna kuşkusu yoktu. Eline yayılan hisler öyle söylüyordu.

Toyama yan gözle bakarak, kadını süzdü. Tek parça, yeşil bir elbise giymişti. Mevsime aykırı kolsuz elbiseye bakmak bile insanın içine ürperti veriyordu. Gelip geçen insanların arasında farklılığı hemen göze

batıyordu. Kalabalığın ortasında kendini ön plana çıkarma çabası, eskiden olduğu gibiydi.

... Bakın işte! Ben buradayım!

Tüm vücuduyla haykırır gibiydi.

Sırtının ortasına kadar dökülen uzun, siyah saçlar... Damarlarının rengi anlaşılabilecek kadar beyaz tenli elleri... İşaret parmağının tırnağı kırılmıştı. Bakışlarını ayaklarına indirdi. Çorapsızdı. Çıplak ayaklarına spor ayakkabıları geçirmişti. Baldırının bir yeri morarmıştı. Hatları muazzam bir vücut... Her şeyiyle eskiden olduğundan farksızdı.

Midesindeki baskı iyice şiddetlenmişti. Toyama artık ayakta durabilecek halde değildi. Yığılır gibi kaldırıma oturup kalınca, yeşil giysili kadın yıkılmaması için destek oldu. Dünya gitgide daralıyor gibiydi. Sırtını kadının tenine yaslamıştı. Yağlı teri kadının tenini ıslatıyordu.

Bir süre o şekilde kaldı. Yoldan gelip geçen insanlar yüzüne bakıp bir şeyler söylüyorlardı ama ne söylediklerini duyamıyordu.

Hayal meyal ambulans sözcüğünü duyar gibi oldu. İnsanların ona bakmasından rahatsız olmuştu. Çevresinden kovalamak istiyordu ama vücudu kaskatı kesilmiş, hareketsiz kalmıştı. Sessizce, kadına yaslanmaktan başka bir şey istemiyordu.

Elini kaldırıp kadının yanağına dokunmayı denediyse de beceremedi. Yüreğinin ve bedeninin birbirinden uzaklaşmaya başlaması katlanılır gibi değildi.

Sadako Yamamura'nın o özlediği yüzü hemen gözlerinin ucundaydı. Hiçbir şey tuhaf gelmiyordu. Toyama 24 yıl önceki gençliğinden hiçbir şey kaybetmemiş o yüze baktı. Ölmüş olması gereken bir kadın...

Bunun hiçbir önemi yoktu. Neden yaşlanmamıştı?.. Bu da önemli bir sorun değildi. Yalnızca, eskiden olduğu haliyle hayatta olan Sadako'ya dokunmakla içini şevinç kaplamıştı. Yaklaşan ölüme karşı duyduğu korkuyu yenerek, her an biraz daha daralan dünyaya katlanmayı başarabilirdi. Yine de, midesini kaplayan acıdan bir şekilde kurtulmak istiyordu.

Uzaklarda bir yerdeki ambulansın sirenleri yaklaşıyordu. Havadaki titreşimler sirenin sesini taşıyordu. Omuzlarından dirseklerine kadar olan kısım hiç kıpırdamıyordu ama bir şekilde parmaklarını oynatabiliyordu. Toyama, Sadako'ya ulaşmak için parmaklarını oynatıp, birkaç parmağıyla Sadako'nun elini tutmayı başardı.

Sadako diğer eliyle çantasından minicik beyaz bir paket çıkardı. Kâğıt mendile sarılıydı ama yer yer kahverengileşmişti. Kâğıt mendili açarak içindeki şeyi çıkaran Sadako, Toyama'nın avucuna bıraktı. Eskiden de aynı sahneyi yaşamış gibiydi. Parmaklarıyla sıkıca tutarak, avucunun içine bıraktığı o şey... Avucundaki şeyi görmek için, Toyama çenesini indirerek bakışlarını belinin yanına kaydırıldı. Neredeyse hiç ağırlığı yok gibiydi, avucunda durması rahatsız etmiyordu.

Göğsünü zorla da olsa içeri çekerek, ne olduğunu anlamaya çalıştı. Titreyen avuç içerisinde, o şey de canlıymış gibi hareketliydi. Toyama nihayet o şeyin göbek bağı olduğunu anladı.

24 yıl önceki, reji odasında kaybolan kurumuş göbek bağı değildi; henüz yeniydi ve üzerindeki kırmızı kan lekeleri daha duruyordu. Koptuktan sonra bir hafta kadar geçmiş olmalıydı. Rahim ve anne vücudunu bağlayan tek yol. İç ve dış dünyayı birleştiren arayüz.

Fakat, tuhaftır ki, o göbek bağı zorla çekilip kopartılmış gibiydi. Keskin bir makasla kesilmediği açıktı.

Görebildiği alan iyice daralmıştı. Artık, Toyama Sadako'nun yüzünden başka bir şey göremiyordu. Vücudunda büyüyen rahatsızlığın nedenini bilemiyor-
du ama ölmek üzere olduğunu sezmişti. Sadako'nun kollarında ölmek dileği gerçekleşmek üzereydi.

Hafifçe gülümsemeye çalıştı. Sadako'nun da aynı şekilde yanıtlamasını isterdi ama başından beri yüzünde hiçbir ifade oluşmamıştı.

Toyama eski alışkanlığıyla işaretparmağını oynattı. Final melodisini verirken her zaman titizlenir, işaretparmağını başparmağına yapıştırarak oynat tuşuna basardı.

Sadako dudaklarını aralayarak bir şey söyleyecek gibi oldu.

... Ne oldu? Ne söylemeye çalışıyorsun?

Ancak sözcükler ağzının içerisinde kayboluyor, Toyama'ya ulaşmıyordu. Sonuçta, "Siyah giysili kadın"ın söylemek istediği hiçbir şey yoktu belki de.

... Oynat tuşu açık.

Toyama işaretparmağını oynattıktan sonra, göbek bağı hafifçe kavrıldı. Artık kime ait olduğundan kuşku yoktu.

... Sadako yeniden doğmuş.

Bir an içerisinde her yer karardı. Toyama'nın yaşamının son perdesi kapanıyordu.

Bir yerlerden alkış sesleri geliyordu. Üzerinde yoğunlaşan bakışlarla birlikte...

III. bölüm

İyi ki doğdun!

Görüntüleri izlemeyi tamamlayan Reiko Sugura, içinden kendi kendine söylendi.

... *Sanki bir oyun izledim.*

Bu izlenime kapılması çok doğaldı.

Reiko görüntüleri, elektronik cihazdan çıkan üç boyutlu görüntü başlığını ve veri eldivenlerini takarak izlememişti. Oldukça basit bir yöntemle, yalnızca düz bir ekran üzerinde akan görüntüleri izlemekten öteye geçmemişti. Zaten hamile olan Reiko'nun iyice huzursuzluğa kapılması da cabasıydı. Görüntülerdeki insanla aynı yaşamı yaşayıp, aynı ölümü tecrübe etmek fazlasıyla şoke ediciydi. Ölüm simülasyonunu izlemenin zihnini yıprattığı açıktı. Bebeğe bir zararı olmasını engellemek için, Amano düz ekranda izlemesini salık vermişti.

Görüntüleri izletmeden önce, konunun uzmanı olan Dr. Amano, "Loop" projesini Reiko'ya genel hatlarıyla anlatmıştı. Reiko kendince anlamış olduğunu sanıyordu ama hâlâ inanılmaz geliyordu. Ekranda görünen kişilerin rol yapmadığını, aslında kendi yaşamlarını yaşadıklarını birçok kez dinlememiş olsa akli iyice karman çorman olacaktı. İzlediği görüntüle-

rin rol olmadığı söyleniyordu...

Fakat, o şekilde düşünse bile, izlediği görüntüler Reiko'da televizyon filmi gibi bir izlenim bırakmıştı.

Reiko neden öyle olduğunu düşündü. Eğer, başka bir insanın günlük yaşantısı videoya kaydedilmiş olsa, o da rol yapılmadığı izlenimini bırakırdı. Duruma göre, başka bir insanın yaşamını dikizlemek anlamına gelirdi bu. Belki de, sıradan bir günlük yaşam değil de, özel bir olayla karşılaşılana ait görüntüler olsa, film ya da tiyatro oyunu izlenimi bırakması olasılığı daha güçlüydü. Özel bir olay olması açısından, izlediği görüntülerin filminden aşağı kalır yanı yoktu. Bir bina-
nın çatı katındaki havalandırma boşluğuna düşen kadın çocuk doğuruyor, doğan bebek göbek bağına ısı-
rararak kopartıyor, tek başına ipe tırmanarak boşluk
çukurundan dışarı çıkıyordu. Gerçekte asla mümkün
olamayacak, anormal bir öyküydü. Ayrıca, yalnızca
bir haftada yetişkin bir kadın haline gelen o kadının
kollarında ölüp giden adamın öyküsüyle devam edi-
yordu. Kadın adamın eski sevgilisiydi. Belki de ada-
mın hislerini anlayabildiği için, Reiko normalden çok
daha fazla, bir oyun olduğu izlenimine kapılmıştı.

Amano ekranı kapatarak, görüntülerin anlamının Reiko'nun zihninde belirgin hale gelmesi için bir süre bekledi.

“Ne dersiniz?”

Reiko az önce içinden kendi kendine söylendiği sözcükleri, bu kez sesli olarak tekrarladı.

“Ben hâlâ bir film izlediğim düşüncesindeyim.”

Amano gülerek başını salladı.

“Başlangıçta ben de öyle olmuşum. İlk kez Loop'a

ait görüntüleri izlediğimde, film izliyormuşum gibi gelmişti.”

Amano'nun konuşma tarzı nazikti. Araştırmacılık kariyerine bakılarak bir tahmin yürütülecek olursa kırklı yaşlarının sonlarında olmalıydı ama dış görünüm açısından çok daha genç gösteriyordu. Gümüş çerçeveli gözlükleri ve beyaz tenli yüzünden içinde kötülük olmadığı anlaşılıyordu. O sayede, Reiko kendini rahat hissedebiliyordu.

Üç gün önce sesini ilk kez telefonda duyduğunda, Amano'nun konuşma tarzında insanın içini rahatlatan bir yan olduğunu fark etmişti. Öyle olmasa, ne kadar ısrar edilirse edilsin, öyle bir yere asla gitmezdi.

Tanımadığı, bilmediği Amano'dan telefon geldiği sırada Reiko kendini bir hayli çökmüş hissediyordu. Neredeyse yaşam anlamını yitirmiş gibiydi. Karnının içerisinde her an biraz daha büyüyen bebeğin gelişimiyle ters orantılı olarak, yaşama isteği zayıflamaya başlamıştı.

Çocuğu doğurmak ya da doğurmamak seçimi üzerinde düşünmeye bile mecali kalmamış halde, bitkisel yaşamdaymış gibi günler geçiriyordu. İntihar gibi net bir çözüm yolu bile zihninden uzaklaşmıştı. Yayılmacı İnsan Kanseri (YİK) virüsünün kemirmeye başladığı kendi vücuduna bile sanki bir başkasına aitmiş gibi bakıp duruyordu. Gelecekte kendini bekleyen ölüme direnmek bile aklına gelmiyordu...

Tek umut kaynağı, karnındaki bebeğin babası Katoru Futami'nin varlığıydı. İki ay önce, Amerikan çölüne araştırma gezisine çıkmıştı. Dünyayı kasıp kavuran, insanoğlunu yok olma tehlikesiyle karşı karşıya

birakan YİK virüsünü yok edebilmek için ipuçları bulmak üzere çıkmıştı o geziye. Fakat, bir ay kadar önce, bir olasılık yakaladığını ima eden telefon konuşmasının ardından, bir daha ondan haber alamamıştı. Motosikletiyle çölde hareket halinde olan bir adama kendisinin ulaşabilmesi mümkün değildi. Beklemekten başka bir şey yapamadan bir aydan uzun bir süre geçmişti.

Kaoru yola çıkmadan önce kesin olarak sözleşmişlerdi. Her sözcüğünü anımsıyordu.

... İki ay sonra görüşelim. O zaman kadar, ne olursa olsun hayatta kal.

Sözleştikleri iki ay geçmiş, o sırada üç aylık olan bebek, artık beş aylık olmuştu. Fakat, ondan hiçbir haber yoktu. O halde, bebeği doğurmak için olsun, yaşamak için olsun hiçbir ümidi kalmamıştı.

Artık 34 yaşında olan Reiko için, bu, doğum yapmak için muhtemelen son şanstı. 22 yaşında doğurduğu ilk erkek çocuğunu, intihar gibi, olabilecek en kötü şekilde yitirmesiyle birlikte rahmine düşmüştü. Ölüm ve yaşam arasındaki zamanlamaya baktıkça, oğlu yeniden doğacakmış gibi geliyor, karnındaki bebeği her şeyden daha fazla önemsemeyi düşünüyor-du. Fakat, YİK virüsü taşıyıcısı olduğuna göre, doğan çocuğun da virüs kaptığı kesindi ve sıkıntılarla dolu bir yaşam sürmesine yol açmanın hiçbir anlamı yoktu. Yaşammasının anlamını arayıp bulmak, karnındaki bebeğin babası Kaoru'nun göreviydi.

Üç gün önce Yaşam Bilimleri Enstitüsü mensubu Amano telefon ederek Bay Futami hakkında konuşmak istediğini söylediğinde biraz kuşkulandı. Ensti-

tüye kadar gelmesini rica etse bile, kabul etmek istememişti. Bunun nedeni, daha fazla kötü haber almak istememesiydi. Amano çok nazik konuşuyordu. Ancak, o nezaketinin ardında kötü bir haber vermesi gereken insanlara özgü acıma ve çekinme yatıyor olabilirdi. Belki de, Kaoru hakkında kötü bir haber verecek diye, Reiko kendini hazırlamıştı.

O sorusunu Amano ne doğrulamış ne de yalanlamıştı. Telefonda konuşmakla anlatılamayacak bir durum olduğu, mutlaka enstitüye gelmesi gerektiğinde ısrar eden Amano'nun ikna etmesi sayesinde, Reiko nihayet enstitüye gelmeye razı olmuştu.

Enstitünün konuk lobisine alınan Reiko, "Loop" adı verilen devasa proje hakkında bilgi almıştı. Bir zamanlar Kaoru'nun da aynı odada Amano'nun açıklamalarını dinlediğini duyunca, enstitüye içi ısınmaya başlamıştı.

"Loop" bir milyondan fazla bilgisayarın kullanılmasıyla, başka bir dünyanın yaratılmasını amaçlayan, dünya ölçeğinde bir projeydi. Dünyanın yaratılması derken, bu, elbette fiziksel olarak var olan bir dünya değildi. Ekranaya yansıyan görüntülerin fiziksel kütleye sahip olmaması gibi. O siber âlemde yaşam doğal olarak ortaya çıkmamıştı ama gerçek dünyadaki yaşamın kökeni olan RNA'nın devreye sokulmasıyla, yaşam toplulukları kendi başına evrim geçirmişti. Öylelikle, belki de kökenin aynı olmasından dolayı, gerçeklikle hemen hemen aynı bir canlılar dünyası ortaya çıkmıştı.

Amano Loop projesini genel hatlarıyla anlattı. Sempozyumlarda yapılan konuşmalardan farklı ola-

rak, ana hatlarıyla bilmesi yeterli olacağından, Reiko'nun da anlayabileceği şekilde, özel terimleri kullanmadan yapmıştı açıklamasını. Sonra da, sözlü olarak anlatmaktansa, gerçek görüntüleri izletmenin daha hızlı sonuca ulaşmayı sağlayacağı düşüncesiyle, Lop dünyasının kanserleşmesiyle bağlantılı olan iki sahneyi seçerek Reiko'ya izletmişti. Biri, Mai Takano adlı kadının, bir binanın çatısındaki havalandırma boşluğunda doğum yapışını içeriyordu. Doğan bebek, sanki en başından beri bilinç sahibiymiş gibi, göbek bağına ısırarak kopartıp, önceden hazırlanan ipi kullanarak, dışarıdaki dünyaya ulaşıyordu.

Hamile olan Reiko için bir hayli tuhaf görüntülerdi.

İkinci sahnede, zaman 24 yıl daha geriye gitmiş, ortam da değişmişti. Yalnızca, karakterlerden biri önceki sahnede de vardı. Mai Takano'nun doğurduğu bebek... Sadako Yamamura.

Tiyatro topluluğu çevresinde dönen, romantik filmlere benzeyen akışıyla daha önceki öyküden farklıydı. Fakat, gerçekçi olmayan tarafı, kadının sesinin cihazdan geçmeden banda kaydedilmesi, o kaydı dinleyen herkesin kalp rahatsızlığı yüzünden ölmesi gibi noktalarıydı. Başrol konumunda olan adam da tesa-düfen bir kayıta yer alan bebek ağlaması ve o sesle karışık kadın sesini duyduğu için ölüyordu, ama adam dilediği gibi, başı, 24 yıl önceki sevgilisi Sadako Yamamura'nın dizlerindeyken son nefesini veriyordu. Dolayısıyla, her haliyle filmleri andırıyordu.

Amano parçalar halinde çıkardığı iki sahneyi Reiko'ya izlettirdikten sonra, izlenimlerini sorup, açıklamalarına devam etti.

“Film gibi gelebilir ama öyle değil. Gördüğünüz insanlar gerçekten yaşayıp öldüler.”

Reiko kendince bir açıklama getirmeye çalıştı. Önceki yüzyılın sonlarında gerçeğe çok yakın görüntülerle yapılan görsel oyunlar ortaya çıkmış, bazılarını kendisi de çocukken tecrübe etmişti. Zamanın ilerlemesiyle birlikte, karakterlerin hatları yumuşatılmış, insanlara çok benzer hale getirilmişlerdi. Ancak, yine de canlı olduklarını söyleyebilmek güçtü. Fakat, sanal ortam Loop'ta yaşayan canlılar, kendilerine özgü bir evrim geçirerek yaşamaya devam ediyorlardı.

“Yani, oyun karakterlerinin canlı olduğu gibi bir durum mu düşünmem gerekiyor?”

Aklından geçenleri dile getirince Amano başını sallayarak onayladı.

“Elbette, böyle de düşünebilirsiniz. Loop'taki yaşam türlerinin her biri DNA sahibi ve yaşıyorlar. Gördüğünüz gibi, insanla aynı vücut hatlarına sahipler. Dişi-erkek ayrımı olduğu gibi, âşık oluyorlar, üremek için çiftleşiyorlar.”

Ekranda görüntülerini izlediği kadarıyla, Amano'nun sözleri doğru gibiydi. İkinci görüntülerde âşık olan, cinsel ilişkiye giren kadın ve erkek vardı. Kıskançlık göstermek noktasında da, insanlarla aynıydılar.

Loop dünyasının yeryüzüyle aynı kurallar ve mantık üzerinde durduğu söylene bile, Reiko'nun kuşkuları dağılmış değildi. Oksijen ve hidrojen, helyum gibi evreni oluşturan 101 elementin, aynı özelliklerde bileşenler oluşturdukları söylene bile, bunun nasıl bir sistemle idare edildiğini akli almıyordu. Yalnızca, kendine özgü yollarla anladığını sanıyordu.

Reiko açısından, bilimsel sorular tamamen ilgi alanının dışında kalıyordu. Loop dünyasındaki canlılar, Loop adı verilen dünyada yaşıyorlardı. Bu açıklama yeterliydi. Öğrenmek istediği, karnındaki bebeğin babası Kaoru'ya ne olduğuydu. Buna rağmen, Kaoru'nun tanıdığı Amano neden uzun uzun Loop dedikleri sanal dünyayı anlatmaya devam ediyordu acaba?

Reiko bir seferinde Kaoru'nun söylediklerini anımsadı.

... Gerçeklik dediğimiz şey de, aslında bir tür sanal ortam olabilir.

Hayır, Kaoru net olarak sanal ortamda yaşadıklarını söylememişti.

Uzayın doğuşundan önce ne zamanın ne de mekânın var olduğu söylenir. Fakat, zaman ve mekânın olmadığı bir durumu insanın aklında canlandırması güçtür. Fakat, Loop dünyası ve gerçek dünya örnek alınırsa, zaman ve mekânın olmadığı, yaşamın doğuşundan önceki aşamalar rahatlıkla açıklanabilir. O yüzden, sanal ortam olarak nitelendirildiğinde, tezat ortadan kalkar. Elbette, gerçekliğin aslında sanal olduğu söylene bile, bilgisayar simülasyonundan tamamen farklıdır. İnsanın algılama düzeyinin ulaşamayacağı bir güç devrededir. Bu noktadan yola çıkılırsa, gerçekliğin sanal olduğu savına karşı görüş üretmek olanaksızlaşır.

Evet, Kaoru buna benzer şeyler söylemişti.

“Bu arada...”

Reiko konuyu değiştirmek istedi.

“Anlıyorum” dedi Amano, iki eliyle biraz sabırlı olması gerektiği anlamında bir işaret yaparak. Sonra da,

biraz olsun konunun özüne yaklaşmak niyetinde olsa gerek, konuyu YİK virüsüne getirdi. “Loop, şu an dünyamızı kasıp kavuran YİK virüsüyle de ilişkili.”

Reiko kaskatı kesildi.

“Ne?” sesi ancak çıktı ağzından.

YİK virüsü yüzünden ailesi onca felaket yaşamıştı. Bu virüs hücreleri kanserleştirdiği gibi, tüm vücuda yayılıyor, hatta başkalarına bulaşmak gibi şeytani bir özellik taşıyordu. İçindeki nefretin haddi hesabı yoktu... Kocasını iki yıl önce kanserden ölmüş, oğlu Ryoci hastanede kimyevi tedavi öncesinde yattığı hastanenin penceresinden atlayarak intihar etmişti. Sonra oğlunun özel öğretmeni olan Kaoru’yla ilişkileri sonucu karnındaki bebek olmuştu ama Reiko’nun kendisi de virüsün taşıyıcısı olduğundan, onunla ilişkiye giren Kaoru’ya da mutemelen aynı virüs bulaşmıştı. Ayrıca, Kaoru’nun babası da Reiko’nun oğlunun yattığı hastanede tedavi gören, artık son günlerini yaşayan bir kanser hastasıydı. Kaoru’nun annesinin de taşıyıcı olduğunu duymuştu. Çevresine şöyle bir baktığında, her taraf YİK virüsünden kaynaklanan acılarla kaplıydı. Halihazırda, Japonya ve Amerika’da hasta sayısı milyonlara ulaşmıştı. Kan ve lenf sıvısı dışındaki yollardan da virüsün bulaşabildiği keşfedilmiş, zararın hayvanlara ve bitkilere ulaştığı açığa çıkarılmıştı. Dünyadaki yaşamın sonunun geldiği söylentileri yaygınlık kazanmıştı.

“Aslında, YİK virüsünün kaynağının Loop olduğu ortaya çıkarıldı. Bu gerçeği bulan Kaoru’ydu.”

Amano’nun ağzından Kaoru’nun adını ilk kez duyuyordu. Bu bile, Reiko’nun heyecanlanması, kan do-

laşımının hızlanması için yeterli olmuştu.

... *Başarmış işte.*

Virüsün kaynağının bulunmuş olması, daha sonra tedavisi için ne işe yarayacağını bilmiyordu ama Kaoru'nun başarısı Reiko'yu sevindirmişti.

“Peki, bu tedavi yönteminin bulunduğu anlamına mı geliyor?”

Amano, Reiko'nun sorusunu yanıtlamadığı gibi, yine o uzun açıklamalarından birine başladı.

“Az önce gördüğünüz sahneler, bir anlamda olayın başlangıcı. İzlerken anladığınız gibi, Sadako Yamamura adlı kadın, düşünce gücüyle dar banda ses kaydı yapabiliyor. Bu Loop'taki bilimsel kurallar açısından asla söz konusu olamayacak bir durum. Birçok kez söylediğim gibi, bizim dünyamız ve sanal ortam Loop, tamamen aynı kurallara bağlı. Hatta, bir kez ölmüş olan Sadako Yamamura, 24 yıl sonra Mai Takano'nun vücudunda yeniden doğuyor. Bu da mümkün değil. Bilgisayar virüsüne bağlı bir durum olduğu da söyleniyor ama gerçek nedenin ne olduğu henüz belli değil. Üstelik bu nedenin bulunması da sorunun çözülmesi için bir ipucu olabileceği anlamına da gelmiyor. Sorun, tesadüfen ortaya çıkan virüsle ne şekilde mücadele edebileceğimiz.”

Reiko'nun akli karışmaya başlamıştı. Aynı teoriden yola çıkılırsa, YİK virüsünün kaynağının bulunması, sorunun çözüldüğü anlamına gelmez, denilebilirdi. Kaoru'nun buluşunun hiçbir işe yaramaması gibi bir durumu aklına getirmek bile istemiyordu.

Reiko aklına takılan o soruyu dile getirince, Amano ciddi bir yüz ifadesiyle yanıtladı.

“Bu, bizim neden var olduğumuz sorusuyla aynı anlamı taşıyor. Gördüğünüz gibi, siz de, ben de insan olarak burada varız. İnsanoğlunun neden doğduğu sorusu ve yanıtı, toplumumuzu daha iyi bir yöne doğru ilerletmek için kontrol altına almak gibi sorunlar, başka bir boyuta ait. İnsanoğlunun neden bugünkü şeklini aldığı, neden farklı duyguların etkisinde kalabildiği, bunların kaynağının ne olduğu anlaşıldı diye, daha iyi bir yaşamın ortaya çıkması beklenemez. Var olan her şeyi var olarak kabul ederek kontrol etmekten başka çare yoktur.

“Fakat, yanlış anlamanızı istemem. Kaoru’nun buluşunun çok büyük bir anlamı var. Neden derseniz, bu sayede virüsün nasıl evrim geçirdiği ortaya çıkarılabildi.

“Bakın şimdi. Konumuzun başına dönelim. Bir başlangıç söz konusuydu. Loop dünyasındaki Sadako Yamamura adlı o farklı kadın, sonunda izleyenlerin bir hafta sonra ölümüne sebep olan bir video kaset yarattı. Ölümden kurtulmanın yolu video kasedi çoğaltarak henüz izlememiş birine izlettirmekten geçiyordu. O şekilde ilerlemesi durumunda video kaset fareler gibi üreyecekti. Ancak, o süreç içerisinde bir şaka sonucu videonun bir kısmı silindi ve video kaset mutasyona uğrayarak evrim geçirip, farklı medya türleri haline dönüştü. Tam anlamıyla volkan patlaması gibi bir durumdu. Aynen virüsler gibi patlama niteliğinde bir çoğalma yaşandı. Gerçekte de, video kasedi izleyen insanların vücutlarında bir tür virüs doğuyordu. Loop dünyasında ‘ring virüsü’ şeklinde adlandırılmış galiba ama yumurta bırakma gününde virüs ka-

pan kadınlar, cinsel ilişkiye girmedikleri halde hamile kalıyor, Sadako Yamamura'nın klonlarını doğuruyorlardı.

Anlıyor olmalısınız. İlk izlediğiniz öykü, tam olarak ring virüsü kapan Mai Takano'nun ilk Sadako Yamamura'yı doğurduğu andı."

Loop dedikleri sanal ortamda ne tür bir felaket ortaya çıkmış olursa olsun, kendisiyle ilgisi olmamasının rahatlığı vardı. Reiko, Amano'nun anlattıklarına kısmen inanıyor, onları kısmen de kuşkuyla dinliyordu. Az önce izlediği görüntülere dayanarak, bir hafta sonra ölüme yol açan video kasedin nasıl çoğaldığını zihninde canlandırmaya çalışıyordu. Daha sonra, video kaset yüzünden ortaya çıkan ring virüsünün kadınların rahmini zapt ederek, özgün bir yaşamın doğmasını sağlıyordu. Gerçekte öyle bir şey olsa, insanların paniğe kapılacağı, kontrollerini kaybedecekleri kesindi. O süreç içerisinde, bela belayı doğurup çoğalıp giderdi.

"Peki, sonunda ne oldu?"

Reiko sonucu öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

"Sanal ortam Loop çeşitliliğini kaybedip, Sadako Yamamura'nın tek geninde birleşerek, kanserleşip yok oldu. Canlılar dünyası çeşitliliğini kaybedecek olursa, yok oluştan başka bir son söz konusu olamaz. Yok oluşla birlikte, Loop projesi biraz da bütçe sorunları nedeniyle, geçici olarak donduruldu. Günümüzden yirmi yıl önce."

Kanserleşme ve yok oluş sözcükleri Reiko'nun içindeki merakı artırmıştı. Kanser hastalık adı olarak kullanılması, nihayet konunun gerçeklik kazandı-

ğını hissetmesini sağlamıştı.

“Sanki gerçekliğin bir kopyası gibi. Korkutuyor insanı.”

Reiko kollarını göğsünde kavuşturarak, omuz başlarını ovaladı.

“Aynen öyle. Gerçeklik ve sanal ortam birbirini yansıtır, etkileşim içine girer.”

“Birbirine etkisi mi var?”

“Öyle de diyebilirsiniz.”

“Söz gelişi, anne ve bebek ilişkisi gibi mi?”

“Evet. Güzel bir benzetme.”

Amano derinden etkilenmiş gibiydi.

Reiko, dinlediği anormal öyküyü bir şekilde içinde bulunduğu duruma öykünerek anlamaya çalışmaktan başka bir şey yapmamıştı. Reiko, Loop’un muhtemelen rahim gibi bir şey olduğunu düşünüyordu. Orası başka bir dünyaydı ve ana babası tarafından doğurulan yaşamın var olduğu mekândı. Ayrıca, annenin sağlık durumu bebeği etkilediği gibi, tam tersi de olasıydı. Hayır, yalnızca bünyenin fiziksel koşulları söz konusu değildi. Nicelik hesaplaması yapılamazdı, ruhsal değişimler bile bebek üzerinde etkili olabiliyordu. Sakin, mutlu bir halde olduğu sürece, bebek uslu uslu soluk almaya devam ediyor olsa gerek. Annenin sinirlenmesi ya da öfkelenmesi bebeğin kalp atışlarını hızlandırabilir. Bir tarafın hastalığının diğer tarafa ağır bir etki yapması da olasıdır.

Reiko kendince yorumlamaya çalıştıktan sonra tekrar sordu.

“Loop’un yok oluşu, gerçek dünyamıza etki mi etti?”

“Evet, öyle. Gözle görülemeyecek bir etki. Bunun

dışında nedenini anlayabildiğimiz bir etki de söz konusu. Galiba, Loop dünyasında ortaya çıkan ring virüsü bir şekilde dünyamıza geçip, kendine özgü bir evrim sonucunda YİK virüsüne dönüşmüş.”

Sanal ortamdaki virüsün, gerçek dünyaya nasıl etki edebileceği açıklamasını önce bir kenara bırakan Amano, ring virüsünün nasıl olup da gerçek dünyaya geçtiği sürecini açıklamaya koyuldu. Anlattıkları, Reiko’nun şaşkınlıktan ağzının açık kalması için yeterliydi.

“Loop dünyasında ring virüsü kapanlar arasında Ryuci Takayama adlı bir birey vardı. İşte o, sanal dünyadan gerçek dünyaya geçmeyi başarabilen tek birey.

Loop projesinin babası olan Dr. Chris Eriot, Loop dünyasında ölen Ryuci Takayama’yı gen bilgilerini yeniden bir araya getirmek suretiyle, dünyamızda yeniden yaratmayı denedi. Tüm mikro bilgileri analiz ederek, orijinalini olduğu gibi yeniden yaratmak imkânsızdı. O yüzden, Takayama’nın gen bilgilerini dölenmiş bir yumurtaya yüklemek yoluyla, bebek olarak yeniden doğmasını sağlamaktan başka yol yoktu. Fakat, talihsizlik eseri Ryuci Takayama ring virüsü taşıyıcısıydı. Şu an, DNA çözümlemesi ve yeniden birleştirilmesi sürecinde meydana gelen bir kaza sonucu virüsün dışarıya sızdığından kuşkuluyoruz. Ring virüsünün, YİK virüsüne dönüşmüş olması ihtimali yeterince güçlü. Çünkü, iki virüs karşılaştırıldığında DNA baz dizileri arasında müthiş bir benzerlik olduğu ortaya çıktı.”

Amano orada bir ara vererek, anlamlı bakışlarla Reiko’ya baktı. Bakışlarındaki değişikliği ayırımsayan

Reiko, kendisini duyacaklarına hazırladı.

“Ryuci Takamaya’nın dünyamızda yeniden doğuşu yirmi yıl önce gerçekleşti.”

Reiko, Amano’nun “yirmi yıl önce” ifadesini vurgulamasının ne anlamı olabileceğini düşündü. Bir an aklına Kaoru’nun da yirmi yaşında olduğu geldi.

“Eh, önce bunu bir izlemenizde fayda var.”

Amano, önceden hazırladığı üçüncü sahneyi başlatmaya hazırlandı.

“Şaşırmayın lütfen. Yok, özür dilerim. Ne şekilde açıklarsam açıklayayım, bu hamile halinizle şaşıracığınızı biliyorum. Nasıl anlatacağımı bilemiyorum sadece...” Amano kendisine verilen görevi kabul ettiğine pişman olmuş gibiydi. Yüzündeki ifadeyi toparlar toparlamaz devam etti. “Bakın şimdi. Bu adam, Loop dünyasındaki Ryuci Takayama.”

Amano klavyeyi kullanarak, Ryuci Takayama’yı ekranda büyüttü.

Üniversite laboratuvarında mantık araştırmalarına devam eden Takayama önce arkadan çekim olarak görüntüye girdi. Sonra görüntü açısı ön tarafa kaydırıldı. Masasının başındaki Takayama, yüzünü kaldırarak tavana baktı. Sonra, yüzü ekranda yakın çekim göründü.

“Kaoru...”

Görüntüyü izleyen Reiko, Takayama’nın diğer adını mırıldandı. Reiko’nun yüzünde, Amano’nun tahmin ettiği gibi bir şaşkınlık belirmemişti. Reiko yalnızca âşık olduğu insanın yüzünü ekranda görünce, her zamanki ağız alışkanlığıyla adını mırıldanmaktan başka bir şey yapmamıştı. Ryuci Takayama ve Kaoru Futa-

mi'nin aynı kişiler olduğu gerçeğini hemen algılayamamıştı.

2

*K*aoru'nun DNA'sının nereden kaynaklandığının hiçbir önemi yok...

Nereden çıkıyorsa çıksın, Reiko aldırış etmek niyetinde değildi. Zaten yaşam yoktan var olmuştu. Şu an karnındaki çocuk da, o çocuğun ortaya çıkmasını sağlayan yumurta ve döl üretilerek, döllenmeden önce hiçbir yerde var olmamıştı.

Reiko, kendisi için önemli olan tek şeyin eylem olduğu kanısındaydı. Oğlu Ryoci'nin kemoterapi öncesinde tahlillere gitmesinden yararlanıp, hastane odasını aşk oteli gibi kullanarak Kaoru'yla girdiği ilişki aşktan kaynaklanan saf bir eylemdi. Duyguların olmadığı, bedensel içgüdülerle girilmiş bir eylem değildi. Aşk gibi bir duygudan kaynaklanan eylemin sonucunda doğan bebek karnındaydı.

... *Yine de...*

Anlayamıyor değildi. Loop'taki yaşam DNA sahibi olduğu sürece, modern bilimlerin devreye sokulmasıyla yeniden yaratılabileceğini anlıyordu. Buna rağmen, aniden Kaoru'nun bedeninin suni olduğu sanrısına kapılmıştı.

Öğleden sonra güneşinin tüm canlılığıyla vurduğu hastane odasında, perdeleri bile kapatmadan, birkaç kez Kaoru'yla ilişkiye girmişlerdi. Aydınlık bir yerde, karşılıklı olarak birbirlerinin en kuytu yerlerini gör-

müşler, bedenlerinde öpüşler bırakmışlardı. Dilinde kalan buruk tadı Reiko hâlâ çok canlı anımsıyordu; karşısındaki bedenin salgıladığı yaşam tadını...

... *Onu seviyorum.*

Kaoru'nun doğuşuyla ilgili gizemi öğrendikten sonra bile, içindeki duygular değişmemişti.

Amano, Reiko'nun kafasının içinde Kaoru'ya olan aşkının ne olduğunu tarttığını elbette anlayamazdı. Bilim adamı alışkanlığıyla, yalnızca mekanizmanın nasıl işlediğini doğru şekilde anlayıp anlamadığını merak ediyordu.

“Kaoru'nun anne ve babasının bir ilişkiye girmesi neticesinde doğmadığını çok iyi anladım.”

O yüzden, Reiko'nun söylediği bu sözler Amano'yu rahatlatmıştı. Eğer anlamamış olsa, bir sürü gereksiz soruyu yanıtlamak zorunda kalacak, bu da zamanın boşa harcanmasına neden olacaktı.

“Anlayabildiniz demek.”

Reiko'nun öğrenmek istediği doğuşla ilgili “Neden?” değil, şu anki süreçti... Yani, Kaoru'nun nerede olduğunu öğrenmek istiyordu.

“Bu arada, Kaoru nerede şimdi?”

Amano hafifçe iç geçirerek başını iki yana salladı. Kol saatine bakarak kontrol ettikten sonra düşünüyormuş gibi yaparak, dahili hattan iki kahve getirmelerini söyledi. Reiko, Amano'nun hareketlerine bakarak kötü bir şeyler olacakmış gibi bir hisse kapıldı.

Nihayet, genç bir kadının getirdiği kahveyi ağzına götürürken, Amano gözlerini kısarak konuşmaya başladı.

“Arzu ederseniz kahve, buyurun lütfen.”

Sonra da, Kaoru'nun nerede olduğunu söylemek yerine, Neutarsis (Neutrin Tarama ve Saptama Sistemi) adlı bilimsel ekipmanın ne olduğunu anlatmaya başladı.

Bu, neutrin bombardımanı altında yapılan tarama sayesinde, bir canlının üç boyutlu yapısından proteinlerinin durumuna, hatta vücudundaki enerji dolaşımına varana kadar dijital olarak verileştirilmesini sağlayan sistemdi. Işın özü, neutrin bombardımanı altında beynin faaliyetleri, kalbin durumu, hatta bellek dahil olmak üzere, canlının sahip olduğu tüm bilgilerin veri haline getirilmesini olası kılan bir aygıttı.

Reiko, Amano'nun anlattıklarını gelişigüzel dinliyordu ama Neutarsis adı verilen aygıtın Kuzey Amerika kıtasında New-Mexico, Arizona, Utah ve Colorado eyaletleri arasında kalan Four Corners adlı bölgede yeraltında kurulu olduğunu duyunca şaşkınlıkla yüzünü kaldırdı. Kaoru'nun YİK virüsünü yok edebilecek bir yol bulabilmek için gittiği yerd.

“Kaoru orada değil mi?” diye sordu Reiko, yalvarır gibi bir ses tonuyla.

Bu soruya karşılık, sadece Amano'nun yüzünde sıkıntılı bir ifade oluştu. Evet ya da hayır anlamına gelmeyen, yalnızca bunaldığını hissettiren bir ifade. Reiko sessizce Amano'nun yüzüne baktı, söyleyeceklerini soğukkanlılıkla dinleyeceğini hissettirmeye çalıştı.

“Kaoru'nun hücrelerinin telomer alanı dizisi TTAGGG değildi. YİK virüsü uç telomerazı ortaya çıkartıyordu. DNA'sının uç kısmına TTAGGG eklen-se bile, dengesizlik yüzünden hemen çözüldüğü anlaşıldı. Daha basit olarak, YİK virüsüne karşı tam bağışıklığı olan bir insan.”

“Yani, YİK virüsü asla Kaoru’ya bulaşamaz.”

“Evet, öyle. Onun hücrelerinin bu virüs yüzünden kanserleşmesi söz konusu olamaz.”

“İşte bu güzel bir haber...”

Güzel bir bilgi olduğu halde, Reiko’nun içindeki çarpıntı sakinleşmiyordu. Aksine, Neutarsis’in varlığı, zihninde mavimtrak beyaz, korkutucu ışınlar saçmaya başlamıştı.

“Nasıl söylesem?.. Kısacası, tüm dünyanın arayıp da bulamadığı bir şeydi. YİK virüsünü yok edecek ipuçlarının, Kaoru’nun vücudunda saklı olduğu bulundu.”

Reiko, Kaoru’nun söylediklerini anımsadı. YİK virüsünün ortaya çıkışı ve tedavi yoluyla, kendisinin derinden bağlantılı olduğunu, Kaoru sezgileriyle anlamış olmalıydı. Kaoru doğduğu andan itibaren bir tür sorumluluğu yüklenmişti.

“Kaoru tedavi konusunda faydalı oluyor öyleyse.”

“Elbette. Faydalı olmak ifadesi yetersiz kalır. Onun yaşam formuyla ilgili tüm bilgiler analiz edilerek, çığır açıcı bir tedavi yöntemi bulundu bile. Hepsi Kaoru sayesinde.”

... Yaşam formuyla ilgili tüm bilgiler.

Bu ifade Reiko’nun aklına takılmıştı. Konuşmanın gidişatına bakılırsa, Kaoru Neutarsis’te incelenmiş olmalıydı. Aklına takılan, Amano’nun konuşmayı ilerletiş tarzıydı. Yaşam formuyla ilgili tüm bilgilerin alınması sürecinde, Kaoru’ya ne olduğu hakkında hiçbir şey söylememişti. Üstü kapalı ifadeler kullanmaktan başka bir şey yapmıyordu.

“Kaoru Neutarsis’te incelendi mi?”

“Evet.” Amano dürüstçe yanıtlamıştı.

“Neutarsis’te incelenen bir insana ne olur?”

“Çapı iki yüz metre bir küp içerisinde, yabancı maddelerden tamamen arındırılan Kaoru’nun bedeni saf su içerisine alındı. Sonra küp içerisine her yönden neutrin bombardımanı başlatılarak, bedeninden geçen ışınlar sayesinde, yaşam formuyla ilgili bilgiler elde edildi.”

Mekanizmanın nasıl işlediğinin artık bir önemi yoktu. Reiko sinirden hafifçe titremeye başlamıştı.

“Ben onu sormuyorum. Kaoru’ya ne oldu?”

“Tüm bilgileri elde edebilmek için, hücreleri parçalayacak ölçüde yoğun bir ışın bombardımanı gerekir. Bunun sonucunda da...”

Reiko histerik bir hareketle başını sallayıp, öne doğru yaklaştı.

“Kaoru’ya ne oldu?”

Reiko bağırmaya başlamıştı. Onun etkisiyle, Amano da sorumluluğun kendisinde olmadığını belirtmeye çalışırcasına sesini yükseltmişti.

“Bakın şimdi. Bu işlem sonucunda, vücudu sıvı içerisinde eriyerek yok olur.”

“Sıvı içerisinde eriyerek yok mu olur?”

Reiko şaşkınlık içerisinde aynı sözcükleri tekrarladı. Bir beden o hale gelmesi sürecini zihninde canlandırmaya çalıştıysa da, beceremedi. O durumda canın uçup gideceğini bildiği halde, Reiko dile getiremiyordu.

Konuşmaya çalıştıysa da, sözcükler boğazına dizildi kaldı. Dudakları açılıp kapanıyordu ama tek bir sözcük bile çıkmıyordu. Reiko’nun o haline acıyan Ama-

no net olarak ne olduğunu söyledi.

“Kaoru bizim dünyamızda öldü.”

Reiko ve Amano bir süre bakiştılar. Reiko’nun iri gözbebeklerinden gelen bakışlardan gözlerini kaçırarmayan Amano, Reiko’nun yaşadığı duygu fırtınasını doğrudan karşılamaktan başka bir şey yapamadı.

Bakışlarını ilk çeviren Reiko oldu. Gözlerinden yaşlar boşanmaya başladığı gibi, saçlarının kahve kupasının içine dalmasına aldırmadan masaya kapaklandı.

“Bu nasıl bir şey?..”

Başka ne diyebilirdi ki? İki yıl önce YİK virüsüne yakalanan kocasını yitirmiş, iki yıl önce aynı hastalıkla boğuşan oğlu intihar etmiş, sonra da bir ay önce karında taşıdığı bebeğin babası, nasıl nitelendireceğini bilmediği bir yolla, bu dünyadan ayrılmıştı. Üst üste gelen acılar yaşama isteğini iyice zayıflatmıştı.

... Artık dayanamıyorum.

Enstitüye gelmeden önce de, yaşama bağlılığı zayıftı ama Amano’dan Kaoru’nun öldüğünü öğrenince, yaşama karşı isteksizlik bir anda intihar isteğinin güçlenmesine neden olmuştu. İçindeki acıyı dindirmenin tek yolu, o acının kaynaklandığı bedeni ortadan kaldırmaktı.

Kaoru’nun bedeninden alınan bilgiler sayesinde, kendi hastalığı iyileştirilecek bile olsa, artık katlanabilecek gücü yoktu. Kanseri yense bile, sonraki yıllar boyunca içindeki acı asla dinmeyecekti. Öyle bir yaşamı aklına getirdikçe, güçsüzleştiğini hissediyordu. Reiko artık net olarak karar verebilecek durumdaydı.

... Bu yaşamı daha fazla sürdürmek istemiyorum.

Reiko oturduğu yerden kalkmak için hamle yaptı.

O hareketiyle masadaki kahve devrilip, dizine döküldü ama hiç aldırmadan arkasına döndüğü gibi kapıya yöneldi.

“Nereye gidiyorsunuz?”

Amano telaşla peşinden yetişerek, Reiko’nun bileğini kavradı.

“Yeter artık.”

“Hayır. Söyleyeceklerim henüz tam olarak bitmedi.”

“Ben yeterince anladım.”

“Hayır, hiçbir şey anlamış değilsiniz.”

Reiko, Amano’nun sözlerini duymazdan gelerek, elini kapının koluna uzattı. Ancak, Amano elini tutarak durdurmaya çalıştığında fazla güç verince, Reiko’nun canı yandı.

“Rahat bırakın beni!”

Güzel yüzüne hiç yakışmayan bir öfkeyle bağırdı. Fakat, Amano geri adım atamazdı. Kaoru’nun bir görevi olduğu gibi kendisinin de vardı. Dr. Eriot’a verdiği sözü, hayır, ondan önce Kaoru Futami’ye verdiği sözü yerine getirmesi gerekiyordu.

“Biraz sakın olur musunuz lütfen. Kaoru’ya söz verdim.”

Reiko durdu. Sonra da, sessizce Amano’nun konuşmasını bekledi. Kaoru’ya verilen sözün ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

“Söz...”

“Evet, sözleştik. Sizi görüştürmek benim görevim. İnsanlığı kurtarmak için yola çıkmadan önce, Dr. Eriot ve ben Kaoru’ya söz verdik. Onun yaptığı muhteşem işin bedelini ödeyebilmek için de, benden istediğini yapmakla sorumluyum. Evet, sistemi bir ana

ayarlayarak, Kaoru'yla görüşmeni sağlayacağım.”

“Görüşme... Görebilir miyim, onu?”

“Evet, elbette. O şu an Loop dünyasında hâlâ yaşıyor.”

Saçlarından kahve damlayan Reiko, henüz tam olarak geri dönmemişti. Yüzünde güçsüz bir ifade vardı.

“Lütfen bir kez daha oturunuz.”

Amano koltuğu işaret etti.

İnsan uğradığı şokun etkisiyle eyleme geçtiğinde, her şeyin tekrar eski haline dönmesi zaman alır. Reiko elini şakaklarında ve saçlarında gezdirerek sakinleşti, Amano'nun isteğine uyarak tekrar koltuğa oturdu.

Amano'nun az öncesinden beri sık sık saatini kontrol etmesi Reiko'nun dikkatini çekmişti.

“Zamanınız var mı?”

“Şey, eh işte, on dakika sonrası için sözleşmiştik.”

“Sözleştiniz mi?.. Kiminle?”

“Kaoru'yla.”

Reiko'nun akıllı karışmaya başlamıştı. Bir ay önce ölmüş olması gereken Kaoru'yla sözleşmiş bile olsa, artık hiçbir anlamı yoktu.

Amano, Reiko'nun yanlış anlamasını gidermek için sakin bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Önceden söylemem gerek. Kaoru tamamen kendi iradesiyle Neutarsis'e girdi.”

“Öleceğini biliyor muydu?”

“Evet. Neutarsis o andaki duygularına varana kadar her şeyi tamamen dijitalleştirir. Zorla o işleme tabi tutulursa başarılı olunamaz. Korku ve nefret yüklü olduğunda, gerçekliği reddeden duygular taşıdı-

ğında vücut kasılır, vücudun doğal bilgileri elde edilemez. O yüzden, bunu lütfen aklınızın bir köşesine yerleştirin. Kaoru kendisi isteyerek Neutarsis'e girdi. Daha doğru bilgiler alınabilsin diye, sükûnet içerisinde, sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi karşıladı ölümü. Bu, kendini feda ederek insanlığı kurtarmak gibi yüce bir eylemdi. Daha açık konuşayım. Kaoru'nun özellikle kurtarmak istediği insanların başında sen, karnındaki bebek ve ana babası vardı.”

Amano'nun sözleri ağır bir yük gibiydi. Kaoru'nun ölmek pahasına kendisini ve karnındaki bebeği kurtarmak istemiş olması, hayatın ağırlığının üstüne çökmesine neden olmuştu. Kendisi hakkındaki değer yargıları değişmişti.

Amano konuşmasını sürdürdü.

“Kaoru'nun ölümünün iki anlamı vardı. Birisi, az öncesinden beri birkaç kez ifade ettiğim gibi, onun yaşam formuyla ilgili tüm bilgiler kullanılarak, YİK virüsünün bizim dünyamızdan silinip gitmesi. Bir diğeri ise, Kaoru Futami'ye ait tüm bilgilerin dijitalleştirilerek, sanal ortam Loop'ta yeniden doğması.

“Loop dünyasının kanserleşmesi ve bizim dünyamızın kanserleşmesi, anne ve karnındaki bebek örneğinden de anlaşılacağı üzere, karşılıklı olarak etkileşim içerisinde. Her ikisinde de, canlılar dünyasına özgü çeşitlilik sağlanmadığı müddetçe gerçek bir çözüme ulaşılamaz. Kaoru'nun o çok değerli bilgilerini ardında bırakarak gerçek dünyamızda ölmesi sonrasında, elbette o bilgileri olabildiğince değerlendirmemiz gerek. Kaoru'nun Loop dünyasında yeniden doğmasını sağladık. Kısacası o, ‘Tanrı’ vazifesini üstlenerek,

ölümüyle birlikte Loop dünyasına yolculuğa çıktı. Onun oraya ulaşmasıyla birlikte, yirmi yıl süreyle dondurulan Loop projesi yeniden çalışmaya başladı. Loop dünyasının yok oluşunun bir adım öncesinden yeniden başladı.”

“Gerçek dünyada, Kaoru’nun yeniden canlandırılması mümkün mü?”

“Kaoru’yla tamamen aynı bir insanı yeniden canlandırabilmek olası değil. Geçen yüzyılda geliştirilen klon teknolojisi kullanıldığında, Kaoru’yla aynı DNA’yı taşıyan bir canlının doğması sağlanabilir. Açıklamaya gerek olduğunu sanmıyorum ama aynı genlere sahip bir canlı derken, Kaoru’dan tamamen farklı bir yaşam sürecektir, farklı bir canlı olur. Fakat, Loop dünyasında yeniden doğan Kaoru, bizim gibi bir bedene sahip olmasa bile, düşünce tarzı ve duygularına varana kadar, hatta aynı belleği taşıyan bir Kaoru.”

“Öyleyse beni de anımsıyor.”

“Elbette.”

Reiko nihayet, Kaoru’nun Loop dünyasında yaşamaya devam etmesinin anlamını çıkarsamıştı. Fakat, yine de, ölmüş olduğu gerçeği değişmiyordu. Sanal dünyadaki birine dokunamadığı gibi, iletişim de kuramazdı. Az önceki görüntüler gibi, film içerisinde oynayan birini izlemek gibi bir şeydi. Sevdiği insan hemen oracıkta olmasına rağmen, uzanıp ona dokunamamak çok daha acı verici değil miydi?

“Loop’taki bir canlı bizi görebilir mi?”

Reiko’nun sorusu yerindeydi. Loop dünyasını kendi taraflarından görebileceğini izlediği iki sahne sayesinde anlamıştı. Fakat, bunun tersinin olabilmesi baş-

ka bir durumdu. Amatör olduğu halde, yanıtın ne olacağını kestirebiliyordu.

“Bu olası değil. şu an bizler, onların dünyasını Tanrı katından izlermiş gibi bir durumdayız.”

Reiko’nun aklına gelen Tanrı ve insan ilişkisi değildi.

Birkaç gün önce, Reiko sürekli kontrole gittiği jinekoloğun muayenehanesinde, karnındaki bebeğin ne durumda olduğuna bakmıştı. Bluzunu yukarı çekerek karnını ortaya çıkartınca, jinekolog ultrason cihazıyla bebeğin görüntüsünü monitöre vererek, bebeğin gelişim durumunu açıklamıştı. Rahminin içi ultrason cihazı yardımıyla kolayca görülebiliyordu. Rahminin içini Loop dünyası olarak düşünmek, durumu anlamasını kolaylaştırıyordu. Anne, karnındaki bebeği görebiliyordu ama bebek asla annesinin tamamını algılamıyordu. Bu durumda, tek taraflı bir algılama söz konusu oluyordu.

Gerçek dünyadan Loop dünyası gözetlenebildiği halde, tersinin olamayacağını Reiko anlamakta güçlük çekmedi.

“Anlaşıldı. Beni Kaoru’yla görüştürün.”

Aslında, Kaoru’yu tek taraflı olarak görecekti ama Reiko mahsus o da aynı ortamda olacakmış gibi bir ifade kullanmıştı. Geçici bir anlığına da olsa, yan yana olduklarını düşünmek istiyordu. Tenlerinin temas ettikleri anı zihninde canlandırması yeterli olacaktı.

“Tamam. O zaman yerimizi değiştirelim. Kaoru’nun da size iletmek isteyeceği şeyler olacağı kanısındayım. Çünkü, ısrarla Dr. Eriot’a söz verdirmiş. Holografik bellek sayesinde üretilen görüntüler yoluyla değil de, bir an da olsa aynı zamanda aynı yerde

birlikte bulunmak yoluyla, senin hemen yanı başında olduğunu hissetmek istemiş olmalı.”

Panellerle ayrılan laboratuvara girdiklerinde, Amano bilgisayarın karşısına geçerek, zaman ve koordinatları girdi. Laboratuvara giren Reiko’ya belirlenen yere oturması söylenerek, üç boyutlu görüntü kaskı ve veri eldivenlerini kullanıp kullanmayacağı soruldu.

“Kullanmamın yararı ya da zararı var mı?”

“Eh, kask, üç boyutlu ve gerçeğe yakın görüntüler şeklinde izlemenizi sağlar. Veri eldivenleri sayesinde de Kaoru’nun vücuduna dokunabilirsiniz.”

Tereddüt etmedi. Reiko başlığı ve eldivenleri takmak istediğini söyledi.

Hazırlıklarını tamamlayarak zamanın gelişini bekledi. İki dakika... Reiko soluklarını düzenleyip, kahveyle ıslanan saçlarını mendiliyle silerek arkaya attı. Karşı tarafın kendisini göremediğini bilse de, kadın içgüdüleri baskın çıkmıştı.

Kaoru’nun yüzünü iki ay aradan sonra ilk kez görecekti. Bu dünyada ölmüş bir insan, cennete televizyon kamerası konulmuş gibi mi görülecekti acaba? Reiko’nun içindeki heyecan her geçen saniye biraz daha artıyordu. Sakin ve rahat bir yüzle karşılaşmak istiyordu. Böylelikle, içi biraz olsun rahat edebilecekti.

3

Loop zamanıyla 27 haziran 1994 öğleden sonra, saat tam iki olmak üzereydi. Koordinat rakamları aynen söylendiği gibi ayarlanmıştı. Biraz sonra, Reiko

kendi duyularıyla Loop dünyasındaki ortamı tecrübe edecekti.

Sistem çalıştırılınca, Reiko aniden başka bir boyuta çekiliyormuş gibi hissetti kendini. Çevresi bulanık beyaz bir hal aldı, binlerce çiğ damlasıyla kaplanmış gibi oldu. Vücudu o damlaların arasından geçiyordu. Sanki bulutların arasında gibiydi, vücudunu çok hafiflemiş gibi hissediyordu. Korkmuyordu. Aksine, bedeninin özgürleştiğini hissediyordu.

Görüş alanını kaplayan beyazlığın bulut olduğunu anlaması pek fazla zamanını almadı. Bulutların arasından geçip karşı tarafa geçince, denize uzanan bir burnun kıyılarını görmeye başladı. Alçaldıkça burnun manzarasını daha yakından görebilmeye başladı. Dik bir yamacın doğrudan denize ulaştığı kıyıda, çok dar bir kumsal şeridi vardı ve ağaçlar da seyrekli.

Tepenin üzerinden kıvrıla kıvrıla geçen stabilize yol kurşuni ışıltılar saçıyordu. Loop dünyasının güneşi tam arkasından geliyor olmalıydı, Reiko güneş ışıklarını doğrudan göremiyordu. Yoldan yansıyan ışıklar ve dalgaların pırıltıları sayesinde, Reiko dolaylı olarak da olsa güneşin varlığını anlayabiliyordu.

Stabilize yoldan ayrılarak denize uzanan patikanın ortalarında bir insan karaltısı seçti. Reiko o karaltının nereye doğru ilerlediğini anlayamadı. Çam koruluğu haline gelen yamaçta bir sağa, bir sola gidiyordu; herhalde manzarası güzel bir yer arıyor olmalıydı. Belki de, bulutların arasından süzülen güneş ışıklarını doğrudan alabileceği bir yer arıyordu.

Karaltı nihayet açık, çimenlerle kaplı bir alanda çömelip oturdu. Reiko'nun "göz"ünün bulunduğu yere

doğru dikkatle bakmaya başladı.

Uzaklardan dalgaların sesi duyuluyordu... Ve çevresinden esip geçen rüzgârın uğultusu... Bu sesler dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Yüksekliğin azalarak yeryüzünün gitgide yakınlaşmasıyla, tuhaf bir mesafe algılamasına kapıldı. İnişe geçmiş bir uçak örneği verilebilirdi belki ama yere yaklaşma hızı aşırı yavaştı. Reiko'nun tecrübesi yoktu ama herhalde paraşütle inmekle aynı olmalıydı.

Yamaçta kollarını dizlerine sararak oturan insan, gerçek dünyada Kaoru Futami, Loop dünyasında ise Ryuci Takayama olarak adlandırılıyor olmalıydı. Loop dünyasında zamanın akışı gerçek dünyadan altı kat daha hızlı olduğundan, Reiko'nun yaşadığı bir aylık süre, Loop'ta altı ayın geçmiş olması anlamına geliyordu. Fakat, o an önemli olan, Kaoru'nun da karşısında bir yerlerde Reiko'nun onu izlediğini biliyor olmasıydı.

Birkaç metre kadar yukarıdan bakarak alnı ve burun hatları, güçlü bir insan olduğunu belli eden dudak yapısı belirginleşince Kaoru da gökyüzünde Reiko'nun yüzünü ararmış gibi neşeye gülümsedi. Evet, gerçekten Reiko'nun onu izlediğini biliyordu.

Reiko bir süre aynı yerde kalarak, kendini zihninde canlanan Kaoru'yla yaşadığı anların akışına bıraktı. Ortak yaşadıkları yer ve zaman kısıtlıydı. Aralarında geçen sevgi sözcüklerinin mekânı neredeyse tamamen hastane olmuştu. Orada oğlunun intihar ettiğini düşününce, acı ve tatlı anılar üst üste yığılıveriyordu.

Yine de, Reiko birbirine karışan anıları arasından yalnızca Kaoru'ya ait olanları çekip çıkartmaya çalışa-

rak, gerçekten tam karşısında duran yüzüne bakıp, o anıları güçlendirmeye çalıştı. Kaoru tam karşısında durduğu halde, Reiko gözlerini kapatmıştı.

Bir zamanlar Kaoru'yla birlikte geçirdiği anlar, film şeridi gibi gözlerinin önünden akıp gidiyordu. Hastane koridorunda yürürken, ansızın kendisiyle karşılaşınca yüzündeki hüzünlü ifade değişivermiş, sevincini saklamayan Kaoru'yu özlemişti. Kollarının arasında kolayca kaldırıp yatağa taşıdığı anda, çekine çekine dokunduğu teninin sıcaklığını tüm canlılığıyla anımsıyordu. Hastanenin en üst katında, büyük şehire tepeden bakarak, eğer hastalığı alt etmeyi başarırlarsa ilk olarak ne yapmak istediklerini konuşmuşlardı.

... O anıları bir kez daha anımsamak mı istiyorum acaba? Aynı şeyleri yeniden yaşamak ister miyim acaba?

Hayır, öyle değildi. Reiko, Kaoru'yla birlikte daha ileriye gitmek istiyordu. Fakat, o ölmüştü. Gerçekte yoktu. Birlikte yürüyebileceği bir eş değildi.

Ancak, gözlerini açtığı anda, Kaoru'ya iyice yaklaşmıştı. Dudakları oynuyordu. Bir şeyler söylediği açıktı ama belki de cihaz tam olarak çalışmadığı için ne söylediği duyulmuyordu. Yanında bekleyen Amano'ya durumu iletince, hazırlıklarda gözden kaçırdıklarını söyleyerek, otomatik çeviri fonksiyonunu ayarlamaya giriştiler.

Kaoru hemen karşısında yüzünü kaldırarak, güçlü iradesi rahatlıkla anlaşılan bir ifadeyle sözcükleri tek tek heceleyerek kısa bir cümle kurdu. Önce parazite benzer bir ses geliyordu ama ayarlar düzeltilince Reiko ne söylediğini duyabilmeye başladı. Otomatik çeviri cihazından geçirilince, Kaoru'nun kendi sesinden

çok az farklıydı ama söylediklerinin anlamı açıktı.

“Ba-na gü-ve-nin.”

Kaoru öyle söyleyerek, başını güçlüce aşağı yukarı salladı.

... *Güvenmek.*

Neye güvenmek gerekiyordu acaba? Kendini feda ederek korumaya çalıştığı dünyanın geleceğini belirleyebileceğini mi sanıyordu acaba? Bu güveninin nereden kaynaklandığını anlayamıyordu. Ancak, Reiko o enstitüye girdikten sonra baş döndürücü bir hızla değişen yaşam algılaması sayesinde, bir son karara varmak üzereydi.

Kendini feda ederek kurtarmaya çalıştığı Reiko ve karnındaki çocuğunun önünde, Kaoru “Bana güvenin” diye, dünyanın kötü bir yer olmadığını söylemeye çalıştığı sürece, kuşku duyması için hiçbir neden yoktu.

... *Yaşamalıyım.*

Bu düşünce neredeyse iliklerine kadar işlemişti. Tüm nedenleri aşacak şekilde, Reiko yaşama bağlılığını yeniden kazanmıştı.

Amerika çölüne doğru yola çıkmadan önce, üstü örtülü olsa da intihar edebileceği sinyallerini veren Reiko’ya, Kaoru zorla söz verdirmişti.

... *İki ay sonra görüşelim. O ana kadar ne olursa olsun hayatta kalmanı istiyorum.*

Bu bir anlamda, iki ay sonra çözüm yolu bularak geleceğine işaret eden bir sözdü. Kaoru gerçekten de, söz verdiği gibi, bir yanıt bularak karşısına çıkmıştı işte.

Reiko veri eldivenlerini taktığı ellerini uzatarak

Kaoru'nun bedenine dokunmaya çalıştı. Omuzlarına ulaştığında, göğüslerinin kaslarla kaplı şişkinliğini hissedebildi. Hiçbir şey eski halinden farklı değildi.

Kaoru dik tuttuğu dizlerini yan yatırarak bağdaş kurdu, ellerini öne uzattı. Reiko, Kaoru'nun ellerini tutmaya çalıştı ama Kaoru onun bu hareketini yanıtsız bıraktı. Kaoru Reiko'yu göremediğine göre çok doğaldı. Fakat, bunu çok iyi bildiği halde, Reiko teslim olmaya yanaşmadı.

Ona ulaşmasını istediği duyguları Kaoru'yu etkileye kadar Reiko var gücüyle aynı hareketlerine devam etti. Ellerini Kaoru'nun kollarında gezdirerek, parmaklarını parmaklarına dolamaya çalıştı. Kaoru her seferinde gökyüzüne doğru el sallıyor, saçlarını karıştırıyor, Reiko'nun hislerine çok aykırı hareketler yapıyordu ama nihayet aklına bir şey gelmiş gibi durup düşünerek, güçsüzce iki yana sarkıttığı ellerini öne doğru uzattı. Kendi iradesine bağlı olmadan, karşısındakinin iradesine uymaya çalışan bir hareketti.

Reiko, Kaoru'nun ellerinin üstüne kendi ellerini koymuş halde, bir süre kalakaldı. Kaoru'nun ne düşündüğünü anlamaya çalıştığı gibi, ani bir hareketle onunla olan bağını kopartmaktan da endişe ediyordu. Ellerini dikkatle hareket ettirince, Kaoru da aynı şekilde karşılık verdi. Orada olduğunu hissetmiş olmalıydı. Kaoru da, göremese bile, Reiko'nun ellerinin kendi avuçlarında olduğunu sezgileriyle anlamış olmalıydı.

Reiko, Kaoru'nun ellerini çekine çekine kendi göğsüne denk getirip, sonra usulca aşağıya kaydırıldı. Birbirine kavuşan elleri, bir anlamda gerçek dünya ile

Loop'un buluştuğu noktaydı. Reiko, Kaoru'nun ellerini daha da aşağıya kaydırıldı. Tam karnının üstüne... Göbeğinin üstüne getirerek "Bak işte. Dinle" dedi, minik kalp atışlarını hissetmesini sağlamaya çalıştı.

Kaoru başını aşağı yukarı sallayarak, aynı sözleri tekrarladı.

"Bana güvenin."

Belki de sesi bebeğe kadar ulaşmıştı. Reiko'nun karnının içerisinde, bebek o ana kadar hiç yapmadığı şekilde hızlıca hareket ediverdi.

4

*H*astanenin kapısından girdiğinden beri, Reiko karmaşık duyguların esiri haline gelmişti. Oğlu Ryoci'nin pencereden atlayarak intihar ettiği hastane olduğundan çok daha acı verici olacağını düşünmüştü ama nedense zihninde canlanan ilk manzara Kaoru'yla karşılaştığı an oldu.

Reiko üçüncü kata çıkarak büyük lobiden geçip B kanadına doğrudan bağlanan asansöre binmek istiyordu. Üçüncü katta orta bahçeye bakan terasta kafeterya vardı.

Kaoru'nun farkına ilk olarak orada varmıştı. Gözlerini ayırmadan ona bakan Kaoru'nun farkına vardığında, erkeklerin kendisine bakmasına alışık olan Reiko, her zamanki gibi sert bir bakış fırlatmıştı ama buna rağmen Kaoru bakışlarını çevirmediği gibi, bakışlarını nazikleştirmiş, görmezden gelmesi olanaksızlaşmıştı. Ondandır birkaç gün sonra Kaoru'yla doğrudan

konuşma fırsatı bulmuş, nasıl bir insan olduğunu anlamış, konuşmalarının her anında mantıklı bir yan bulunca, kadın olarak çekim gücüne kapılmaya başlamıştı. Oğluna özel öğretmenlik yapmasını istemesi de, Kaoru'yla karşılaşabilme şansını biraz olsun artırmabilmeyi düşündüğü içindi.

Fakat, Kaoru'yla birbirlerini sevmeye başlamaları, oğlu Ryoci'nin intiharı seçmesi sonucunu doğurmuştu. Eziyetli tahliller için götürüldüğü süreyi kullanan annesi ve Kaoru hastane odasına kapanarak kendi zevklerinden başka bir şey düşünmediğine göre, hayal kırıklığına uğraması çok doğaldı. İkisine rahatsızlık veren bir engeli ortadan kaldırmanın daha iyi olacağı düşüncesiyle, yaşama isteğini kaybetmişti.

“Ben aradan çıkıyorum. Artık keyfinize bakarsınız.”

İntihar mektubu yerine bıraktığı nottaki cümle, zihninden çıkmak bilmiyordu.

İntiharının hemen sonrasında, nasıl olsa YİK virüsü yüzünden öleceğini düşünerek kendini rahatlatmaya çalışmıştı ama Kaoru'nun bedeninden elde edilen bilgilerle kanserin yok edilmesi için gereken ipuçlarına ulaşıldıktan sonra, Ryoci'nin ölümü daha da fazla acı vermeye başlamıştı. Biraz daha dayanıp yaşamaya devam etmiş olsa, Kaoru'nun fedakârlığı sayesinde geliştirilen tekniğin kullanılmasıyla, hastalığının tedavi edilmesi olasılığı bir hayli yükselmiş olacaktı.

Asansör yedinci katta durunca, Reiko hole çıkarak çevresinde göz gezdirdi. Bir an yön algılamasını yitirdi; mekânın hatları düzgünlüğünü kaybetmiş gibi göründü. Koridorun ortalarında bir yerde acil çıkış kapısı vardı ve o kapı açılınca, karanlık acil çıkış merdi-

venleri aşağı ve yukarı uzayıp gidiyordu. Reiko'nun beyin hücreleri daha fazlasını anımsamayı reddediyordu. Acil çıkış merdivenlerinin orta kısmına denk gelen bir yerde, felaket anından hem içeriden hem de dışarıdan açılabilen üçgen pencere vardı. Üç ay önce bir akşamüstü o pencereden atlayan Ryoci, ardında yalnızca betonda kalan bir kırmızı leke bırakmıştı.

Kaoru'yla karşılaşp, Ryoci'den kopuşu... Her ikisi de aynı yerde meydana geldiği için, hastanenin neresine bakarsa baksın düşünceleri karman çorman oluveriyordu.

Reiko aklından geçenleri bir düzene oturtamadığı halde, elindeki nota bakarak, yazdığı oda numarasını kontrol edip, kapısını çaldı.

“Buyrun, girin.”

Sanki geleceğini önceden bekliyormuş gibi, hızla gelen bir yanıttı. Ardından, içeriden birbirine sürtünen kumaş sesi geldi.

Kapıyı açınca, pijamasının önü iki yana açılmış haldeki Hideyuki Futami, hiç de doğal olmayan bir halde duvara yaslanmıştı. Vücudundan çıkan salgılar yüzünden, odaya ekşimik bir koku sinmişti. Reiko, bir iki adım içeri ilerleyerek, arkasında kalan kapıyı kapattı. Kokunun kaynağının Kaoru'nun babası olduğunu düşününce, rahatlıkla aldırmadan edebiliyordu.

“Adım Reiko Sugiura. Memnun oldum.”

Reiko kendini tanıtınca, Hideyuki duvardan ayrılarak “Ne iyi ettin gelmekle. Buyur, otur” diyerek, tüm yüzünü kaplayan gülümsemesiyle, oturması için tabureyi işaret etti.

Hideyuki, Reiko'nun kendisini ziyarete geleceğini önceden biliyordu. Oğlu Kaoru ile Reiko'nun sevgili olduklarını ve o an hamile olduğunu da, Kaoru yola çıkmadan önce ona anlatmıştı.

Reiko, Hideyuki'nin yüzünde beliren sevinç ifadesinin kendisinden ve karnındaki bebekten kaynaklandığını çok iyi anlayabiliyordu. Yapmacıklıktan eser taşımayan o dürüst ifade, onunla ilk kez karşılaşan Reiko'nun içindeki çekinceleri bir anda silivermişti.

Gösterilen tabureye oturan Reiko, Hideyuki'nin dış görünümünü öylesine incelemeye başladı. Son aşamasına gelen kanserin nasıl kontrol altına alındığını dış görünüşüne bakarak kestirmeye çalıştığı gibi, içinde Kaoru'yu yetiştiren o değerli insana karşı bir minnet duygusu kabarmıştı.

Sanal ortama ait genlerin döllenmiş yumurtanın çekirdeğine yerleştirilmesi sonrasında, bir kadının rahmi ödünç alınarak doğan Kaoru, Futami çiftinin oğlu olarak büyümüştü. Her ne kadar aynı DNA'yı taşımasa bile, Hideyuki Kaoru'yu gerçek oğlu gibi büyüt-müştü. Şimdi de, Reiko'nun karnındaki bebek, kesinlikle Kaoru'yla aynı DNA'yı taşıyordu.

Kökeni suni yaşam olduğuna göre, karnındaki bebeğin bir yabancı olduğunu hissetmesi çok daha doğal olurdu. Fakat, Reiko gerçekleri hiçbir tepki duymaksızın kabullenebilmişti. Hideyuki'den Kaoru'ya, ondan da karnındaki bebeğe aktarılan irade gücünü iliklerinde bile hissediyordu. Bir ay önce, bilgisayar ekranında Kaoru'yla buluşması sonrasında, bundan iyice emin olmuştu.

Kaoru'nun mesajını alan Reiko yaşama arzusunu

yeniden kazanabilmişti. Kaoru'nun kendini feda etmesi sayesinde elde edilen bilgilerin kullanılmasıyla mucizevi bir iyileşme gösteren Hideyuki'yle doğrudan görüşünce, içindeki o arzu iyice güçlenmişti. Reiko, merak ve minnet dolu bakışlarla Hideyuki'ye bakarak sağlık durumunu sordu.

“Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

Daha öncesinde nasıl göründüğünü elbette bilmiyordu. Kanserin ciğerlerine yoğun bir şekilde metastas yaptığını ve artık ameliyatın olanaksız olduğunu, geriye ölümü beklemekten başka bir şeyin kalmadığını Kaoru anlatmıştı. Ancak, dış görünüşüne bakılacak olursa, yaşam ve ölüm sınırından uzaklaşarak, yaşam alanına daha fazla çekilmiş gibiydi.

“Nedendir bilmem, son zamanlarda kendimi çok hafif hissediyorum. Eh, iç organlarımdan çoğu alındı gerçi. Normal olsa gerek” diyen Hideyuki, güldü.

Bir süre karşılıklı olarak son zamanlarda neler yaptıklarını anlattılar. Reiko, Kaoru'nun Loop'ta yeniden doğarak, o yüreklendirici mesajını gönderirkenki halini ayrıntılarıyla anlatarak Hideyuki'yi neşelendirdi. Hideyuki bilim adamı olduğundan, Kaoru'nun hücrelerinden alınan telomer alanı DNA dizisinin YİK virüsü hastalarının hücrelerine yerleştirilmesi sonucu, çıkarılan bir tedavi yönteminin geliştirildiğini kendini örnek vererek anlatıp, virüs taşıyıcısı olan Reiko'yu rahatlatmaya çalıştı. Reiko, Hideyuki'nin söyledikleri sayesinde biraz daha rahatlamıştı. Artık YİK virüsünden korkmasına gerek kalmadığını biliyordu.

Nihayet, Hideyuki'nin ilgisi Reiko'nun hamileliğine yöneldi.

“Nasıl? Her şey yolunda mı?”

Herhangi bir sorunla karşılaşmaksızın, bebeğin düzenli bir şekilde geliştiğini söyleyen Reiko, gülerek hafifçe karnına dokundu. Tahmini doğum tarihinin hangi gün olduğunu soran Hideyuki’ye, artık üç ay süre kalan o günü söyleyerek, bebeğin cinsiyeti sorusunu “Bilmem” diye ikircikli bir şekilde yanıtladı.

Aslında bebeğin cinsiyetini biliyordu. Önceki ay jinekoloji polikliniğinde ultrason kontrolüne girdiğinde, monitörde görünen bebeğin bacaklarının arasında şirin bir çıkıntı olduğunu fark etmişti.

... *Aa, erkekmiş.*

Yatakta uzanmış görüntüye bakarken, Reiko gayri ihtiyari mırıldanmıştı. Doktor hiç sesini çıkarmamıştı ama hemen yanındaki hemşirenin yüzünde oluşan ifadeye bakarak, tahmininin doğru olduğunu anlamıştı.

Bebeğin erkek olduğunu, Hideyuki’ye mahsus söylememişti. Kaoru’nun yerine doğacağını söyleyebilirdi ve o yüzden de, bir yanıt vermemek en doğru tutum olacaktı.

Zaman ilerleyip, Reiko ayrılmak için hareketlenince, Hideyuki yatağından kalkarak kapıya kadar geçirmek istedi.

“Dinlenmenize bakın lütfen.”

“Fark etmez. Esas, sen bebeğin doğumunu nerede yapacaksın, onu söyle.”

Tek eliyle duvara tutunarak güçlkle ilerleyen Hideyuki’nin diğer elinden tutarak destek olan Reiko, yakın bir yerde olan jinekoloji polikliniğinin adını verdi.

Bunun üzerine, Hideyuki olduğu yerde kaldı.

“Burada değil yani.”

Sesinde, neden o hastanede doğum yapmadığına yönelik bir serzeniş yüklüydü. Hideyuki'nin sınıf arkadaşları ve kendinden alt devrelerden birçok insanın çalıştığı, Kaoru'nun da öğrencilik yaptığı, bağlarının güçlü olduğu bir üniversite hastanesiydi. Şehirdeki küçük bir poliklinikte doğum yapmaktansa, doğabilecek her türlü güçlüğün kolaylıkla aşılabacağı kesindi.

Elbette, Reiko'nun aklına da o hastanede doğum yapmak gelmemiş değildi. Ancak, Ryoci'nin intihar ettiği hastane olması, kararında etkili olmuştu.

“Çok düşündüm gerçi...”

Hideyuki, Reiko'nun oğlunun o hastanede intihar ettiğini bilmiyor olmalıydı. Talihsiz anılarını anlatmasına gerek kalmaması için, Reiko gerçek nedeni söylememişti.

“Burada doğum yapman daha iyi olur.”

Hideyuki'nin yalvarır gibi bir hali vardı. Bu, bir an önce torununu kucağına alma isteğinin de dışavurumuydu. Burnunun ucuna kadar gelen ölümden kurtulmuş bile olsa, Hideyuki'nin hastaneden taburcu olabilmesi için daha çok zaman geçmesi gerekiyordu. Doğumu aynı hastanede yapacak olursa, hemencecik torununun yüzünü görebileceğini düşünüyor olmalıydı.

Onun bu hislerini anladığı ölçüde, Reiko kararından vazgeçer gibi oldu. Ancak otuz dakika konuşmuş oldukları halde, Hideyuki'nin karakteri hakkında yeterince fikir edinebilmişti. Kaoru'nun babası olmasa bile, Hideyuki'ye Reiko'nun içi ısınmıştı.

“Bunu düşüneceğim.”

Reiko'nun bu sözleri üzerine, Hideyuki tokalaşmak için iki elini birden uzattı. Reiko'nun dokunduğu

eller, Kaoru'nun ellerini andırıyordu.

“Yine gel. Beklerim.”

Reiko bir an dejavu geçirdiğini sandı. Ziyaret selamlaşmalarından, coşkulu tokalaşmaya varana kadar, Kaoru'yla tıpatıp aynıydı. Yalnızca, ziyaret eden ve edilen yer değiştirmişti.

Odanın kapısını kapatırken, Reiko tüm içtenliğiyle doğum için o hastaneye gelmeyi düşünüyordu.

5

Tahmini doğum gününe yalnızca bir ay kala, Reiko yeniden melankolik bir ruh haline kapıldı. Geceleri, evde tek başına kalınca yalnızlık ve huzursuzluğunu bastıramıyor, o halde çıldırıp gitmekten korkuyordu. Artık kışın bittiği, ilkbaharın kendini hissettirmeye başladığı mart ayı gelmişti... Kaoru'nun yola çıkışının üzerinden altı ay geçmek üzereydi.

Tek başına yaşamak için aşırı büyük bir evdi. 12 metrekare salona ek olarak üç yatak odası vardı. Kocası ve oğluyla birlikte yaşarlarken bile fazla gelen genişlik, tek başına kalınca üzerine bir yük gibi çöküvermişti. Geniş yerler sahteliği aklına getiriyordu ve buna da katlanamıyordu. Sevdiği insanları birbiri ardına yitirerek tek başına kalmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse tek başına değildi ama savaşıması gereken düşmanı bir zamanlar YİK virüsü iken, artık bu dayanılmaz yalnızlık haline gelmişti.

Salon lüks eşyalarla doluydu. Eşyaların tamamı işadami olan kocasının mali gücü sayesinde elde ettiği

şeylerdi. Fakat artık hiçbir değerleri yoktu.

Reiko koltuğa iyice gömülerek, elini başına destek yapmış halde öğürdü. Neredeyse vücudunun titremesine neden olan melankoliyi nasıl alt edeceğini bilemiyordu. Çorak bozkırı andıran yaşamından kesitler gözlerinin önüne geliveriyor, kendi kendine her ne kadar “Yaşamalıyım” derse desin, hemen teslim olacak gibi oluveriyordu.

... Konuşabileceğim birileri olmalı.

Bunu gerçekten istiyordu. Kaoru'nun babası Hideyuki'den rica edecek olsa, o dileğini rahatlıkla yerine getirebilirdi. İkisi de aynı ortak yarayı taşıyorlardı ve o nokta açısından da iyi bir sohbet arkadaşı olabilirdi. Doğum yapacağı yer için o hastaneyi ayarlayarak, gerekli işlemleri yapmıştı. Fakat, küçük bir şeyde hemen üzerine çullanıveren yalnızlık için Hideyuki'nin varlığı yeterli değildi. Evin içerisinde hüküm süren düşmanı alt edebilmesi için bir çare yoktu.

Reiko gözlerini kapatarak, evin genişliği düşüncesi- ni aklından silmeye çalıştı. Bu sefer, zihninde tüm yaşamı yoğunlaştırılmış bir film şeridi gibi geçmeye başladı. Küçüklüğü; ilkokul, ortaokul, lise ve üniversite yılları; her birinde yaşadığı önemli olaylar, tarafsız bir açıdan çekilmiş film görüntüleri gibi canlanıyordu.

Kendisinin yaşadığı tarihin, öyle tarafsız görüntüler halinde canlanmasının nedeni açıktı. Henüz birkaç gün önce yüklüğü düzeltirken, Reiko tesadüfen dijital görüntülerin kayıtlı olduğu bir floppy disk bulmuştu. On iki yıl önce evlenirken, düğün töreninde konuklara göstermek için hazırlanmıştı. Reiko'nun verdiği dijital görüntüleri, arkadaşları kendi başlarına montajla-

yarak yaşamından önemli kesitleri eğlenceli bir film haline getirmişlerdi. Uzun bir aradan sonra izleyince Reiko'nun kendisi bile sesli sesli gülmüştü.

Düğün salonundaki devasa ekrandan verilen görüntüler, Reiko'nun bebeklik halinden başlayıp, 22 yaşında evlenene kadar olan yaşamından alınmıştı. Gelecekte kocası olacak sevgilisiyle birlikte verdiği baş başa pozla sona eriyordu. Tüm yaşamı bile olsa, doğuşundan 22 yaşına kadar olan zaman basit bir akış içerisinde filme sığdırılmıştı.

O son sahnede, Reiko görüntüyü dondurdu. Video kamerasıyla çekilmiş bir görüntü değildi, fotoğraf makinesiyle çekilmişti. Denizi arkalarına alan Reiko ve gelecekteki kocası yan yana kare içerisinde yer alıyorlardı. Reiko hafif yan durmuş, karnı kocasına doğru çıkıntı yapmıştı. Neden öyle çarpık bir poz vermişti acaba?..

Fotoğrafi çektikleri sırada aralarında geçen konuşmayı bile, Reiko net olarak anımsıyordu. Henüz evlenmemişlerdi ama karnında kocasından olan bebeği taşıyordu. Reiko o bebeğin istenerek yapıldığını, kutsanarak doğacağını bir fotoğrafla kanıtlamak için, karnını mahsus ileri çıkarmış, elini de karnının üstüne koymuştu. Hamile olduğunu düğün törenine gelenlerden gizlemeye de kalkmamıştı. Düğün töreninin konuşmacısı, görüntüleri dondurarak, Reiko'nun o sırada damadın çocuğunu karnında taşıdığını söyleyince, salonda bir alkış kopmuştu.

Gözlerini kapatınca alkış sesleri geliyordu. O sıralarda her şey mükemmeldi. Anne ve babası da hayat-taydılar, kocası yanı başındaydı ve karnında ondan

olacak çocuğu taşıyordu. Elbette Ryoci idi.

Geçmişteki anıların üzerine çullandığı anlarda elinden hiçbir şey gelmiyordu. Geçmiş anımsamak, içindeki melankoliyi hafifletmek bir yana onu iyice azdırıyordu. Sorun tek başına olmasıydı. Tek başına kaldığı sürece, zihni geçmişteki görüntülerin hükmü altına giriveriyordu.

“Evet.”

Reiko koltuktan kalkıp, görüntü cihazlarını koyduğu odaya geçti. Odada bilgisayara bağlı devasa bir monitör vardı. Amano’nun girişimi sayesinde, Loop’a evinden bağlanarak o dünyada olanları rahatlıkla izleyebilecekti.

Bağlanabilse de, Loop’ta yaşayanlarla elbette iletişim kurabiliyor değildi. Tek taraflı olarak görüntü halinde izlemek, içindeki duyguların yeniden kabarmasına neden olabilirdi ama Reiko Amano’nun nezaketini boşa çıkartmamak için, onun öğrettiği şekilde Loop’a bağlanmaya karar verdi.

Amano önceden Ryuci Takayama’ya odaklanacak şekilde ayarlamış olmalı ki, ekran açılır açılmaz Kaoru’nun yüzüyle karşılaşınca, Reiko özlemle adını andı.

Sahnenin öncesi ve sonrası hakkında bilgi sahibi olmadığından, neresi olduğunu anlayamadı. Loop’ta Ryuci Takayama olarak yeniden doğan Kaoru, koltukta uzanmış uyuyordu. Laboratuvarın bir köşesine yerleştirilen bir koltuk gibi de gelmişti ama görüş açısını biraz geriye kaydırınca, orasının bir hastanenin bekleme odası olduğu anlaşıyordu.

Loop zamanıyla 1994 yılıydı. Loop projesi yeniden çalışmaya başladıktan sonra üç yıl geçmişti. Kendini

feda ederek gerçek dünyadaki YİK virüsünün yok edilmesine büyük bir katkı sağlayan Kaoru, bu kez Loop'taki kanserleşmeyi düzeltmek için 34 yaşındaki Ryuci Takayama adıyla yeniden doğmuştu; o an 37 yaşında olmalıydı.

Reiko'nun âşık olduğu 20 yaşındaki Kaoru, altı ay içerisinde, kendisinden üç yaş büyük olgun bir erkek haline gelmişti. Yaşının getirdiği olgunluk, yüzüne ayrı bir çekicilik katmıştı. Uykuda olmasına rağmen, bu rahatlıkla anlaşılabilirdi. Hastanenin bekleme salonunda muayene sırasının gelmesini beklediğine göre, bir rahatsızlığı mı vardı acaba?

Adı çağrılınca, Takayama gözlerini açtı. Tilki uykusundan uyandığında, her zaman yaptığı gibi o an nerede olduğunu anlayamamış gibi bir hali vardı. Şaşkın gözlerle çevresine baktığında, Reiko bir an onun bakışlarıyla kendi bakışlarının karşılaştığını sanarak, yüreğine sığmayan bir sevinç dalgasına kapıldı. Konuşmalar bile, her hareketini kendine bağlayarak bir anlam vermeye çalışıyordu.

Takayama muayene odasına girdi. Doktorun karşısında oturarak gömleğini çıkardı, gelişmiş vücut hatlarını sergiledi. Arkasından bakınca, sırtında uzunluğu on santimetreye ulaşan bir yara fark ediliyordu. Birlikte oldukları sıralarda o yara izi yoktu. Loop'ta canla başla mücadele ederken kaza mı geçirmişti acaba? Yara ağzında çıkıntı yapan et şişkinliği, yaranın büyüklüğü hakkında bir fikir verebiliyordu. Reiko ürperdi. Yaradan ne kadar fazla kan aktığını düşünmüştü.

Muayene Loop saatiyle on dakikada tamamlandı. Gömleğini giyen Takayama, tekrar bekleme salonuna

çıkarak, danışmanın önünde durup işlemleri tamamlamak için beklemeye başladı. Arkasında, muayene için bekleyen hastalar, uzun koltuklara oturmuşlardı. Aralarından birini gören Reiko şaşakaldı. Yüz hatları muazzam bir kadın, bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Belirgin alnı ve dümdüz omuzlarına dökülen saçları, düzgün burun hatları, ince dudakları... Her şeyiyle mükemmel bir yüzü vardı. Reiko'yu şaşırtan o kadının güzelliği değildi. Daha önce bir yerde gördüğü bir yüzdü.

Reiko görüntüyü bir an dondurarak, kadının yüzünü yakın çekime aldı. Adını anımsaması pek fazla zamanını almadı.

... *Sadako Yamamura*.

Loop'un kanserleşmesine neden olan kadındı. Hiçbir cihaz kullanmadan dar bant üzerine ses kaydı yapma yeteneğini geliştirmiş, görüntülerini izleyen kişinin bir hafta sonra ölmesine yol açan bir video kaset yapmıştı. Sonunda, onun yaptığı video kaset mutasyon geçirerek farklı medya türleri haline gelmişti. Tesadüfen yumurta bırakma anında olan kadınlar, o medyaya temas etmeleri durumunda Sadako Yamamura'yla aynı genleri taşıyan bir bebek peydahlıyorlardı. Reiko, binanın çatısındaki havalandırma boşluğuna düşen kadının rahminden doğan Sadako Yamamura'nın henüz dişleri çıkmamış damaklarıyla göbek bağıını kopartışını net olarak anımsıyordu. Aynı şekilde hamile olan Reiko, kendisiyle ilgisizmiş gibi gülüp geçebilecek durumda değildi. Farklı bir boyuttaki Loop dünyasında meydana gelmiş olsa bile, yeterince korku vericiydi.

Öylelikle, Loop dünyasında Sadako Yamamura'nın

tek tip DNA'sının patlaması yaşanmış ve mutasyon geçiren medya türleri her yanı kaplamıştı.

Loop dünyasının kanserleşmesine neden olan Sadako Yamamura, Ryuci Takayama'nın hemen arkasında, sıkılmış bir yüz ifadesiyle kendi muayene sırasının gelmesini bekliyordu. İşlemlerini tamamladıktan sonra, verilen ilaç paketini alan Ryuci Takayama, Sadako Yamamura'nın farkına varmış gibiydi ama yüzünde hiçbir değişiklik olmaksızın, yürüyüp hastaneden çıktı. Normal, günlük yaşamdaki bir eylemmiş gibi geldi.

Hastanenin giriş kapısında Takayama başka bir Sadako Yamamura'yla daha karşılaştı. Birbirlerine aldırmadan yürüyüp, farklı yönlere ilerlediler. Takayama giriş kapısının önündeki otoparka bıraktığı arabasına binerken, Sadako Yamamura ise hastanenin asansörüne binerek üst katlardan birinin düğmesine bastı.

Takayama arabasını hareket ettirdi. Nereye gidiyordu acaba? Nihayet çevre yoluna çıkan Takayama, gaz pedalına yüklenerek hızını artırdı. Manzara, önde, arkada ve iki yanda müthiş bir hızla akıp gidiyordu...

Reiko zamanın geçişine aldırmadan, görüntüleri izlemeyi sürdürdü. Artık bir film izlediği hissine kapılmıyordu. Reiko bir adamın yaşamını izliyordu. Yerine kimseyi koyamayacağı adamın, kesinlikle kurgulanmamış gerçekliği görüntülerde yer alıyordu.

6

 Daha sonra bir ay süreyle, Reiko her gün belirli saati gelince, Loop'a bağlanarak Takayama'nın yaşamı-

nı kesitler halinde izledi. Tek eğlencesi buydu belki de. Loop zamanı gerçek dünyadan altı kat daha hızlı aktığından, ertesi gün belirli saatte bağlanınca, önceki günden altı gün sonrasının görüntüleri izlenebiliyordu. Altı günlük aralıklarla birkaç saatlik kesitler halinde görüntüleri ulaşıyordu ama öylesi daha rahattı. Bir bireyin yaşamını sürekli izlemek zaman kaybından başka bir şey değildi. O kesitlere bakarak, sonrasında ne olacağını kestirmeye çalışmak daha keyifli oluyordu.

Kısmen izlemiş bile olsa, olayların akışını genel hatlarıyla anlayabiliyordu. Loop'un kanserleşmesi önlenerek, çeşitliliğini yeniden kazanmasını içeren bir dizi görüntü, Takayama'nın faaliyetleri çevresinde döndüğü için, Reiko neredeyse sevinç çığlıkları atacak gibi oluyordu.

Reiko, Loop dünyasındaki gelişmeleri izlemeye iyice kaptırmıştı kendisini. Gerçek yaşamında, üzerine bir kâbus gibi çullanan yalnızlıktan kurtulması ile Loop dünyasının çeşitliliğini yeniden kazanması, birbirine paralel ilerleyen bir ritme sahipti. Takayama'nın yaptığı her şey, Reiko'nun içindeki sıkıntının dağılmasını sağlıyordu.

Tam anlamıyla, Loop yok olma tehlikesiyle yüz yüze gelmişti. Bir hafta sonra izleyenin ölümüne yol açan video kasedin varlığı bilinir hale gelip, dahası farklı medya türleri haline gelecek şekilde mutasyon geçirmiş olduğu haberi toplumda yayılınca, Loop insanları paniğe kapılarak, virüsün yayılması trajik bir şekilde iyice hızlanmıştı. Hiç kimse o bir haftalık süreyi soğukkanlılıkla bekleyemediği gibi, başka birine izlettiği halde içi rahat etmeyen, gelişigüzel çok sayı-

da insana izleten kişiler ortaya çıkmıştı. Reiko o süreç içerisinde çok farklı olaylara tanık oldu. Video kaset yüzünden meydana gelen cinayetler, erkekler ve kadınlar arasındaki aşkların yok olup gittiği anlar ya da kendini ve sevdiklerini korumak için mücadeleye girişenler... Bunlar tamamen gerçek dünyada da olduğu gibi egoizmin her yanı kapladığı cehennem manzaralarıydı.

Fakat, Loop yok olma sinyalleri verdiyse de, sonuç öyle olmadı. Çünkü, Loop dünyasında gökten indirilen Takayama vardı.

Loop dünyasının kanserleşmesini önlemek için Takayama iki yola başvurdu. Yalnızca üç ay önce, Amano'nun bağlı olduğu enstitüde, Reiko'nun ilk kez gördüğü Takayama, çoktan aşı geliştirmeyi başarmıştı. O sayede, Takayama özgüveniyle "Bana güvenin" diyebilmiş olmalıydı. Daha sonra, aşı her geçen an etkisini göstermeye başladı.

Mutasyon geçiren medya türlerine temas sonucu bir hafta sonrasında ölüm ya da ring virüsüne bağlı döllenme programının bulaştığı bireylerden, programın ne şekilde silineceğini öğrenen Takayama, bir zamanlar Kaoru olarak var olduğu dünyadaki mantığa dayanarak, gerekli teknikleri geliştirmeyi başardı. Dünyanın ne şekilde kurgulandığını bildiğinden, bu, Takayama açısından zor bir iş değildi. Aşının iki etkisi vardı. Yapılması sonucu programın sona erdirilmesi ve mutasyon geçiren medya türlerine temas edilse bile ölüm ya da gebelik programı yüklenmesine karşı direnç kazanmak.

Aşının üretimi ilerledikçe, kullanan bireylerin sayısı

çığ gibi büyüyüp, mutasyon geçiren medya türleri bir tehdit olmaktan çıktı. Böylelikle, dünyayı kaplayan mutasyon geçirmiş medya türleri hurda yığınınından başka bir anlam ifade etmez hale geldi. Esas işlevleri olan keyif araçları olma özellikleri kalsa bile, insanlar artık o şeyleri yalnızca merak için izler hale geldiler.

... Eskiden bu kaset, katil kaset diye adlandırılıyordu be! Ne dersin? İzlemeye cesaretin var mı?

Artık geçmişe ait bir anı olarak kalmıştı.

Fakat, bir sorun daha vardı. Fareler gibi üreyen Sadako Yamamuralarla başa çıkmak zor bir sorundu. Hermafrodit özelliği, yani hem erkeklik hem de dişilik özelliğini aynı anda taşıyan Sadako Yamamura'nın kendi başına üremesi mümkün olduğundan, virüsle aynı hızda çoğalabilirdi. Her ne kadar mutasyon geçirmiş medyalar tehdit olmaktan çıkmış bile olsa, Sadako Yamamuraların tüm nüfus içindeki oranı arttığı sürece, Loop'taki yaşam sisteminde büyük bir sapma meydana gelecekti. Fakat, bunun dışında hiçbir zararı olmayan Sadako Yamamuraları sistemli olarak yok etmeye kamuoyu sıcak bakmıyordu. Ahlak kavramının yüceliğine yoran sesler de çıkıyordu ama Sadako Yamamuraları kimin ne şekilde avlayacağı sorusu karşısında, herkes elini kolunu bağlayıp oturuyordu.

Ancak, sorunu pürüzsüzce halledebilecek yeni bir tür virüs çıktı ortaya. Daha önceden beri Loop dünyasında var olan bir virüs mutasyon mu geçirmişti, yoksa birileri bilinçli olarak mı türetmişti, bilinmiyordu. Yalnızca Sadako Yamamura üzerinde nihayi bir hasara yol açan virüs, doğanın akışı içerisinde o tehdit edici varlığı yok edecek şekilde etkili olmuştu. Bu

kesin etki, topluma bir uyarı anlamına da geliyordu. Canlılar dünyasının tek bir standarda bağlı kalmasının tehlikeleri ve çeşitliliğin yitirilmesinin ne gibi sonuçlar doğuracağı hakkında yeterince dikkat çekici olmuştu.

Bireyler arasındaki çeşitlilik, canlı topluluklarının güçlü olmasını sağlar. Dağlarda yaşayan bireyler olabileceği gibi, deniz kıyısında yaşayan bireyler de olabilir. Buzlarla kaplı yerlerde yaşamayı tercih eden bireyler olabileceği gibi, ekvator çizgisi üzerinde yaşayan bireyler de olur. Ten rengi beyaz bireyler olabileceği gibi, siyahiler de olabilir. Her bir birey arasındaki farklılık ne kadar artarsa o ölçüde, herhangi bir darbeye maruz kalındığında o tehlikeyi savuşturma yetisinin daha güçlü olduğu anlamına gelir. Bir virüs türünün sıcak yerlerde yaşayan bireylere zararlı olsa bile, soğuk yerlerde yaşayan bireyler üzerinde hiçbir etkisi olmayabilir. Virüslerin saldırısı karşısında sıcak yerlerde yaşayanlar yok olup, soğuk yerlerde yaşayanlar hayatta kalabilir. Hayatta kalan bireyler olduğu sürece, oradan başlayarak, canlılar dünyası çeşitliliğini yeniden kazanır. Fakat, dünyanın tamamının aynı DNA'yı taşıyan bireyler tarafından şekillendirilmesi durumunda, tek bir virüsün saldırısı karşısında tüm yaşamın yok olma tehlikesi her zaman vardır.

Sadako Yamamuralara saldıran virüs, bunu kanıtlar nitelikteydi. Muhtemelen Sadako Yamamura'nın sahip olduğu bedensel özelliklere tepki gösteriyordu ama virüs yalnızca onların doğal ölümüne yol açıyordu.

Aslında Sadako Yamamuralar erkek ve dişi arasındaki üreme eylemi olmaksızın doğabilme, bir hafta içerisinde yetişkin haline gelme özelliği taşıyorlardı.

Fakat, bu virüsün bulaşması durumunda, aynı hızla yaşlanıp, doğal olarak ölüyorlardı. Loop dünyasında, her tarafı, yaşlanarak ölen Sadako Yamamuralar kaplamıştı.

Reiko yolda yürürken yığılıp kalan Sadako Yamamura'yı izlerken bir şeyin farkına vardı. Tiyatro topluluğunda olduğu dönemlerde o ölçüde yaşlanmaktan korkan Sadako'nun, birbiri ardına saldırıp duran yaşlanma karşısında çaresiz kalmasını izlemek hüznün veriyordu. Yalnızca tek bir birey olsa iyiydi ama aynı Sadako Yamamura'nın birçok kez yaşlılığa teslim olması, Reiko'nun içerisindeki acıma hissini güçlendirmişti.

Loop toplumu, Sadako Yamamuraların ölümüne yol açan virüsün doğal olarak ortaya çıktığını düşünüyordu ama Reiko virüsü türeten birinin olduğunu ve onun da kim olduğunu tahmin edebiliyordu. Ryuci Takayama... Yani, Kaoru. DNA'sının telomer dizisi normalden farklı olan Kaoru, bu bilgiyi kullanıma geçirerek hücre bölünme hızını artıran bir virüs türetmiş olmalıydı... Reiko hücre bölünme hızı ile yaşlanma arasında derin bir ilişki olduğunu Amano'dan öğrenmişti. Hücre bölünme sayısı telomer dizisinin uzunluk ve kısalığına göre değişiyordu.

Nihayetinde Ryuci Takayama iki işi başarmış oluyordu. Proglamlanan ölüm ve gebelik tehlikesini ortadan kaldıran aşı ve Sadako Yamamuraların hücre bölünme hızını artıran bir virüsü üretmek. Bu ikisinin paralel olarak işlemesi sayesinde Loop dünyası çeşitliliğini yeniden kazandı.

Reiko görüş açısını biraz geri çekerek, daha geniş bir alanı izlemeye başladı. Loop'u hemen gözlerinin

önünde izleyebildiği açıdan, yüzer metre uzaklaşarak, birkaç bin metre yüksekliğe çıktı. Sonunda atmosfer dışına çıktığında, Loop adı verilen kürenin rengi tuhaf bir şekilde değişmişti. Gerçeklikle pek de farklı olmayan bir güzellikteydi.

Biraz önünde kirli noktalar vardı ama çeşitliliğini kazan Loop dünyası yavaş yavaş eski haline geliyordu. Farklı renkler bir araya gelerek, daha ince bir renklendirme sağlıyor, ışığın şiddetine göre daha da farklılaşıyordu.

O görüntüyü izleyen Reiko'nun içi rahat etmişti. Loop dünyasına inen Kaoru'nun başarılı olduğunu kendi gözleriyle görebiliyordu. İzlediği manzaranın güzelliği, göz alıcılığı sözcüklerden daha hızlı bir şekilde gereken bilgileri Reiko'ya taşıyordu.

O gönül rahatlığı içerisinde uyumak istiyordu.

Reiko bilgisayarı kapatarak, devamını ertesi gün izlemek üzere, doğum yapmak üzere olan vücuduyla yatağa yollandı. Karnındaki bebeğin tekmelerinin şiddetlendiğini hissedebiliyordu. Artık her an doğabilirdi. Reiko, olası bir duruma hazırlık olarak, telefonu başucuna yaklaştırdı.

Ertesi gün, Reiko yine aynı saatte Loop dünyasına bağlandı. Loop dünyasında aradan altı gün geçmişti ama yalnızca o kadar süre içerisinde Takayama'nın bedeni bir hayli farklılaşmıştı. Takayama yine bir hastanedeydi. Her zamanki muayene odasında, yine doktorun karşısındaydı.

Ekranda sırtı görünüyordu. Sırtında çaprazlama yara izi dışında, kahverengi beneklerle kaplanan teni

bazı yerlerinde katlanmış gibi kırıksıklıklar oluşturmuştu. Şu son birkaç gün içerisinde ani bir değişime maruz kalmış olmalıydı. Saçlarındaki aklar çoğalmış, gömleği kaldıran ellerinin derisi gerilmiş, iyice kurumuşturmuştu.

Reiko bakış açısını ön tarafa kaydırarak Takayama'nın yüzüne baktı. İçindeki kuşku, yüzünü doğrudan görünce dağılıp gitmişti. Karşısında iyice yaşlanmış bir yüz vardı.

Takayama olduğuna kuşku yoktu. Tüm vücudu yaşlanmanın esiri olmamıştı, göbeğinden omuzlarına kadar olan kısım henüz gençliğini koruyordu. Fakat, göbeğiyle karşılaştırıldığında yüzündeki o dengesiz yaşlanma, doğal olmayan bir şeylerin etkili olduğunu akla getiriyordu. Reiko iyice huzursuzluğa kapıldı.

Muayenesi biten Takayama, danışmadan ilaçlarını alıp, yalpalaya yalpalaya yürüyerek hastaneden çıktı. O arada hasta bekleme salonunun görüntüsü ekrana geldi ama daha önce aynı yerde iki kez gördüğü Sadako Yamamura'nın yüzü hiçbir yerde yoktu. Loop dünyasından tamamen silinip gitmiş miydi acaba?..

Kapıdan çıkan Takayama yolda ilerlemeye başladı. Arabasında değildi, ayaklarının üstünde ama yolda ilerliyordu.

Hafifçe kamburlaşan sırtı ne kadar ihtiyarladığını ve güçten düştüğünü gösteriyordu. Zorla yürüyor gibiydi. Takayama, arada sırada durarak elektrik direklerine ya da duvarlara yaslanıp, güçlükle soluklanarak öksürüyordu. Her seferinde az önce hastanede aldığı paketin içinden çıkardığı bir şeyi ağzına atıyordu ama artık teselli etmekten başka bir işe yaramayacağını

Takayama'nın kendisi de biliyor olmalıydı.

Takayama'nın ani bir yaşlanmaya maruz kaldığı ortadaydı. Bunun nedenini Reiko da tahmin edebiliyordu. Sadako Yamamura'yı yaşlandıran virüs, Takayama'ya da bulaşmıştı. Virüsü geliştirirken, Takayama bu olasılığı da göz önüne getirmiş olmalıydı. Loop dünyasında yeniden doğuş şekilleri benzediğinden, Sadako Yamamura'yı yaşlandıran virüsün, sonunda kendi vücuduna da etki ederek, yok etmeye kalkışacağını az çok tahmin etmiş olmalıydı. Anladığı halde yine de yapmıştı. Bir kez daha kendini feda ediyordu. Bunun onun kaderi olduğunu söylemek yerinde olurdu belki de.

Ayakta bile güçlkle duran Takayama iki binanın arasında kalan parka ulaşan merdivenlere oturuverdi. Betonun soğukluğunun vücuduna yayıldığını tahmin etmek hiç de güç değildi. Hangi mevsimdi acaba? Yoldan gelip geçen insanların giysilerine bakılırsa, soğğun kendini hissettirdiği bir mevsim olmalıydı.

Beton merdivenlerde oturan Takayama, insan kalabalığı arasında yapayalnızdı. Onun bir mesih olduğunu kimse bilmiyordu. Orada olduğunun farkına bile varmadan geçip gidiyorlardı. Ellerini uzatan Reiko, mümkün olsa ona sarılıp yalnızlığına ortak olma isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Hemen yakınında olduğu halde elini bile tutamıyordu. Reiko, Loop dünyasına bağlanmaya başladığından beri ilk kez öfkelenmişti.

Takayama öne doğru kaykılıp, ellerini güçsüzce uzattığı dizlerine koyarak destek almaya çalışıyordu. Arada sırada yüzünü kaldırıp gökyüzüne bakıyordu ama yüzünde tuhaf bir soğukkanlılık hâkimdi. Cenne-

ti mi düşünmeye başlamıştı acaba? Ölüm ve yaşam arasında birkaç kez gidip gelen Takayama'nın, görevini yapmış olmanın mutluluğu içerisinde, doğal ölümü gönül rahatlığı içerisinde karşılamaya çalışırmış gibi bir hali vardı. Öne doğru yüklendiği belden yukarısını geriye doğru atarak, arkasındaki merdivenlere yaslandı. Şimdi biraz daha rahatlamış gibiydi.

Sırtüstü yattığından yüzündeki ifade çok rahat görülebiliyordu. Dosdoğru Reiko'ya bakıyordu. Binaların arasında kalan açıklıkta gökyüzünü görebiliyor muydu acaba? Takayama neredeyse ekrandan geçip, Reiko'ya kadar ulaşan bakışlarını hiç kımılatmıyordu.

Takayama gökyüzüne doğru bir şey söyleyecekmiş gibi olduysa da, ağzını kapatıp, dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

... Ne söylemeye çalışıyor acaba?

Az öncesinden beri, Takayama bir şeyler söylemeye çalışır gibi yapıp, sonra dilini dudaklarında gezdirdiyordu.

Reiko, Amano'dan öğrendiği şekilde, klavyeyi kullanarak Takayama'nın duyularına kenetlenmeyi aklına getirdi. Böylelikle Takayama'nın gözlerine yansıyan görüntünün ne olduğunu kendi gözleriyle de görebilecekti.

Manzara ağır ağır değişerek, tahmin ettiği gibi ekranda binaların arasında kalan gökyüzü belirdi. Artık, Reiko dünyayı Takayama'nın görme duyularına bağlı olarak görüyordu. Onun bakışıyla dünyayı görebilmekten etkilenmişti. Dikkatlice havanın ortasında bir yerde insan yüzü gibi bir cisim asılı duruyordu.

Reiko o yüzü tanıyordu. Aynada görmeye alıştığı yüz... Kendi yüzüydü.

... O şu an beni düşünüyor, benim yüzümü aklında canlandırıyor.

Kaoru'nun o an yaşadığı duyguları anlamış olmak Reiko'ya acı vermişti. Gözlerini kapattığı halde, yüzü bir süre göz kapaklarının arkasında beliren bir görüntü olarak kaldı. Kaoru'nun hissettiklerinin ne kadar güçlü olduğunu kendi gözleriyle görebiliyordu. İçindeki özlemle, onun için en önemli insanı hayalinde canlandırışına, Reiko da tanık oluyordu.

Havadaki yüz silikleşerek çiftli görüntü haline gelince, Reiko nihayet ağlamaya başladığını fark etti. Takayama'nın yüreğini kendi yüreğinin üstüne koyarak, onun az öncesinden beri birkaç kez söylemeye çalıştığı şeyin ne olduğunu düşünüyordu.

Ölüm burnunun dibine kadar gelmişken bile, Takayama, Reiko'yla birlikte yaşadığı mutluluğa sarmalanmış gibiydi. Veda sözcükleri yerine, bu hali Reiko'yu çok daha fazla sevindirmişti.

Kalp atışları yavaşlıyor, hafifliyor gibiydi. Artık ölüm kapıyı çalmıştı. Görüntü ince ince titremeye başladı. Yüzünü havaya kaldırmış halde durmakta zorlanıyor gibiydi.

Gözlerinin kapalı olduğu süreler, açık olduğu süreleri geçmeye başladı. Sonunda çevresinin görüntüsü ağır ağır kayboldu. Binalar, yoldaki ağaçlar, insanlar kaybolup, görüntü karanlığa gömüldü. Fakat, yalnızca Reiko'nun yüzü karanlığın ortasında bir siluet halinde durmaya devam ediyordu.

Loop dünyasının ne şekilde görüldüğü, artık Reiko'yu ilgilendirmiyordu. Öldüğü haberini almaktansa, Takayama'nın son anlarını ekranda görmüş olması,

benliğini bir hayli etkilemiş olmalıydı. Reiko kenetlenmeyi kaldırınca, kendini kaybetmiş gibi artık Takayama'nın olmadığı Loop dünyasını yukarıdan izledi. Gönül rahatlığı içerisinde ölümü karşıladığına göre, kendisinin de Takayama'nın ölümünü soğukkanlılıkla kabullenmesi gerektiğini biliyordu. Fakat, henüz kabullenebilmiş değildi.

Bir süre sonra sakinleşince, Reiko yavaş yavaş gözlerini ekrandan ayırdı. Takayama olmayınca, Loop dünyasına ilgisi de cılızlaşmıştı.

... *Elveda.*

Bilgisayarı kapatıp, sanal dünyadan ayrıldı. Herhalde Loop'a bağlanmayı bir daha hiç aklına getirmeyecekti.

Reiko, yalnızca birkaç saniye de olsa ölüm simülasyonunu tecrübe etmişti. Üstelik, sevdiği insanın gözleri aracılığıyla kendinin nasıl görüldüğünü bile tecrübe edebilmişti.

Bunun etkili olup olmadığını bilemiyordu ama vücudunda bir tuhaflık vardı. Doğum sancıları belirginleşmiş değildi. Ancak sezgileri uyarmaya başlamıştı.

... *Doğmak üzere.*

Reiko elini telefonun ahizesine uzatarak daha önceden kaydettiği numarayı tuşladı.

7

 Doğumun ilk sancıları ağır bir ritimle, bir çekilip bir yüklenerek geliyordu. Son zamanlarda sürekli hareket etmeye başlayan bebek, hareketlerini yumu-

şatarak daha aşağı doğru ilerlemeye başlamış olmalıydı. Göğsünde sanki bir ferahlama oluşmuştu.

Taksiye biner binmez, Reiko gideceği yer olarak üniversite hastanesinin adını verdi.

“Doğum demek” diye mırıldanan taksi şöförü, arabayı hareket ettirdi.

Dizlerinin üzerinde kocaman bir seyahat çantası vardı. Daha önceden doğum döneminde gerekli olacak eşyaları hazırlayarak içine doldurmuştu. Ryo-ci’nin doğumunda hazırlık yapması gerekmemişti. Arabanın içerisinde annesi ve kocası iki yanına oturarak, ellerini tutarak cesaretlendirmeye çalışmışlardı. Ancak, bu kez tek başına doğum yapması gerekiyordu. İçindeki huzursuzluğu atamıyordu.

Üniversite hastanesine tam akşam yedide ulaştılar. Üzerindeki giysileri değiştirdikten sonra yatağa uzanıp rahim ağzının iyice açılmasını beklemeye başladı.

Doğum sancıları aklına şiddetli gürleme seslerini getiriyordu. Dalgaların gelgitinden daha kısa aralıklarla geliyordu ama kıyıya vuran dalgalardan daha sakin-di. Yüzünü acıyla buruşturan Reiko, Kaoru’nun adını seslendi. Hemen yanında beklediğini düşünüyor; onunla konuşunca sancıları biraz hafiflermiş gibi oluyordu.

Sancıların arasında kalan boşluklarda, Reiko bir müzik duymaya başladı. Başlangıçta, yan odalardan gelen radyo sesi olduğunu sandı ama galiba öyle değildi.

Pencerenin dışı zifiri karanlıktı; doğum herhalde geceyarısını bulacaktı. Melodinin o karanlıktan gelmediği belliydi. Bebeğin huzur duymasını sağlamak için hastane hoparlörlerinden mi veriliyordu acaba?

Reiko bir an melodinin nereden kaynaklandığını

anladı. İnanılmaz geliyordu ama başını kaldırarak karnına baktı.

“Bekleme artık orada. Dışarı gel haydi.”

Reiko, oğlunun kendi sancılarını hafifletmek için karnının içinde şarkı söylediğini hayalinde canlandırdı. Loop dünyasına ait görüntüler zihninde çok net olarak kaldığından, kaplayan ve kaplanan, koruyan ve korunan arasındaki ilişkiyi birbirine karıştırmaya başlamıştı.

Gece on biri biraz geçe, rahim ağzı iyice açılınca, Reiko doğuma hazırlık odasından, doğum odasına alınarak, doğum sedyesinin üzerine çıkarıldı.

Doktor ve hemşirelerin direktiflerine uyarak, Reiko sancıların ritmine uygun bir şekilde ıkmaya başladı. Başlangıçtaki haliyle karşılaştırıldığında, sancıların ritmi kısalmıştı. Ritme uygun bir şekilde karnı daralıp gevşiyordu. Reiko dışarı çıkartmak için, tüm gücünü karnına yoğunlaştırdığını anlayabiliyordu.

Hemşirenin direktifleri doğrultusunda, nefes alıp verişini ayarlamaya çalışıyordu ama bir türlü beceremiyordu. Sancı ve heyecanın etkisiyle, derin derin nefes alması gerektiği halde, sık ve kesik kesik nefes alıyordu. Biraz sakinleşmesi gerekiyordu. Reiko, Kaoru'nun yüzünü zihninde canlandırarak konuşmaya çalıştı.

“Hiçbir şey konuşma!”

Ağzının kıyılarından alıp verdiği nefesler şiddetlenmişti; inlemeleriyle karışık Kaoru'nun adını söylüyordu ama hemşire hiçbir şey konuşmaması için uyarıyordu. Ses çıkarması durumunda doğum için harcaması gereken enerji boşa gitmiş olacaktı.

“Aa...”

Hafif bir ses çıkaran hemşire doktora baktı. Çünkü, bebeğin başı bir an vajina ağzında görünür gibi olmuştu.

Doktor, maskesinin altından hayıflanarak, dilini şaklattı. Yüzünde kuşkulu bir ifade belirmişti.

“Doğum odasına getirildiğinde rahim ağzı iyice açılmamış mıydı?”

Sorusunu hemşireye yöneltmiş değildi. Gerçeği bir kez daha yüksek sesle söylemişti sadece. Az öncesine kadar açılmış olan rahim ağzı kapanmıştı herhalde.

“Ne oldu?” Doktor ve hemşirenin konuşmalarından yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlayan Reiko, başını kaldırarak sordu.

“Hayır, önemli bir şey değil.”

Doktor, boş yere endişelendirmemek için, üstü örtülü bir ifade kullanmıştı. Fakat, Reiko korkusuzca, doktorun söylemekten çekindiği şeyi soruverdi.

“Bebğim geri mi kaçtı?”

“Evet. Biraz öyle.”

Reiko’nun söyleyiş tarzı öylesine masumaneydi ki, doktorun endişeli hali bir anda kayboluvermişti.

“Biraz daha bekleyelim isterseniz.”

Anne ve bebeğin durumunda bir sorun yoktu ve o halde doğal akışına bırakmanın sakıncası yoktu. Yaşamın doğuşu için tek bir yöne akan enerjinin tersine dönmesi olanaksızdır. Reiko biraz daha beklemesi için tekrar hazırlanma odasına götürüldü.

Az öncesine kadar hissettikleri sahte sancılarsa, Reiko’nun içinde bulunduğu durum fırtına öncesi sessizliği olmalıydı. Öylesine büyük dalgalar nereye

kaybolmuştu acaba? Bu soru aklına gelince, Reiko o anki sakinliğini tuhaf bulmaya başladı. Enerjisinin akışının değiştiği anı Reiko anımsıyordu. Hemşire şaşkınlıkla seslendiği an, Reiko da o seslenişin ne anlama geldiğini çıkarsamış, aynı anda kendisi de seslenecek gibi olmuştu. O an, havadaki farklılaşmayı gerçekten algılamıştı.

“Çabuk gel dışarı.”

Sanki bebek tereddüt ediyor gibiydi. Dışarıdaki dünyaya şöyle bir göz atıp, çıkmaya değer bir yer olup olmadığına bakmış da, değerini ölçmeye çalışıyor gibiydi.

Reiko şişkin karnının öte tarafında kalan beyaz duvara bakarak, bebeğiyle konuşmaya başladı.

“Burası çok güzel bir yer.”

Ellerini karnının üstüne koyarak, çocuğun hareketlerini anlamaya çalıştı ama tepki yoktu.

Reiko başucundaki saati kontrol ettikten sonra gözlerini kapadı. Hastaneye gelişi sonrasında ancak altı saat geçmişti. İçinden her şeyin yeni başladığını söyleyerek sakinleşmeye çalıştı.

Bir saat geçtikten sonra, az önceki hemşire durumu kontrol etmeye geldiğinde, pek fazla değişiklik olmadığını görünce “Ha gayret. Haydi bakalım” diyerek odadan çıktı.

Hemen sonra, şiddetli bir sancı başladı. Karnının alt kısmı sanki tamamen dışarı fırlatılıyormuş gibiydi. Reiko inlemeler arasında kıvranarak, başucundaki acil durum düğmesine uzanmaya çalıştıysa da, bir türlü ulaşamadı.

... *Doğuyor!*

Annelik içgüdüleri vücudundaki değişimi algılamaya başladığında, Reiko'nun bilinci kapanıverdi.

Ertesi gün, Reiko sakin bir yüzle yatağında yatmış, önceki gece verdiği savaşı hiç yaşamamış gibi, huzur doluydu. Doğum sıkıntıları, yerini doğum sonrası gururuna bırakmış, vücudunu bir sevinç dalgası kaplamıştı. Hemen yanından bebeğin ağlama sesi geldi. Yatağın yanına yatırılmamıştı aslında. Hemşire kucağına almış avutmaya çalışıyordu.

Reiko, uzaktan bakarak, hemşirenin kucağında sallanan bebeğin yüzündeki ifadeyi gözlemledi. Beklediği gibi erkekti ve yüz hatları babasını andırıyordu.

Bebeği kucağında sallayan hemşirenin önünde, kalın bir cam pencere vardı. Dışarıyı ile yeni doğan bebeklerin koğuşunu ayıran pencere. Pencerenin camı ayna işlevi görerek, hemşire ve bebeği yansıtıyordu. Gerçek görüntü ve sanal görüntü birbirine bakacak şekilde aynı çerçevenin içerisinde salınıyordu.

Cama yansıyan bebeğe hemen yukarısından bakan iri bir adamın gölgesi belirdi. Yalnızca gölgeden ibaret o görüntü, sırtını kamburlaştırıp yüzünü bebeğe yaklaştırarak inceliyor, bir şeyler söylemeye çalışıyor gibiydi.

Gölgenin hatları belirginleşti, yüz hatları da anlaşılır hale geldi.

... *Kaoru.*

Reiko başını kaldırarak, gölgeye seslendi. Birçok kez söylemeye çalıştıysa da söyleyemediği sözcükleri, Kaoru artık söyleyecek gibiydi.

... *İyi ki doğdun!*

Doğum günü için değil de, doğuşu kutlayan o sözcükler, Kaoru'nun dudaklarından dökülüvermişti.

Oğlu büyüdüğünde, babasının nasıl bir insan olduğunu, neler yaptığını ona görüntüleriyle gösterebileceğini düşündükçe keyiflenen Reiko, geleceği hayalinde canlandırmaya başlamıştı. Herhalde oğlu da babasının yaşamından, yaptıklarından gurur duyacaktı.

Reiko da, Kaoru'yu taklit ederek oğluna seslendi.

... *İyi ki doğdun!*

